catalunya musica revista musical catalana

MAIG 1999 NÚM. 175 PREU: 500 PTES

BIBLIOTECA

María José Moreno, una veu per al futur

Roberto Alagna canta *Carmen* a Peralada

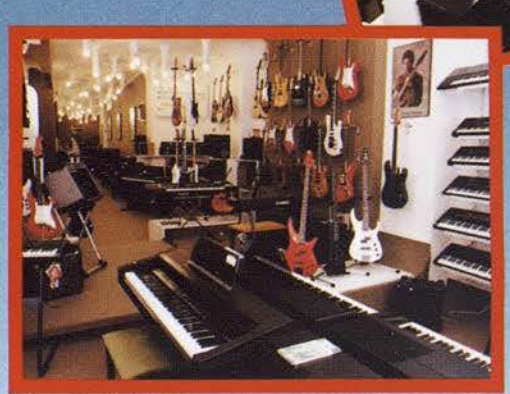
El violí callat de Yehudi Menuhin

Adagio, la vostra botiga de música.

Pianos
Orgues electrònics
Instruments profesionals
Vent i corda
Informàtica musical
Partitures

adagio

BARCELONA

Muntaner, 300, Xamfrà Laforja
Tel. 200 81 00

Sants, 304 bis
Tel. 440 24 48

CENTRE COMERCIAL GLÒRIES

Avda. Diagonal, 200, local B228
Tel. 486 01 87

BARBERÀ DEL VALLÈS

BARICENTRO - Tel. 718 97 51

MADRID

Hermosilla, 75, Esq. Gral. Pardiñas
Tel. 435 89 6

MADRID-

LA VAGUADA - Tel. 730 48 0

175
catalunya música

3A ÈPOCA ANY XVI
NÚM. 175, MAIG 1999

Consell Editorial: **Fèlix Millet** (President), **Montserrat Albet, Josep M. Bricall, Josep M. Busquets, Josep Caminal, Salvador Cardús, Jordi Casas, Joan M. Clavaguera, Gregori Estrada, Gabriel Ferrer, Joaquim Garrigosa, Joan Guinjoan, Carles Guinovart, Teresa Lloret, Joan Matabosch, Xavier Montsalvatge, Jordi Montull, Ramon Muntaner, Ramon Pla, Eugeni Sallent i Xavier Turull.**

Consell de Direcció: **Pere Artís** (editor), **Pere Burés** (coordinació amb Catalunya Música), **Jaume Comellas** (direcció periodística) **i Lluís Millet** (direcció musical)

Maquetació: **F.S.**
Secretaria de Redacció: **Teresa Martínez**

Publicitat: **Prensasi Tam, S.L.**
Pg. de Sant Joan, 25, 3r 2a
Tel.: 93 245 21 11

Preimpressió: **Ormograf, S.A.**
Impressió: **Agpograf**
Distribució: **Distribarna, S.A.**
Dipòsit legal: **B-34.432/83**
ISSN: **1136-7458**

Col·laboren en aquest número: **BLANCA AMORÓS, PERE ARTÍS, JORDI CERVELLÓ, CESC, AGUSTÍ CHARLES SOLER, JAUME COMELLAS, JORDI MALUQUER, JORDI MARTÍNEZ i CATALÁN, LLUÍS MILLET, AGUSTÍ MONTELLÀ, MIQUEL PARDO, PEPA PASAMÓN, MONTSERRAT PUIG, MIQUEL PUJADÓ, ALBERT SUÑÉ, FRANCESC TAVERNA-BECH i LLUÍS TRULLÉN.**

CATALUNYA MÚSICA
REVISTA MUSICAL CATALANA
Sant Francesc de Paula, 2
08003 BARCELONA
Tel. i Fax: 93 268 10 00

Els articles publicats a "Catalunya Música/Revista Musical Catalana" expressen només l'opinió dels seus autors. "Catalunya Música/Revista Musical Catalana" no mantindrà correspondència amb els autors d'originals no encarregats i enviats espontàniament a la Redacció.
© de les reproduccions autoritzades, VEGAP, Barcelona 1999.

Portada: Roberto Alagna (foto: Sheila Rock/EMI Classics).

SUMARI

revista musical catalana

BIBLIOTECA ORFEÓ CATALÀ BARCELONA

EDITORIAL

5 *Una eina per a l'acció*

PANORAMA

6 *El Festival de Peralada homenatja Giorgio Strehler*
per RRMC

Anna Caterina Antonacci

8 *XXII Festival de Música Antiga. Una nova edició amb la qualitat i el rigor característics*
per Lluís Trullén

FOTO: J.M.M.
Àlex Susanna

9 *La música callada d'Àlex Susanna*
per Miquel Pujadó

14 *Mikrokosmos: Tos (III)*
per Pere Artís

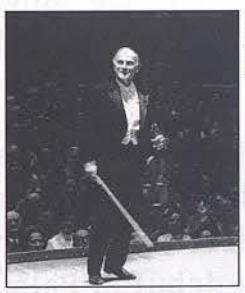
16 *Tangents: El Trio*
per Jordi Maluquer

19 *A punt el I Congrés Català de Cant Coral*
per RRMC

21 *Fidelitat a la tradició alemanya*
per F. Taverna-Bech

22 *Adaptacions arriscades*
per M.P.

25 *Remarcable actuació de l'Orquestra Simfònica del Vallès*
per J.C.C.

FOTO: E.O.
Yehudi Menuhin

26 *Música contemporània a l'Auditori*
per F.T.-B

27 *Una Alcina polèmica*
per Jaume Comellas

28 *Festival de Jazz de Terrassa. Èxit de públic i d'intèrprets en l'edició de la posada de llarg*
per Albert Suñé

30 *La mort de Yehudi Menuhin deixa el món del violí sense un veritable símbol*
per Jordi Cervelló

TEMA

35 *Noves vies de presència de la música contemporània*

36 *Una mirada objectiva sobre una dura realitat*
per Agustí Charles Soler

38 *Cap a nous criteris de programació*
per Blanca Amorós

44 *Una visió des dels intèrprets*
per Montserrat Puig

MUSICALIA

46 *María José Moreno. Una veu que crida al futur*
per Jaume Comellas

FOTO: E.O.
María José Moreno

51 *Hallé Orchestra, amb Kent Nagano; Renée Fleming; Silvia Marcovici; La Stagione Frankfurt, amb Michael Schneider*
per Lluís Trullén

53 *La primavera musical del Nick Havanna*
per F. Taverna-Bech

54 *Dansa València arriba a la XII edició*
per Pepa Pasamón

SCHERZANDO

56 **per Cesc**

DISCOS

57

FUNDACIÓ
ORFEÓ CATALÀ
PALAU
DE LA MÚSICA

El Primer Palau

Cicle de Joves Intèrprets

IV Temporada 1999/2000

La Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana organitza el IV cicle "El primer Palau", amb la finalitat de donar una oportunitat als joves intèrprets de música clàssica de fer el debut al Palau de la Música Catalana. Per això obre una

convocatòria

adreçada a instrumentistes de corda, teclat, vent o percussió, cantants, duos amb piano i grups de cambra constituïts de nivell superior o graduats, que no hagin complert els 27 anys el 31 de desembre de 1999.

El interessats a tenir més informació poden sol·licitar les bases completes d'aquesta Convocatòria al Palau de la Música Catalana ☎ 93 268 10 00 (Srta. Adriana) o als Conservatoris i Escoles de Música

Una eina per a l'acció

Qualsevol opció que aspiri a ser eficaç –i aquesta condició és inexcusable en un projecte que vulgui assolir la seva plenitud– s'ha de sustentar en un gruix de reflexió que en garanteixi la virtualitat. Altrament, difícilment reeixirà. Quantes iniciatives, nobles en la intenció i començades il·lusionadament, no han fracassat, justament, perquè els seus fonaments no eren prou sòlids!

I aquesta exigència de reflexió és encara més imperativa quan l'acció que s'hi ha de recolzar és de signe cultural o docent; dos àmbits que, per les seves peculiaritats i la seva repercussió social, són d'una transcendència absoluta.

És per això que, des d'aquestes pàgines, volem deixar constància de la celebració recent del congrés "L'educació és la clau", en el marc del Projecte Educatiu de Ciutat endegat per l'Institut Municipal d'Educació de l'Ajuntament de Barcelona.

En línia amb la millor tradició d'inquietud pedagògica de Catalunya, els treballs d'aquest Congrés han estat una aportació positiva per dibuixar un perfil urbà més d'acord amb els neguits i les expectatives dels temps presents.

Per definició, un Congrés és sempre un espai per a la reflexió i el contrast, que esdevé més fructífer si aquest espai recolza en estudis preparatoris. En el cas que ens ocupa, aquest estudi previ es materialitzà en l'excel·lent treball *L'educació musical a la ciutat de Barcelona. Anàlisi de la realitat i propostes d'actuació*, presentat el novembre de 1998 per Assumpta Valls sobre les reflexions i consideracions aportades pel Grup de Treball d'Educació Musical del Projecte Educatiu de Ciutat (integrat per prop d'una vintena de persones fortament implicades en el món docent i musical).

Aquest estudi, en la seva brevetat forçosa, ens il·lustra sobre l'ara i l'aquí de l'educació musical a la capital catalana: després de la presentació i d'una proposta de definició de l'Educació Musical, s'hi efectua l'anàlisi de l'univers musical, s'hi detallen les actuacions de l'Administració i, abans de les conclusions, s'hi presenta una proposta d'accions prioritàries.

Tota aquesta panoràmica –cadascun dels apartats de la qual té el contrapunt d'uns comentaris i propostes específics– tingué el complement de la dotzena de comunicacions presentades al Congrés, de temàtiques múltiples i de procedència diversa.

Caldria ara que tot aquest material valuós, fruit de la reflexió serena i de l'experiència plural i enriquidora de tots els qui participaren en l'elaboració conceptual i formal, no es malmetés. Que no passés –lamentablement, no fóra pas la primera vegada– que el resultat de tantes hores d'esforç es materialitzés només en un bell volum enquadernat recopilatori de ponències i comunicacions.

Perquè, i reprenem les premisses bàsiques abans apuntades, el binomi acció-reflexió és indissociable. La reflexió és feta; ara cal l'acció, sobre la base de l'eina que aquella li ha fornit.

El Festival de Peralada homenatja Giorgio Strehler

Per J.C.C.

La versió de *Così fan tutte* que va muntar Giorgio Strehler serà amb tota seguretat l'espectacle estrella de la pròxima edició del Festival Castell de Peralada que es desenrotllarà entre el 10 de juliol i el 22 d'agost.

Es tracta d'una producció d'un altíssim nivell de creativitat, amb la qual es va inaugurar recentment la nova seu del Piccolo Teatro di Milano, companyia que va esdevenir l'autèntica gran obra del dramaturg italià. Esdevinguda producció pòstuma, els seus valors han estat unànimement reconeguts. L'escenografia i el vestuari els signen el destacat equip que configuren, respectivament, Ezio Frigerio i Franca Squarciapino.

A Peralada, hi intervindrà en la seva totalitat el mateix equip artístic. Des de l'Orquestra Simfònica de Milà Giuseppe Verdi al Cor della Cívica Scola di Musica di Milano. També el quadre vocal, en el qual figuren, entre d'altres, la mezzosoprano Soraya Chaves en el paper de Despina i Alfonso Echeverría en el de Don Alfonso, i la direcció musical d'Ion Marin, s'oferiran dues representacions, els dies 30 de juliol i 1 d'agost.

Aquesta proposta posa en evidència, una vegada més, la fidelitat de la manifestació emporda nesa a la lírica. Ultra la capacitat de produccions d'aquest tipus, l'apartat quantitatiu també esdevé prou explícit. Gairebé la meitat de les vint-i-quatre manifestacions previstes corresponen a aquest apartat, mentre que la resta es divideix entre ballet –una altra manifestació prou protagonista a Peralada–, amb sis representacions, i diferents modalitats concertístiques i espectacles d'índole diversa.

Un altre esdeveniment líric de gran relleu serà la versió de l'òpera *Carmen*, sense cap mena de dubte el títol més destacat de Georges Bizet. En aquesta producció, pròpia del Festival de Peralada i de l'Òpera de Zuid de Maastricht, es concentren al·licients d'índole molt diversa. En primer lloc, el quadre d'intèrprets encapçalat pel tenor Roberto Alagna, a qui acompanyarà la seva muller Angela Gheorgiu –la parella més de premsa rosa de la lírica universal del moment–, la qual, però, interpretarà el secundari paper de Micaela, mentre que la protagonista central serà una veu tan important com la d'Anna Caterina Antonacci, i Escamillo serà un molt competent Lucio Gallo. La direcció musical serà de l'italià Gianandrea Noseda, acusadament vinculat al món musical català amb l'Orquestra de Cadaqués, una edició més titular del Festival, com també el Cor Lieder Camera –present igualment en aquesta producció– ho serà de la seva parcel·la concreta.

L'altre al·licient destacat serà la dramatúrgia de Calixto Bieito, un valor que en els darrers anys de la seva curta però intensa trajectòria ha intensificat l'atenció al món de la lírica.

Pons, Chausson i Álvarez són *Els tres barítons*

Un altre plat fort d'aquesta parcel·la serà inqüestionablement el concert titulat *Els tres barítons*, rèplica que pot resultar afortunada de la coneguda iniciativa tenorista. En aquest cas seran tres noms que compten amb un gran prestigi entre els d'aquesta corda menys estel·lar. Es tracta del menorquí Joan Pons, l'aragonès Carlos Chausson i el malagueny Carlos Álvarez, que actuaran amb l'OBC sota la batuta d'Edmon Colomer. L'espectacle pot resultar d'una gran brillantor.

La figura de Teresa Berganza, aquest nom tan especial i tan capaç de concitar sentiments d'estima artística i de dubtes sobre la serietat del seu tarannà professional, completa la part més brillant de l'aportació lírica del festival. Actuarà el dia 9 d'agost a l'església del Carme amb el seu pianista acompanyant habitual, José Antonio Álvarez Parejo.

Pendent de confirmar dates hi ha l'actuació de la Volksoper de Viena amb un recital que té com a eix la commemoració del centenari de Johann Strauss II, amb fragments de *La viuda alegre* de Franz Léhar i el *El ratpenat* del mateix Strauss.

Lorin Maazel obre el festival amb la Philharmonia

L'obertura del festival comptarà amb un esdeveniment d'una categoria privilegiada. Un concert a càrrec de la Philharmonia Orchestra sota la batuta de Lorin Maazel. Serà el dia 17 de juliol amb un programa d'un considerable atractiu, integrat per la *Simfonia núm. 8* de Beethoven i una segona part en què s'homenatja Richard Strauss.

La parcel·la instrumental –or-

Anna Caterina Antonacci interpretarà el paper de Carmen

Realisme

En el seu parlament habitual de presentació, el director del Festival de Peralada, Luis López de Lamadrid, va anar molt més enllà de l'habitual i simple referent informatiu del contingut.

Deixant de banda per uns moments la "particel·la" del quadre de manifestacions, va situar de forma breu, concisa i argumentada el moment complex que viu el món musical a casa nostra en l'avinentesa de l'enriquiment d'infraestructures en què ens trobem: concretament, l'Auditori i el renovat Liceu.

En aquest sentit, va apuntar que és possible que l'època dels percentatges d'ocupació de l'ordre del 90 per cent s'hagi acabat davant la proliferació d'oferta que suposa la realitat esmentada. No va defugir reconèixer que la competència s'estén al camp de l'esponsorització –cada dia és més difícil aconseguir patrocinadors, va venir a dir–, aspecte en el qual, a més, conflueix també la iniciativa pública. També va esmentar que la política de coproduccions en el seu cas ha trobat la incomprensió d'instàncies locals, cosa que resulta difícil de comprendre. Per tot plegat va fer una apel·lació a la imaginació i a la creativitat si hom vol atènyer el moment que s'acosta amb garanties de supervivència.

És difícil negar la qualitat del realisme en aquest breu i lúcid discurs.

questral o solista– portarà la presència del violinista Gidon Kremer amb la Kamerata Bàltica i dues propostes a redós del tema de *Les quatre estacions*. La tan coneguda de Vivaldi i la de l'argentí Astor Piazzola. El contrast pot resultar d'un interès considerable.

Un duo de luxe, Zimermann i Zacharias constitueixen un altre focus d'atenció privilegiada en un concert en què oferiran les *Sonates núm. 3, 8* i *9* per a violí i piano de Beethoven. La pianista barcelonina Eulàlia Solé, d'aparició concertística molt escadussera, oferirà el cicle complet *El clave ben temperat* de Bach en dos concerts.

Una formació de la comarca, la molt activa Orquestra de Cambra de l'Empordà, també hi serà present amb direcció del seu titular, Carles Coll, i amb la col·laboració de la jove violinista canària Eva León.

Caixa oberta per a una proposta de Javier Mariscal

El cada dia més polifacètic artista, en principi plàstic, Javier Mariscal assumirà la responsabilitat d'un espectacle de característiques no ben predeterminades que amb el títol d'*Història dels colors* pretén convertir-se en una producció estel·lar del festival. Serà una proposta interdisplicinària amb la presència de components estrictament musicals, de composicions audiovisuals i d'actors, apartat que dirigirà Pep Cruz en un tot que, cal insistir-hi, de moment resta obert.

Nacho Duato reincideix amb música de Maria del Mar Bonet

La Compañía Nacional de Danza, que Nacho Duato ha convertit en la formació més important del ballet espanyol, torna a Peralada amb un programa que inclourà l'estrena d'una coreografia encara no decidida i dues més del mateix Duato. Una titulada *Without words* sobre partitura de Franz Schubert i una altra titulada *Gavines i dragons* amb la qual torna a inspirar-se en música de la cantant illenca Maria del Mar Bonet. Serà els dies 22 i 23 de juliol.

El ballet tornarà a Peralada els dies 13 i 14 d'agost amb el Balletto di Toscana amb la col·laboració de la Companyia Gelabert-Azzopardi i la coreografia del primer titulada *The fountain of love* sobre música de Frank Zappa. Finalment, els dies 16 i 17 d'agost actuarà el Harlem Ballet de Nova York amb un programa que inclou coreografies clàssiques del seu repertori i d'altres de recents.

El festival tindrà una preinauguració el dia 10 de juliol amb el IV Gran Concert de Música Tradicional Catalana que interpretaran l'Orfeó Català i la cobla La Principal de la Bisbal. Dues formacions senyeres al servei d'un repertori de tall popular però d'un contingut musical notable.

XXII Festival de Música Antiga de la Fundació "la Caixa"

Una nova edició amb la qualitat i el rigor característics

Per **LLUÍS TRULLÉN**

Emma Kirkby

Durant el mes de maig el Barri Gòtic de Barcelona i el Centre Cultural de la Fundació "la Caixa" seran un any més les seus on es desenvoluparà el tradicional Festival de Música Antiga. Concerts, classes magistrals i un mercat medieval que tindrà lloc a la plaça del Rei els dies 24 i 25 d'abril esdevindran les habituals aportacions d'un cicle que, com cada any, ens presenta unes propostes summament interessants per a tots aquells amants de la música antiga, o de música de períodes romàntics i anteriors oferta d'acord amb criteris històrics.

Enguany, malgrat la manca de formacions simfòniques que van captivar amb la seva presència en temporades anteriors, les propostes posseeixen idènticament un interès inqüestionable. Seran un total de setze concerts, repartits entre l'Església Oratori de Sant Felip Neri, la Capella de Santa Àgata i l'esmentat Centre Cultural, que donaran inici al Festival el dia 2 de maig amb la interpretació de *La Passió segons sant Joan* de Bach a càrrec del Cor Lieder Camera i l'Orquestra Barroca Catalana sota la direcció de Josep Vila. Posteriorment, el dia 5 arribarà un dels punts culminants del Festival amb la presència de la llegendària Emma Kirkby, que acompanyada al clavicèmbal per Lars Urik Mortensen, ofereixen un recital dedicat al barroc anglès i alemany. La veu prodigiosa d'aquesta soprano llicenciada en literatura clàssica per la Universitat d'Oxford i màxim exponent de les partitures vocals del període emmarcat entre les composicions de Monteverdi i les de Mozart, actuarà a Barcelona per mostrar la seva vàlua corroborada per una carrera excepcional iniciada ara fa vint-i-cinc anys i que l'ha portat a actuar sota la direcció de Hogwood, Christie, King o Parrot i, en definitiva, amb els millors especialistes en música antiga.

De la mateixa manera, la idènticament extraordinària soprano Marta Almajano, una de les grans especialistes en la música del XVII i XVIII, actuarà al mateix Centre Cultural el dia 9 en un programa integrat per obres de Pla, Literes i Laserna, entre altres compositors, amb l'acompanyament de La Real Camara. Cadascun dels dotze concerts del Festival contenen punts d'un interès inqüestionable; escoltar les veus que integren el conjunt Anonymus 4 en un programa de cançons d'amor italianes de Francesco Landini, el conjunt La Colombina amb un programa dedicat a Victoria, Pujol i Cardoso, o el celebèrrim Il Giardino Armonico amb un programa monogràficament dedicat a Händel constitueixen un cúmul d'al·licients per als aficionats.

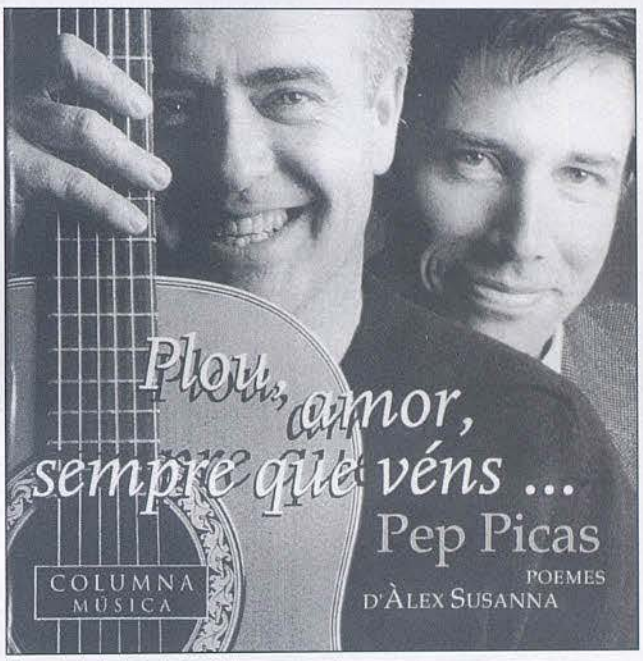
Com sol succeir en les últimes propostes del Festival, la programació no està exclusivament dedicada a compositors dels períodes barroc o anteriors. Obres de Beethoven, Schumann i Schubert sonaran en la veu del tenor Nico van der Meel, acompanyat al *fortepiano* per Rumiko Harada en un concert que se celebrarà el dia 14 de maig al Centre Cultural. Altres conjunts com Mala Punica, dirigit per Pedro Memelsdorff, o el Flanders Recorder Quartet, amb un programa monogràficament dedicat a música del barroc, completen la programació. Cal destacar que enguany hi haurà dos concerts dedicats a joves intèrprets, els que oferiran el conjunt Música Reservata i el Trio Consonantia, ambdós a la Capella de Santa Àgata.

Es tracta, doncs, d'una nova edició que, si bé no conté l'espectacularitat d'altres anys, amb la qualitat de tots els artistes seleccionats –posseeixen un reconeixement a escala internacional– assegura un nou triomf del sempre esperat Festival de Música Antiga.

La lletra impresa a través de la música

La música callada d'Àlex Susanna

Àlex Susanna (Barcelona, 1957) publica el seu primer llibre de poemes (*Abandonada ment*) el 1977. Seguiran els volums *De l'home quan no hi veu* (1980), *Memòria del cos* (1980, Premi Miquel de Palol 1979), *Els dies antics* (1982), *El darrer sol* (1985), *Palau d'hivern* (1987), *Les anelles dels anys* (1991) i *Boscos i ciutats* (1994). També ha publicat *Quadern venecià* (1988) i *Quadern de Fornells* (1995), dos llibres que podríem situar a mig camí entre l'assaig i el dietari. I no podem oblidar la seva tasca com a crític literari, i com a traductor d'obres de Louis Aragon, Paul Valéry, T. S. Eliot i altres autors. Actualment és un dels principals responsables de Columna. Ha estat, precisament, a la seu d'aquesta editorial on ens hem trobat per tal de parlar de literatura i, evidentment, de música.

Per MIQUEL PUJADÓ

La teva obra és lluny, almenys aparentment, del formalisme, del classicisme, de l'estructura estròfica regular. Tot i això, molts la troben força lligada al simbolisme, a Baudelaire, a un tipus de poesia que considera molt important la musicalitat, el so...

–Sempre és difícil parlar d'un mateix. Ara bé, és veritat que en els meus inicis, potser hauríem de dir-ne la meva prehistòria, practico una poesia d'aquestes característiques. Tal vegada, però, amb més influència surrealista que no pas simbolista. Tot i això, mai no he practicat l'escriptura automàtica al cent per cent. Diguem en tot cas que els versos sotmeten el llenguatge a un procés de tensió i d'incandescència a través del qual es produeix una mena d'huracà d'imatges: molt més important que el resultat final és l'acte mateix d'escriure. Ara bé, a partir del meu tercer llibre, Memòria del cos, *tinc consciència de trobar el meu propi "to" poètic (concepte molt vinculat, per cert, al món musical). A partir d'aquest moment, més que no experimentar m'interessa expressar-me a mi mateix, "en to moderat de confessionari" –com Jules Laforgue deia en parlar de Baudelaire–, i això es tradueix també, evidentment, en un canvi formal... La musicalitat d'un poema, des del meu punt de vista, es pot concretar en dues tendències: d'una banda, hi ha els poemes de forma abstracta, i de l'altra els de forma orgànica. Els primers s'emmotllen a una estructura mètrica fixada* a priori. *Els segons creen les seves pròpies pautes rítmiques. En el primer cas, ens trobem davant d'una "musicalitat" sovint massa emfàtica. En el segon cas, la "musicalitat" és més real que aparent, molt més rica i complexa del que podria semblar* a priori. *Els textos poden semblar prosaics d'entrada, però a través de l'encavallament es produeix una lluita entre el ritme del vers –que intenta acabar en un punt determinat– i el de la frase –que lluita per desbordar el vers. D'aquest segon tipus de "musicalitat", on el ritme és més important que el metre, en podríem dir, seguint una certa terminologia crítica, "música callada". I m'interessa molt desfer l'equívoc que duu a creure que, en poesia, ritme és igual a metre. El ritme d'un poema està format per molts més elements: a un mateix metre li poden correspondre ritmes molt diferents.*

–Des d'aquest punt de vista,

PASSIÓ PER LA MÚSICA

Canal 33

és evident que la prosa també pot tenir el seu ritme, i que una traducció pot trair o no el ritme de la frase original... Ens movem en un territori on la frontera entre prosa i vers esdevé molt difusa.

–I tant! I és molt important que cada poeta, i cada escriptor, elabori la seva pròpia teoria del ritme. Centrant-nos de nou en la poesia, et diré que em malfio tant dels qui aposten només pel vers lliure (entre altres coses perquè, com deia Eliot, en l'art la llibertat no existeix) com dels qui tenen la vida massa resolta, els qui confonen ritme i metre.

–Podríem dir que apliques a la poesia les idees que en el camp musical porten a la atonalitat i a altres trencaments formals. ¿És una evolució paral·lela, la de la música i la poesia del segle XX?

–Home, aquestes comparances entre disciplines diferents poden ser molt suggeridores, però alhora s'ha d'anar molt amb compte... El que és important és que l'obra, de manera més o menys implícita, reflecteixi aquesta preocupació de tensió rítmica. Altrament, coixeja. Des del moment que sotmetem a reflexió la qüestió del ritme, el resultat, arribi on arribi, i pel sol fet d'haver tingut lloc el plantejament previ, pot ser interessant. Però la meva posició no és fàcil de definir del tot. És una posició molt meditada, i alhora molt flexible: els dos últims poemes que he escrit són –i ara et quedaràs parat– dos sonets rimats. I no crec que això entri en contradicció amb el que he dit abans... En molts poemes meus aparentment lliures, hi pots trobar, per exemple, combinacions polimètriques de versos parells: tot plegat respon a una concepció orgànica de la poesia. Defujo tant els que toquen d'oïda com l'esclavitud a les formes, per tal d'evitar acabar sonant sempre igual, parany en què han caigut molts poetes. Ara bé, no sé si parlant de tot això estem entrant en un camp massa "professional"...

–Queda clara, en tot cas, la teva concepció de la musicalitat del vers. Parlem ara de la música *tout court*. Sovint, a la teva obra, hi podem trobar referències directes al món musical. El poema que obre *Els dies antics*, per exemple, es diu "Música callada" i diu, entre altres coses: "*La música, per a nosaltres, / són aquestes fulles que cauen / capriciosament dels arbres, / una rere l'altra, / com arpegis d'una melodia silent / que hem d'imaginar.*"

–Clara referència a aquella "música callada" de la qual et parlava abans. Al Quadern venecià *parlo de creadors, l'expressió dels quals, sigui musical, pictòrica o poètica, s'adequa a aquest concepte. Són persones que semblen extreure la seva obra –com deia Rilke de Valéry– d'un excessiu contacte amb el silenci; autors d'obra sovint concentrada, oposats a aquells creadors de força evident (Bach, Picasso...). No tenen potser l'energia dels altres, però sí una enorme capacitat de seducció. En aquesta categoria inclouria músics com Mompou.*

"...mai no he gosat verbalitzar les meves percepcions musicals. Se'm fa molt difícil"

–¿Són artistes minoritaris, que exigeixen un suplement d'esforç a l'hora d'entrar en la seva obra?

–Diguem que treballen en un terreny de joc més reduït, però en treuen un rendiment expressiu extraordinari.

–Guanyen, doncs, en intensitat el que perden en extensió... Parlaves abans de Mompou: de fet, una manera de conèixer els teus gustos musicals és llegir el *Quadern venecià*.

–Sí, però no hi trobaràs gaires valoracions crítiques. Les meves tres passions són la literatura, la música i la pintura, però així com he exercit la crítica literària, i així com al Quadern de Fornells *m'he atrevit a parlar de pintura, mai no he gosat verbalitzar les meves percepcions musicals. Se'm fa molt difícil... Però al meu proper llibre en prosa, el* Quadern d'ombres, *ja hi haurà un intent d'aproximació a l'argumentació musical. I no m'estranyaria que en uns futurs "quaderns", la música hi tingués un protagonisme molt més gran. És com un repte, per a mi, després d'haver gosat verbalitzar les impressions visuals fornides per la pintura.*

–Bé, potser al *Quadern venecià* no teoritzes sobre música, però sí que s'hi poden rastrejar els teus interessos en aquest camp. Parles, en tot cas, d'uns noms molt concrets. Un d'ells és Mahler. Curiosament, un músic simfonista, a diferència de Mompou.

–Mahler és un dels compositors que, al principi, no m'acabava de convèncer. I, curiosament, ha estat un dels que més companyia em va fer durant la meva estada d'un any a Venècia. És un autor d'hivern. Sostinc que quan vivim una experiència hivernal, tant literal com metafòrica, ens és donat de comprendre, d'endinsar-nos fins al moll de l'os en l'obra de certs creadors que, fora d'aquesta estació, ens poden fer un efecte massa teatral, truculent, fins i tot histriònic. A Venècia, vaig trobar una sintonia entre la duresa climàtica, psicològica i moral d'una etapa en què em vaig sentir abandonat a mi mateix, i l'obra de Mahler.

–¿No vas tenir la temptació

d'utilitzar Mahler com a banda sonora mitificada, pensant potser en la pel·lícula *Mort a Venècia*?

–De cap manera! A més, jo sóc molt poc "venecià". Hi havia una tendència poètica espanyola de caire venecianista, que afectava també catalans com Gimferrer... Doncs bé, o jo sóc un antivenecià absolut, o l'únic venecià sóc jo i els altres són uns venecians decoratius. Mai no he volgut caure en una visió decorativista de la ciutat. Una pel·lícula com Mort a Venècia *(molt més la pel·lícula que no pas l'obra literària) vehicula una imatge falsa de Venècia, i jo vaig voler fugir de totes totes d'aquesta deliqüescència autocomplaent, malenconiosa i teatral. Al meu llibre* Palau d'hivern, *si t'hi fixes, gairebé no hi surten canals ni elements típicament venecians. Per a mi, la gràcia consistia a interioritzar la ciutat, i patir-la.*

–En un moment del *Quadern*, dius que vas a veure el Quartet Bartók i en destaques la interpretació d'una peça de Xostakóvitx, compositor que, segons que afirmes, coneixes encara poc, però que intueixes que t'acabarà agradant molt.

–I justament, ara que ho dius, Xostakóvitx ha estat una de les meves descobertes d'aquests darrers anys. La intuïció de vegades funciona: aquella nota la vaig escriure fa més d'una dècada!

–I, és clar, parles de Mompou. Aquí sí que ens trobem amb l'intimisme absolut...

–Exactament, em sento molt més a prop del món d'un Mompou que no pas del món d'un Mahler. Però la gràcia rau a tenir les orelles obertes... Pensa que un dels meus compositors preferits és Strauss, que tampoc té res a veure amb Mompou. M'encanten les seves òperes... Sóc molt eclèctic, i força curiós, i és normal que m'agradin coses aparentment oposades.

–Parlant d'òperes, també expliques al *Quadern venecià* la teva assistència a una sessió a la Scala de Milà, i et despatxes a gust amb el director i els cantants.

–Sí, la meva primera experiència a la Scala fou bastant decebedora.

–Així doncs, també ets un amant de l'òpera...

–Molt! I m'ho passo bé amb òperes molt diferents: amb Strauss, amb Mozart, amb Monteverdi, amb gairebé tot Puccini. Per a mi, l'òpera és un punt dolcíssim de confluència entre l'acció dramàtica i el món musical.

–Poques pàgines més endavant, parles d'un concert de la Victòria dels Àngels.

–Ara que en parles, un dels darrers discos que estic escoltant conté enregistraments de joventut de la Victòria dels Àngels, i unes cançons sefardites harmonitzades per Manuel Valls que són una pura meravella.

–Bé, així com deies que en poesia el ritme es podia manifestar de moltes maneres, la música té també moltes manifestacions i tu, com afirmaves abans, tens l'eclecticisme com a model de conducta.

–Pensa que escolto música antiga des que tenia quinze o setze anys. Puc gaudir molt, però molt, amb la Messe de Notre Dame, *o amb música bizantina... i l'endemà puc escoltar compositors del segle XX.*

–És curiós, però, que quan alguns dels teus poemes han estat musicats, han donat peu a cançons més, diguem-ne, "populars". Em refereixo al CD *Plou, amor, sempre que vénc*, publicat fa dos anys pel cantant Pep Picas...

–De fet, hi ha dos CD amb poemes meus, i amb estètiques molt diferents. El primer es diu Les anelles dels anys *i conté composicions fetes per l'Enric Ferrer a partir de set poemes*

FOTO: J. M. MORALES

del llibre del mateix nom. És tracta d'un cicle de lieds.

–Desconeixia l'existència d'aquest disc, però, justament, m'imaginava els teus poemes tractats més aviat amb aquesta estètica.

–Però a mi també m'encanten determinats cantautors! La feina que Raimon ha fet amb Ausiàs March em sembla extraordinària. I podria citar molts més exemples, d'aquí o de fora: Léo Ferré cantant Baudelaire, Paco Ibáñez cantant García Lorca o Miguel Hernández. És fantàstic! Fa deu dies, parlava amb en Xavier Montsalvatge, i em va afirmar que, tot i que alguns poguessin considerar heterodoxa o herètica la seva afirmació, ell podia trobar la Música en majúscula en llocs molt diferents, tant en un compositor considerat clàssic com en un negre espiritual o una sarsuela. Precisament, fa uns vuit mesos, va fer el discurs d'ingrés a la Real Academia de las Artes de San Fernando (em sembla que se'n diu així). I en

aquest discurs, que duia com a títol "La recóndita belleza de la música", o una cosa semblant, parlava d'aquest tema, de poder trobar aquesta "oculta bellesa" en tipus de música molt contrastats. I a mi, salvant les distàncies, em passa una cosa molt semblant.

–En tot cas, el disc d'en Picas és un treball força interessant.

–Quan un cantautor, o com en vulguis dir, agafa un text poètic com a base o escriu ell mateix una cançó de qualitat, arriba també a l'oculta bellesa de què parlàvem fa un moment.

–Ara bé, quan algú escriu un text que ha d'esdevenir cançó, sol tenir força en compte les estructures mètriques regulars. En canvi, musicar els teus poemes, respectar la "tensió interior" que esmentaves a l'inici d'aquesta conversa, no em sembla gens senzill, a causa dels encavallaments, de la irregularitat mètrica, etcètera.

–Cal que tinguis en compte, però, que algunes de les músiques del CD d'en Picas van ser compostes per ell mateix, però que d'altres són obra de Joan Garrobé, un guitarrista de formació clàssica molt important. És, doncs, un cas de confluència de dos músics de formacions molt diferents, dos músics que es troben a l'hora de compondre unes músiques sobre poemes meus.

–La formació clàssica, però, no és cap garantia a l'hora de musicar poemes o de fer cançons. Hi ha músics de gran formació musical incapaços d'entrar en l'univers literari o de posar-se al servei d'unes paraules. En el cas de Joan Garrobé, l'espurneta sí que es produeix. A més, durant molts anys ha acompanyat en Celdoni Fonoll, i ha viscut, per tant, amarat de poemes, en contacte directe amb versos de tota mida.

*–La música i la poesia estableixen de vegades relacions ben misterioses. Un poema meu, anomenat "Naufragi", explica precisament com una melodia, una cançó, se'ns pot endur en un moment donat cap a uns penya-segats evocatius totalment imprevistos. I parlo exactament d'una "veu de cançó". En aquest cas, el desencadenant del poema va ser unaària, però podia haver estat una cançó de Raimon o vés a saber de qui, o una tonada popular... Això, en el fons, és del tot secundari. Sóc més partidari de fer confluir que no pas d'excloure. I potser això és degut al meu caràcter d'*outsider*: no sóc un músic, sóc un degustador de música –tot i que durant força temps vaig estar cantant en una coral... Mira, aquí tinc precisament el text de "Naufragi".*

–Podries llegir-lo?

–"De la casa del costat brolla / perniciosa una veu de cançó / que de sobte agafa aquest temps suspès / d'un matí d'estiu vora mar / quan tot encara dorm i tu llegeixes / –temps d'espera, temps iniciador, / temps prenyat de temps i de llum–, / i se l'endú lluny entre mans / com un cadell inofensiu / cap als cims més enlairats / i els enfondits avencs del sentiment, / aquesta fosca calanca / on desig i desesper bullen / tan a prop l'un de l'altre... / El plor d'un nen que es desperta / i l'espetec d'un llagut / que retorna de pescar, / sortosament em rescaten / d'aquest inesperat naufragi matinal."

–Una darrera pregunta: ¿no t'ha passat mai pel cap d'escriure textos pensats explícitament per a la musicació?

–No. Potser si es tractés d'un encàrrec... Tot i que sóc conscient que molts dels meus poemes són difícils de musicar, d'altres sí que poden esdevenir cançó amb una certa naturalitat. En el disc de Pep Picas n'hi ha alguns exemples: el poema que comença "Plou, amor, sempre que véns" jo no hauria dit mai que pogués esdevenir un bolero, i en canvi el resultat em sembla d'allò més coherent. N'he fet alguns, doncs en podria fer d'altres. Qui sap...

Molt Il·lustre Ajuntament d'Igualada
ESCOLA MUNICIPAL DE MÚSICA
CONSERVATORI MPAL. DE GRAU MITJÀ
Mestre Joan Just i Bertran

CURS INTERNACIONAL DE DIRECCIÓ D'ORQUESTRA

ANTONI ROS MARBÀ

ORQUESTRA SIMFÒNICA DEL VALLÈS

IGUALADA

DEL 19 DE JULIOL AL 7 D'AGOST DE 1999

INFORMACIÓ I INSCRIPCIONS:
Passeig Verdaguer, 84-86
IGUALADA

Tel. 93 8044155
Fax 93 8055490

A8055427@centres.xtec.es
http://www.aj-igualada.net/escolamusica

MIKROKOSMOS

Tos (III)

Vaig assistir a la inauguració de l'Auditori encuriosit –ho confesso– per molts motius, entre els quals un de molt prosaic: saber si el nou equipament fóra capaç de vèncer els endèmics atacs de tos que s'esdevenen al Palau.

El meu interès fou acrescut en comprovar *in situ* l'heterogeneïtat del públic assistent, no pas tot –ni de bon tros– pertanyent al món musical; un fet que em justificà la formulació de la hipòtesi plausible que molts dels congregats eren lliures de la –diguem-ne– contaminació d'un comportament incorrecte: l'allau de tos que s'acostuma a produir en finalitzar cadascun dels moviments d'una composició simfònica.

D'aquí que –després d'haver pres contacte extern i intern amb l'edifici de Moneo i de comprovar-ne el contrast i la diferència amb l'estat en què l'havia vist en una no llunyana visita d'obres, i un cop ja a la butaca– esperés amb candeletes (a més, és clar, i prioritàriament, del comportament de la sala quant a acústica) el comportament dels assistents quant al punt esmentat més amunt. (Un altre se me n'hi afegí, a última hora, de cuc, davant la presència d'autoritats de tot rang: veure la reacció del públic i dels intèrprets a l'hora de la interpretació dels himnes preceptius... Però aquesta és una altra història... molt il·lustrativa, per cert.)

Bé. Lamentant-ho molt, he de dir que no. Que l'Auditori no superà la prova... I si aguantà la *Fanfàrria* de Guinjoan i l'obertura d'*Els mestres cantaires* de Wagner fou, simplement, per la naturalesa de les obres, que comporten una interpretació sense interrupcions. Però n'hi hagué prou d'arribar a la finalització del primer temps d'*El sombrero de tres picos* de Falla perquè es desfermés massivament allò que tots sabem: tos, expectoracions sonores, mocades, etc.

Increïble! I ara m'adono que en el paràgraf anterior he comès una incorrecció en afirmar que l'Auditori no superà la prova. Perquè, en realitat, qui no la superà fou una part del públic...

I ho tenia tan fàcil!... Als estossegaires habituals els calia, només, deixar-se prendre per la novetat del recinte... I als habituals als concerts, tot simplement, una actitud de respecte...

Doncs, no... Com si res... Com sempre...

Aquesta columna ha tractat el tema de la tos als concerts en altres ocasions; una de les glosses finalitzava amb aquests mots: "*... no voldria, d'aquí a uns anys, haver de posar un altre ordinal al títol de la columna...*". Només han passat una quinzena de mesos i el columnista ha d'afegir una altra referència numèrica a l'enunciat *Tos*... I arran d'un esdeveniment prou important per haver eradicat un costum innoble... Ès que no hi ha remei?

Pere Artís

Curs de direcció musical a Igualada

Antoni Ros Marbà serà el responsable del Curs Internacional de Direcció Orquestral promogut pel Conservatori d'Igualada i l'Ajuntament d'aquesta ciutat. Es tracta d'una iniciativa molt ambiciosa, i dissortadament insòlita a casa nostra, on la profusió de cursos musicals, que normalment tenen lloc a l'estiu, no compten amb la presència d'aquesta especialitat.

El curs, entre el 19 de juliol i el 7 d'agost, neix amb uns pressupòsits de gran solvència. En aquest sentit, cal fer esment que durant dues de les tres setmanes de durada hom comptarà amb la col·laboració permanent de l'Orquestra Simfònica del Vallès, fet que permetrà atendre en profunditat totes les exigències pròpies d'un esdeveniment pedagògic d'aquesta naturalesa.

Destinat a estudiants de direcció en fase avançada o bé a postgraduats i obert a totes les procedències del món, el prestigi i la categoria artística d'Antoni Ros Marbà, valors completats per una força densa dedicació docent, auguren uns resultats notables. Hom comptarà amb l'ajut com a assistent del jove director Manuel Valdivieso, col·laborador seu també en altres iniciatives. Recordem que fa poc va preparar la versió de *Parsifal* que va dirigir Ros Marbà al Liceu.

Els inscrits podran optar a la condició d'alumnes actius o oients, i també s'hi estableix una tercera categoria, dedicada a aquells que només vulguin conèixer la dinàmica del curs en alguna jornada individualitzada concreta. Per ser admès cal superar unes proves prèvies de caràcter teòric –continguts d'harmonia, composició, instrumentació i anàlisi– i dirigir l'Orquestra Simfònica del Vallès durant quinze minuts.

El repertori previst del curs va des de la *Simfonia núm. 29* de Mozart a la *Follia Daliniana* de Montsalvatge, passant per la *Setena* de Beethoven, la *Italiana* de Mendelssohn, *L'ocell de foc* de Stravinsky, *Ma mère l'oye* de Ravel o *El amor brujo* de Falla, entre altres composicions. ■

Homs a la Semana de Música y Polifonía Sacra de Segovia

La XVIII Semana de Música y Polifonía Sacra de Segovia va oferir un concert monogràfic dedicat a obra de Joaquim Homs. Amb interpretació del Quartet Homs i el Cor de Noies del Conservatori Superior Municipal de Música de Barcelona, dirigits per Carles-Josep Comalada, van oferir un programa amb la primera part integrada pel* Via Crucis *sobre text de Carles F. Maristany i a la segona* Tres motets a la Verge, Tres responsoris de Setmana Santa i Salve Regina, *aquesta amb caràcter d'estrena mundial. El concert el va cloure* Himnes Corals de Rig Veda *de Gustav Holst.

Quant al protagonisme de l'obra d'Homs, recentment els conjunts Crupo Círculo, Grup Manon i Grup Pomorski, sota la direcció de José Luis Temes, han enregistrat un disc amb obra seva que inclou les obres* Rhums, per a conjunt instrumental *(1988),* Dos soliloquis per a trio de cordes i piano *(1974),* Trio per a flauta, oboè i fagot *(1954),* Quartet de corda núm. 1 *(1938) i* Duo per a flauta i clarinet *(1936), que ha editat Decca/Autor.

***Per la seva part, el duo format per Margherita Marseglia i Jesús María Gómez han enregistrat* Impromptu per a violí i piano *(1971) per al segell Lorca. Aquests enregistraments s'uneixen al de la integral de l'obra per a piano, realitzada per Jordi Masó per al segell Marco Polo.* ■

Concert de música catalana promogut per la Fundació Agrupació Mútua

Sota la proposta *Celebrem la Primavera* i retransmès en directe per Canal 33 va tenir lloc l'11 d'abril a l'Auditori de Barcelona.

Hi van participar la Cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona (dirigida per Jordi León), l'OBC (dirigida per Alfons Reverté), i l'Esbart Dansaire de Rubí (dirigit per Eduard Ventura) i la colla sardanista Violetes del Bosc (dirigida per Sebastià Albà), que van interpretar *Danses de Tirant lo Blanc*, de Joan Lluís Moraleda, *Somni*, de Manuel Saderra i Puigferrer, i *L'Empordà*, d'Enric Morera, des de l'annex de l'Auditori per l'emissió televisiva.

També s'hi van interpretar obres de Morera, Serra, Bou, Martínez Comín, Garreta, Ventura i Casals, cosa que atorgà a aquest concert un ressò perit expressament popular. El concert va esdevenir tot un èxit de públic. ■

El barber de Sevilla, de Paisiello, primer títol de la segona temporada d'òpera al Teatre Principal de Barcelona

FOTO: X. GONDOLBEU

Lluís Sintes

Aquest títol, amb tres representacions (26 d'abril, 3 i 10 de maig, amb Lluís Sintes, Anna Feu, David Alegret, Eles Alavedra i Joan Sebastià Colomer en els rols principals), juntament amb *El rapte en el Serrall* de Mozart i *La fille du régiment* de Donizetti, conformen aquesta segona temporada d'òpera al Teatre Principal de Barcelona, que promou i produeix la nova entitat creada expressament per a aquest cicle Òpera Còmica de Barcelona.

El responsable artístic és Roger Alier, i alhora el versionador i adaptador al català d'aquests títols, el qual va manifestar que "*aquesta programació està orientada al conreu de l'òpera en català feta per persones que comencen i estimen el gènere. Hem escollit tres òperes buffes, amb gràcia i frescor, que es transmetran a través del text en català; un català normal, de casa, correcte i entenedor*". Roger Alier també va dir que aquest cicle esdevé "*una tasca modesta i fonamental. Barcelona necessita un segon teatre d'òpera perquè els joves puguin cantar*".

Amb preus populars, el títol mozartià es representarà els dies 17, 24 i 31 de maig (amb Ruth Nabal, Anna Feu, David Alegret, Abel García i Paco Farré), i el de Donizetti els dies 7, 21 i 14 de juny (amb Joana Fuentes, Roger Reyes, Lluís Sintes, M. Àngels Busquets i Margarida Lladó).

Enguany l'orquestra titular de la temporada és l'Orquestra de Cambra de Granollers, que dirigeix Francesc Guillén, cosa que implica l'Ajuntament d'aquesta ciutat d'una manera especial, i també la Fundació "la Caixa", atès que al seu auditori a Granollers es preestrenaran les òperes. També el nou Teatre Zorrilla de Badalona acull *El barber de Sevilla*. "*Existeix la voluntat de crear un circuit d'òpera de cambra a Catalunya*", va manifestar Artur Arranz, responsable de l'organització. També hi col·laboren diverses entitats privades, entre les quals els Amics de l'Òpera de l'Hospitalet.

Aquesta segona temporada (la 249 "real") va ser inaugurada el passat 19 d'abril amb el recital *Liceístas y Cruzados*, tot homenatjant els empresaris operístics Joan Mestres Calvet i Joan Antoni Pàmias. ■

CONVOCATÒRIES

CONCURS INTERNACIONAL DE CANT MONTSERRAT CABALLÉ-PRINCIPAT D'ANDORRA. Dirigit per Albin Hänseroth, tindrà lloc entre els dies 30 de maig i 6 de juny a Sant Julià de Lòria. Hi poden participar totes les persones amb un mínim de tres anys d'estudis de cant, persones amb la carrera de cant finalitzada o bé cantants amb un mínim d'experiència professional de dos anys. El nombre màxim de participants és de 36. S'atorgaran tres premis: 1.000.000, 500.000 i 350.000 pessetes. La data límit d'inscripció és el dia 3 de maig. Per a més informació: Tel.: +376.84.40.44/ 84.40.47. Fax: +376.84.46.47. c/e: c.m.caballe.@andorra.ad.

31è CONCURS DE JOVES INTÈRPRETS DE PIANO DE CATALUNYA. Organitzat per Joventuts Musicals de Vilafranca del Penedès, tindrà lloc aquest maig i hi poden participar els pianistes que no arribin als 27 anys d'edat el dia 31 de desembre de 1998. El concurs es divideix en quatre categories: Sènior, fins a 26 anys; A, fins a 21 anys; B, fins a 17 anys; i C, fins a 13 anys. S'atorgaran tres premis per categoria entre 250.000 i 10.000 pessetes. La data límit d'inscripció és el dia 8 de maig. Per a més informació: tel.: 93.817.23.64 (dl. i dc., de 19 a 21 h).

CURSOS D'ESTIU A SANTANDER. Des del 25 de juny i fins al 13 d'agost, són organitzats per l'Escola Superior de Música Reina Sofía. Els cursos, professors i dates són: piano, Boris Bloch, del 13 al 23 de juliol; violí, Zakhar Bron i José Luis García Asensio, del 23 de juny al 3 de juliol; viola, Gérard Caussé, de l'11 al 18 de juliol; violoncel, Frans Helmerson, de l'11 al 17 de juliol: contrabaix, Ludwig Streicher, de l'1 a l'11 de juliol; oboè, Hansjörg Schellenberger, del 16 al 25 de juliol; trompa, Radovan Vlatkovi, del 5 al 15 de juliol. Pel que fa a música de cambra: grups amb piano, Marta Gulyas, del 28 de juny al 8 de juliol; cant, Alfredo Kraus (tècnica vocal), Suso Mariátegui (interpretació), Edelmiro Arnaltes (lied), del 8 al 13 d'agost; i del 20 al 27 de juliol Teresa Berganza oferirà la lliçó magistral d'interpretació. La data límit d'inscripció és el dia 15 de maig. Per a més informació: Escuela Superior de Música Reina Sofía. Secretaría Académica. Mártires Oblatos, 25. 28224 Pozuelo de Alarcón (Estación). Tel.: 91. 351.10.60. Fax: 91.351.07.88. Centro de Estudios Musicales Isaac Albéniz. Hernán Cortés, 3. 39003 Santander. Tel.: 942.31.14.51/ 31.12.66. Fax: 942.31.48.16.

CURS MAGISTRAL D'INTERPRETACIÓ DE MÚSICA ESPANYOLA PER A ORGUE "EL ÓRGANO EN LA RIOJA ALAVESA". Impartit per l'organista Josep Maria Mas i Bonet, tindrà lloc entre els dies 21 i 25 de juliol a la parròquia de Nostra Senyora de l'Assumpció de Labastida, Àlaba. El programa d'estudi inclou obres d'Antonio de Cabezón, Francisco Correa de Arauxo, Joan Cabanilles i Pedro de Araujo. Cal inscriure-s'hi abans del dia 15 de juny. Per a més informació: Secretariat del Curs d'Orgue. Ajuntament de Labastida. Plaça de la Paz. 01330 Labastida. Tel.: 941.33.18.18. Fax: 941. 33.15.16.

V CONCURS INTERNACIONAL DE CANT LUIS MARIANO. Tindrà lloc entre els dies 15 i 17 de juliol a Irun. Hi poden participar cantants femenines entre 18-32 anys i cantants masculins entre 20-35 anys (complerts el 1999). Caldrà presentar 10 obres: a) 4 composicions del gènere oratoricantat, lied o cançó de concert (es poden barrejar); i b) 6 àries d'òpera, opereta o sarsuela (com a màxim 2 àries de sarsuela) hi haurà una prova eliminatòria, una semifinal i una final. S'atorgaran tres premis (categoria única): 1.000.000, 500.000 i 250.000 pessetes, més un premi especial del jurat, de 250.000 pessetes, a una jove promesa. Inscripcions entre el 15 de maig i el 19 de juny. Per a més informació: Secretaria del V Concurs Internacional de Cant Luis Mariano. Fundació Municipal de Música d'Irun. Villa Mª Luisa. Mendíbil. Apartat 14. 20302 Irun. Tel.: 943.61.77.31. Fax: 943.61.43.64.c/e:conservatorio.irun.@udal.gipuzkoa.net.

14è CURS INTERNACIONAL D'ESTIU COS I MÚSICA. Del 3 al 10 de juliol al Palau Maricel de Sitges, l'organitza l'Escola de Treballs Corporals i Artístics de Barcelona, dirigida per Yiya Díaz. Assignatures i professors: Mètode Cos-Art, Yiya Díaz i Maria Z. Belizán; piano, Yiya Díaz; cant, Carme Valls i Carmen Rodríguez; música de cambra (diversos instruments), V. Osipov, G. Nese, I. Balcells, J. de Udaeta; jazz: J. Vadell; musicoteràpia: M. Mercadal. Data límit d'inscripció: 26 de juny. Per a més informació: Escola de Treballs Corporals i Artístics de Barcelona. Martí, 76, entl. 2a. 08024 Barcelona. Tel. i Fax: 93.210.18.30 (de dt. a dj., de 17 a 21 h.).

TANGENTS

El Trio

En el reportatge que sobre la vida de Yehudi Menuhin va emetre el Canal 33 al programa *Nocturns* amb motiu de la seva mort, hi va haver molts moments interessants: els mateixos judicis del violinista, l'aparició de personatges mítics –Casals, Furtwängler, Kempff, Fisher-Dieskau, G. Gould...–, molts fragments de grans interpretacions del músic evocat... Però n'hi va haver un d'especialment emotiu, quan amb la seva germana Hepzibah i el violoncel·lista Maurice Gendron van emprendre la interpretació dels primers compassos d'un *Trio* de Schubert. La música en estat pur, especialment irradiada pel piano, ens va posseir.

Devot del quartet, quan el quartet no són quatre instruments sinó una realitat nova amb quatre veus, haig de reconèixer que moltes vegades l'emotivitat musical va més aviat lligada al trio. Els meus records van lligats a les primeres visites del Trio Beaux Arts que em van deixar literalment bocabadat. Després –només en disc he pogut sentir el gran trio que formaren Pau Casals, Thibaud i Cortot– vaig gaudir d'un trio molt nostre, el format per Marçal Cervera, Ramon Coll i Gonçal Comellas. També el Trio de Barcelona de Lluís i Gerard Claret amb Albert Atenelle va tenir grans moments. La retirada de la interpretació instrumental de l'ara director Gonçal Comellas i les diverses ocupacions i residències dels components del Trio de Barcelona han fet que ens quedéssim sense cap trio notable.

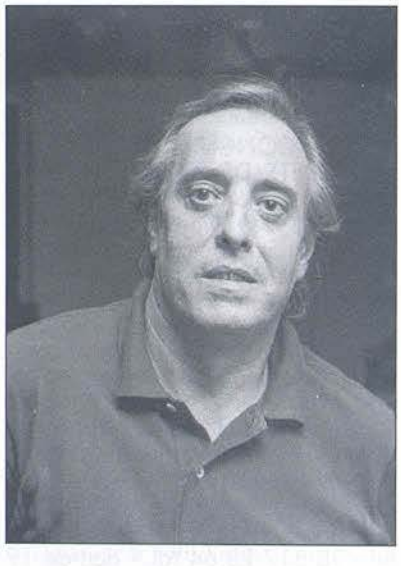
No ha acabat de quallar encara una altra formació que prometia i que, de tant en tant, continua present a les nostres sales, el Trio Novalis, i tot just acaba de debutar, en una presentació d'alt nivell interpretatiu, el Trio Kandinsky, format pel pianista Emili Brugalla, el violinista Manel Porta i la violoncel·lista Amparo Lacruz. Cal demanar a tots els organitzadors de cicles i festivals que els donin oportunitat. L'amor al país passa per donar un cop de mà a la gent de casa que s'ho mereix, no fos cas que unes realitats tan prometedores es desanimin i acabin també esvanint-se.

Jordi Maluquer

Una altra edició del cicle Ribermúsica

Esdevinguda ja una manifestació habitual amb cita anual, una altra edició, la tercera, del cicle musical Ribermúsica va començar el passat abril i acabarà el proper juny. Així, una vintena de galeries d'art de la Ribera i el Raval de Barcelona acullen gairebé una trentena d'actuacions que comencen a les 20,30 h, amb entrada lliure. Per a més informació, telèfon 93.319.30.89. ■

FOTO: P. BARCELÓ (ARXIU)

Jaume Aragall rep la Clau de Barcelona

El passat 19 març el tenor Jaume Aragall va rebre la Clau de Barcelona, un guardó que atorga l'entitat Club de Amigos Llave de Barcelona, com a reconeixement per la seva important tasca en favor de la música, la seva llarga i exitosa carrera operística i la seva atenció a la ciutat de Barcelona. ■

Convocat el Concurs Reina Elisabeth de Bèlgica

S'ha convocat, un cop més, el Concurs Internacional de Música Reina Elisabeth de Bèlgica, dedicat a diverses facetes de la música. Aquesta convocatòria és la de l'any 2000 i serà dedicada al cant. Les inscripcions cal fer-les abans del dia 15 de gener del 2000.

Per a més informació: Consolat General de Bèlgica a Barcelona (Sra. T. Ramos); tel.: 93.467.70.80, de dilluns a divendres, de 9 a 13 h i de 14 a 16 h. ■

FOTO: A. SOFFEL (ARXIU)

Xavier Montsalvatge, Medalla d'Or de Catalunya

El compositor català Xavier Montsalvatge ha rebut la Medalla d'Or de Catalunya, que atorga la Generalitat de Catalunya, tot essent considerat **"un dels millors i més universals exponents de la música catalana del segle XX".** ***Amb aquest guardó institucional, Xavier Montsalvatge entra a formar part del grup de més de trenta distingits amb aquesta distinció que va instaurar la Generalitat l'any 1978.***

El compositor català ha rebut també de part de la Generalitat la Creu de Sant Jordi (1983), el Premi Nacional de Música de composició dels anys 1991 i 1997. D'altra banda, recordem altres distincions destacades atorgades al compositor, com el títol de Chevalier de l'Ordre des Arts et des Letres, atorgat pel Govern francès el 1970; el Premio Nacional de Música, del Govern espanyol el 1985; i el recent Premio Iberoamericano de la Música Tomás Luis de Victoria. ■

Viure Mozart a Viena

Des del dia 1 de maig fins al 30 d'octubre els escenaris vienesos del Musikverein, Wiener Konzerthaus i Hofburg acullen diversos concerts i recitals operístics de les obres més conegudes de Mozart tot recreant la seva època.

Aquestes manifestacions musicals són a càrrec de l'Orquestra Mozart de Viena, que oferirà un repertori d'un centenar d'obres del músic austríac.

Poden fer-se reserves i obtenir més informació a: Ticket World, tel.: 91.542.85.98. Internet: http://www.eol.es/ticketworld. ■

BIBLIOTECA ORFEÓ CATALÀ

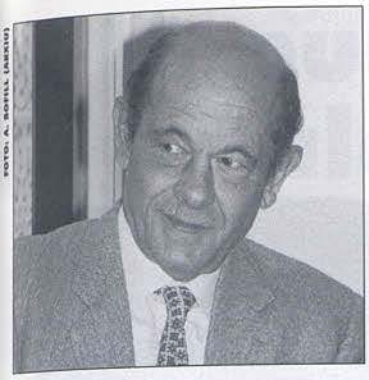

FOTO: A. SOTILL (ARXIU)

Fèlix Millet va ser reelegit president de l'Orfeó Català

Fèlix Millet i Tusell va ser reelegit president de l'Orfeó Català, per un període de quatre anys, en el transcurs de la darrera Assemblea General d'aquesta entitat, celebrada el proppassat 8 d'abril.

També van ser reelegits els senyors Pere Artís, com a secretari II, i Xavier Turull, com a vocal I.

En aquesta Assemblea es va informar àmpliament sobre les imminents obres d'ampliació del Palau de la Música Catalana. ■

Editada la guia de discogràfiques i editores musicals de Catalunya

La Direcció General de Promoció Cultural, mitjançant el Consorci Català de Promoció Exterior de la Cultura (COPEC), ha editat la quarta edició de *Músiques a Catalunya/Music in Catalonia (1999-2000)*, una guia que recull les dades (tècniques i de serveis que ofereixen, i també una breu història) de 52 discogràfiques i 12 editores de música de Catalunya, amb textos en català i anglès. És de distribució gratuïta.

D'altra banda, el COPEC ha col·laborat amb l'Associació de Músics de Jazz en l'edició del compacte *Jazz i noves músiques de Catalunya*, disc que recull una selecció d'artistes i grups de jazz catalans, membres d'aquest col·lectiu, amb la finalitat de promoure el jazz català i oferir una visió de la creativitat musical al nostre país. En aquest compacte hi ha una vintena de temes gravats entre els anys 1997 i 1998, de músics com Santi Arisa, Manel Camp, Àngel Pereira, Perico Sambeat o Lluís Vidal, i de formacions com Mirasol, Orquestra de Cambra Teatre Lliure, Barcelona Big Latin Band o Alfons Enjuanes Quartet. És distribuït gratuïtament entre programadors catalans i estrangers. ■

El Cicle Ricard Viñes escampa el pianisme contemporani

Pilar López-Carrasco i Jordi Masó, dos dels intèrprets d'aquest cicle

Acaba de presentar-se el Cicle Ricard Viñes, una iniciativa d'un grup de festivals espanyols de música, membres de l'Associació Europea, amb l'objectiu d'oferir una panoràmica del pianisme universal d'aquesta centúria.

Coordinat per Joventuts Musicals de Barcelona, s'hi han adherit els festivals Castell de Peralada –d'on va sortir de forma específica la idea–, Torroella de Montgrí, Grec de Barcelona, Quincena Musical de Sant Sebastià, Granada i Santander.

Durant dos anys deu joves pianistes espanyols –amb majoria de catalans– oferiran uns programes cadascun representatiu de l'obra pianística d'una dècada, amb els referents més conspicus pel que fa als compositors corresponents. Enguany hom cobrirà les quatre primeres dècades i l'any 2000 les sis restants. En total s'oferirà obra d'uns noranta compositors, fet que mostra una dimensió antològica molt completa.

Els pianistes que hi intervindran són: Gustavo Díaz Jerez (dècada 1900), Francisco San Emeterio (dècada 1910), José Enrique Bagaría (dècada 1920), Jordi Masó (dècada 1930), Pilar López-Carrasco (dècada 1940), Emili Brugalla (dècada 1950), Javier Perianes (dècada 1960), Daniel Ligorio (dècada 1970), Montse Massaguer (dècada 1980) i Eleuterio Domínguez (dècada 1990).

Entre els compositors, hi figuren els noms més importants de la creació universal d'aquest segle. Des dels impressionistes francesos (Fauré, Debussy, Ravel), als eslaus (Janácek, Prokófiev, Rakhmàninov, Szymanovski, Martinu, Gubaidulina, Khatxaturian, Xostakóvitx, Stravinsky, Scriabin), el món nòrdic (Nielsen, Sibelius, Rautavaara), els germànics (Schönberg, Webern, Dessau, Hindemith, Zimermann, Schnittke), els nord-americans (Cage, Joplin, Ives, Copland, Gershwin, Barber), la generació de Darmstadt (Boulez, Stockhausen, Berio, Halffter, Xenakis, Ligeti), els francesos de la generació del Grup dels Sis (Messiaen, Poulenc, Tailleferre, Satie) i, finalment, una important representació espanyola (amb noms com Albéniz, Falla, Montsalvatge, Turina, Olavide, Rodrigo, Mompou, Nin-Culmell i Gerhard). Curiosament, no hi apareix Granados. Altres noms esparsos dignes d'esment són els de Busoni, Bartók, Lecuona, Britten, Wolpe, Frank, Martin, Ginastera, De Pablo, Rota, Takemitsu, Glass, Kagel, Kurtág i Piazzola. Hom ha fet un encàrrec al compositor basc Joseba Torre, el qual, òbviament, serà ofert a l'aplec d'obres de la dècada del 1900.

És possible que s'amplïi el nombre de manifestacions musicals on es projecti aquest cicle. ■

fundación TABACALERA

A punt el I Congrés Català de Cant Coral

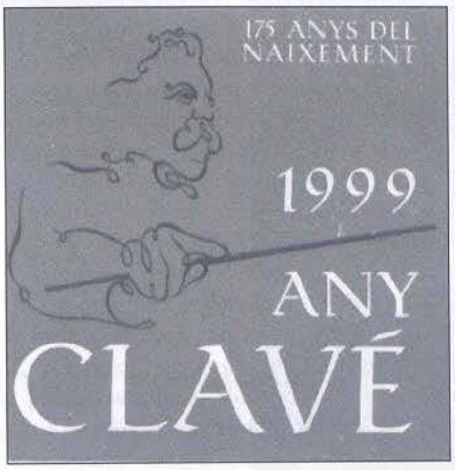
Per RRMC

Entre els pròxims dies 2 i 6 de juny tindrà lloc al Centre de Cultura Contemporània de Barcelona el I Congrés Català de Cant Coral, promogut per la Federació de Cors de Clavé, amb motiu de l'Any Clavé, i organitzat conjuntament amb la Universitat de Barcelona i amb tots els moviments corals catalans: Federació Catalana d'Entitats Corals, Secretariat de Corals Juvenils de Catalunya, Secretariat de Corals Infantils de Catalunya i Federació Catalana de Pueri Cantores.

Segons el president de la Federació de Cors de Clavé, Ramon Escolà, "*l'origen d'aquesta iniciativa neix del bon resultat aconseguit l'any 1983 amb la celebració del II Congrés de la Federació en el marc del I Congrés de Cultura Tradicional i Catalana. El resultat que es va aconseguir va significar un pas important de la Federació en la línia de trencar estructures anquilosades i en el fet que en va sorgir un equip rector que va dinamitzar la gestió i organització interna de la Federació. Com a conseqüència d'aquest fet i en l'avinentesa de commemorar-se enguany l'Any Clavé, vàrem creure oportú endegar un congrés que integrés tot el món coral català. Creiem que aquest és un moment oportú, atès que hi ha una certa crisi en els models del cant coral, malgrat símptomes molt positius, també, de la mà, per exemple, del revitalitzat moviment coral juvenil*".

El senyor Escolà afegeix que "*hi ha una gran varietat d'idiosincràsies en el món coral. Des dels grups que només es dediquen a cantar als que també compten amb un patrimoni per gestionar i moltes altres varietats diferents*".

Sobre la resposta rebuda de les altres federacions, el senyor Escolà i Bertomeu Puig, vicepresident de

la Federació Cors de Clavé, es mostren plenament satisfets. "*La seva ha estat una resposta molt bona. A través de diferents consells realitzats conjuntament s'ha anat cap a una unificació de criteris que s'ha traduït en una proposta definitiva unitària.*"

Pel que fa a la incorporació de la Universitat, va venir rodada en part pel fet que un professor de la Universitat de Barcelona, Jaume Carbonell, va confegir la seva tesi doctoral sobre la figura de Clavé. "*Des de feia molts anys* –torna a prendre la paraula Ramon Escolà–, *la Federació vivia deslligada del món universitari. I ara hem cregut oportú que la universitat, en aquest cas la de Barcelona, formés part del Congrés i d'una manera concreta s'ha encarregat de la part històrica d'aquest.*"

D'aquesta manera hom apunta un aspecte fonamental de la iniciativa que ens ocupa. La divisió en dos apartats. L'anomenat "Àmbit històric" i l'anomenat "Àmbit associatiu". El primer tindrà lloc els dies 2, 3 i 4 i el segon el dissabte dia 5 i el diumenge dia 6. L'àmbit històric abasta l'estudi del moviment coral des del seu naixement, a partir de l'ideari sorgit de la Revolució Francesa, fins als nostres dies. S'hi afrontaran, entre d'altres, aspectes com *Les associacions corals a Europa durant el segle XIX; La música a Catalunya a mitjan del segle XIX; El naixement del cant coral a Catalunya. Els Cors de Clavé (1850-1936); El cant coral a les Illes Balears; El cant coral al País Valencià; L'impacte i presència dels Cors de Clavé a Espanya; La nova societat i els nous plantejaments corals. L'Orfeó Català, orfeons i catalanisme; El cant coral a Catalunya entre 1939-1975. El paper de la FET y de las JONS*; etc.

Entre d'altres, hi oferiran ponències Jordi Casassas, Philippe Gumplowicz, Jaume Carbonell, Joan Company, Vicent Galbis, Maria Nagore, Pere Artís, Antònia Luengo, Marcel Corneloup, Lluís Virgili, Leo Massó, Pepa Rosselló, Josep Viader, Enriqueta Anglada, Àngel Colomer, Manuel Cabero, Manuel Cervera i Xosé Aviñoa.

Com assenyala Ramon Bertomeu, vicepresident de la Federació de Cors de Clavé, "*es tracta de contemplar la nostra història per tal de poder situar-nos en el moment en què ens trobem*".

Pel que fa a l'àmbit associatiu, l'objectiu és estudiar la situació del moviment coral català i obrir portes que en permetin albirar el futur i els camins pels quals ha de transcórrer el segle vinent. S'hi tractaran temes com *El paper de l'associació coral avui; El cant coral a les escoles de música; El substrat social del cant coral; La gestió del patrimoni immoble, històric i documental de les associacions corals; Models de dinamització de les formacions corals; Els repertoris; Els cors d'homes. Problemàtiques específiques; El futur de la formació dels cantaires i dels directors*; i, finalment, tindrà lloc una taula rodona amb el tema *Quin cant coral volem? Cap on anem?*, amb la participació dels presidents de tots els moviments corals catalans, de representants de partits polítics, amb moderació de Xavier Bru de Sala.

En aquest àmbit, hi intervindran, entre d'altres, Dolf Rabus, secretari general del moviment Europa Cantat; Thomas Rabow, president europeu de la Federació Internacional per a la Música Coral; Lluís Gómez, president del Moviment Coral Català; Josep Maria Mas, president de la Federació Catalana d'Entitats Corals; el mateix Ramon Escolà; Ignasi Gómez; Ramon Rius; Maria Martorell; Montserrat Lloveras; Joan Carles Blanch; Xavier Falcó; Jaume Comellas; Josefina Roma; Raimon Bergós; Albert Piñol; Lluís Saumell; Pere Joan Pujol; Eduard Miralles; Xavier Puig; Joan Enric Urpinas; Teresa Giménez; Marta Torrents; Pere Baltà; Josep Prat; Josep Vila; Ramon Noguera; Lluís Guzmán; Carles Guinovart; Benet Camps; Jaume Ayats; Jordi Gargallo; Leo Massó; Quim Garrigosa; Mireia Barrera; Manuel Cabero; i Lluís Vilamajó.

Respecte d'aquest apartat associatiu, Ramon Escolà constata que "*ens trobem en un moment caracteritzat per la manca d'implicació social, no sols pel que fa al món coral sinó en general. El Congrés* –remarca– *ha de servir per posar a la llum les mancances en què ens movem. Volem saber qui som, on anem i què fem. Si el cant coral només ha de moure's en el pla de l'elitisme qualitatiu o si també s'ha d'implicar en un procés de culturització social vast. En aquest sentit constatem que des de Clavé el cant coral s'ha anat tornant dia a dia més elitista pel que fa a la mateixa classe social que de forma dominant el conrea. Hem de potenciar la dimensió de societat civil, que fa les coses perquè vol, perquè li plau. I establir lligams amb els altres moviments, caminar junts. Cosa que, de fet, ja s'està fent en el procés de preparació congressual. Creiem que el cant ha de tornar a ser una eina de mobilització i de sensibilització social*", conclou el senyor Escolà.

Aquesta voluntat integradora del congrés es posa en evidència no solament en la llista de moviments que es responsabilitzen de la seva organització, sinó en el de col·laboradors, en una llista molt completa d'institucions, que tenen com a tret comú la seva tasca en favor de la culturització del país. Des del mateix Centre de Cultura Contemporània de Barcelona, que acull la manifestació de l'ACEM (Associació Catalana d'Escoles de Música), EMIPAC, Institut d'Estudis Catalans, Consell Català de la Música; Amics de la Música i Federació d'Ateneus de Catalunya, i en un altre pla, des de la Generalitat i el Parlament de Catalunya i la Diputació de Barcelona, a la UNESCO, Ajuntament de Barcelona, SGAE, Catalunya Música, TV3 i Canal 33, Diputació de Lleida, Diputació de Tarragona, Diputació de Girona, Arxiu Nacional de Catalunya i "la Caixa".

Ultra l'apartat estrictament acadèmic, hi haurà diverses manifestacions de cant coral que han d'ajudar a donar més relleu i vivor al Congrés. El dimecres 2 i el dijous 3 hi haurà actuacions de cant coral de la mà, respectivament, de Corals Juvenils de Catalunya i de la Federació Cors de Clavé. El divendres dia 4 i el dissabte dia 5, els concerts programats dins del Maig Coral Barceloní, promogut per la Delegació de Barcelona de la FCEC, s'integraran en el Congrés. I el diumenge dia 6 és prevista la realització d'una important mostra de cant coral amb aportacions de totes les federacions i moviments dels país. Des dels que integren corals infantils a les d'adults, passant per corals dedicades a fer cantar disminuïts psíquics.

"*Tenim la voluntat* –assenyala el coordinador de l'Any Clavé, Joan Ramon Gordo–, *que Barcelona visqui el Congrés no solament a nivell intel·lectual, sinó físic. Encara que tot es desenrotllarà a redós del Centre de Cultura Contemporània de Barcelona, ens agradaria que el ressò més immediat es projectés molt més enllà.*"

Finalment, remarquem que els promotors del Congrés deixen clar que s'adreça a la participació no solament de directors, cantaires i dirigents d'institucions corals, sinó també a tota persona que tingui una concreta sensibilitat envers el món coral.

UIB
Universitat de les Illes Balears
Servei d'Activitats Culturals

XXIII CURS INTERNACIONAL DE MÚSICA
Palma (Mallorca). Juliol 1999
CANT I DIRECCIÓ CORAL: del 24 al 31 de juliol de 1999
SEMINARI D'ÒPERA PER A CANTANTS I PIANISTES: del 17 al 25 de juliol de 1999

CANT
Nivell inicial, mitjà i avançat
PROFESSORAT: **Lambert Climent, David Mason, Carina Mora, Sandra McMaster**
PIANISTES CORREPETIDORES: **Yuko Mizutani, Marta Pujol.**
DIRECCIÓ CORAL
Nivell inicial, mitjà i avançat
PROFESSORAT: **Pierre Cao, Josep Ramon Gil-Tàrrega, José Luís Martínez**
COR PILOT. **Cantaires dels següents cors: Cor Madrigal de Barcelona, Orfeó Universitari de València, Coral Universitat de les Illes Balears i Camerata Turiae.**
SEMINARI DE MÚSICA BARROCA ALEMANYA (adreçat a cantants solistes, directors de cors, clavecinistes, organistes, pianistes acompanyants, violoncelistes i violistes)
PROFESSORAT: **Pierre Cao, Anne-Catherine Bucher, Marion Middenway**
SEMINARI D'ÒPERA PER A CANTANTS I PIANISTES
PROFESSOR: **Kamal Khan**
REGISTA: **Peter MacFarlane**

INFORMACIÓ
Universitat de les Illes Balears.
Oficina d'Informació, edifici Ramon Llull. Tel.: 971 17 29 39
Servei d'Activitats Culturals (SAC), edifici Sa Riera.
Tel.: 971 17 24 06 / 17 24 30. http://www.uib.es/secc6/sac/cursos_estiu99
INSCRIPCIONS: Serveis administratius
Edifici Sa Riera. C/ de Miquel dels Sants Oliver, 2.
07071 Palma (Balears)
Tel.: (9) 71- 17 24 00 / 17 24 06 / 17 24 10 / 17 24 13. Telefax: 17 24 01
Inscripcions: de l'1 al18 de juny de 1999

Patrocina: Consell de Mallorca
Col·labora: Musicasa

FOTO: A. BOFILL

Fidelitat a la tradició alemanya

Palau 100. Deutsches Symphonie-Orchester Berlín. Dir.: Vladimir Ashkenazy. J. Brahms, R. Strauss. Palau de la Música Catalana. 10 de març de 1999.

Per F. TAVERNA-BECH

Certament, la brillant tradició simfònica alemanya té en la Deutsches Symphonie-Orchester de Berlín un dels seus exponents més representatius; així mateix, podem dir que és l'instrument perfecte per reflectir la categoria del director Vladimir Ashkenazy. Pot dir-se que totes les seves seccions instrumentals estan esplèndidament fusionades, que la qualitat tècnica i musical dels seus instrumentistes és de primer ordre i que, a més, el conjunt posseeix una mena d'agressivitat sonora que resulta molt positiva per proporcionar a la música una força especialment impactant. Agressivitat que, potser amb altres directors menys inclinats a l'espectacularitat, es converteix en un estil de contorns més diàfans i capaç de destriar en infinites gradacions els matisos, les textures tímbriques, les dinàmiques rítmiques, etc.

D'alguna manera, doncs, l'equació Ashkenazy-Deutsches Symphonie-Orchester va funcionar a la perfecció dins la línia d'una lectura impactant, aspecte en el qual, no solament es posa de manifest el temperament extravertit del director, sinó també la seva personalitat i formació pianístiques. És així com, en el cas d'Ashkenazy, les seves versions orquestrals posen de manifest una certa aura pianística, ja sigui en la manera d'exposar els aspectes polifònics de la música, com, i potser aquí amb trets més acusats, en el vessant percussiu de l'instrument.

En definitiva, tot i reconeixent la validesa i memorabilitat de les seves traduccions de la *Quarta Simfonia* de Brahms i de la *Simfonia dels Alps* de Richard Strauss, diríem que el curs sonor va orientar-se en excés a una certa duresa percussiva i també a una voluntat d'oferir espectacle abans que profunditat emotiva. És cert que en Brahms el desenvolupament de la música va gaudir d'elogiable coherència formal, que s'hi van exposar amb claredat les seves contraposicions polifòniques; tanmateix, en conjunt, en els seus pentagrames ens va faltar aquella calidesa emocional, sigui nostàlgica en l'"Allegro" inicial, íntima en l'"Andante moderato", o bé poèticament juganera en l'"Allegro giocoso" i majestuosament dramàtica en l'"Allegro finale". Igualment, en l'obra de Strauss, el director, eficaçment secundat per l'orquestra, va infondre credibilitat a la descripció del paisatge muntanyenc, però malgrat la suggestió de les imatges sonores, va resultar difícil identificar-se amb una audició en la qual l'energia va manifestar-se amb excessiva generositat.

Un programa massa heterogeni

Europa en Concert. Ensemble Accroche Note. Direcció artística: Armand Angster. De Pablo, Dusapin, Ohana, Aperghis, Guerrero, Manoury, Xenakis. Centre de Cultura Contemporània de Barcelona. 21 de març de 1999.

(ARXIU)

Per MIQUEL PARDO

La interpretació molt acurada i força engrescadora d'Armand Angster al clarinet baix no compensà la poca entitat de l'obra *Oculto* de Luis de Pablo, en què la juxtaposició d'elements mancats de relació semblaven voler omplir el temps per tal de fugir del silenci. *Canto* (1994) de P. Dusapin, per a soprano, clarinet i violoncel és una peça en la qual sobre un fons instrumental tonal apareix un cant de connotacions espanyoles d'estil decadent. És una mena de barreja barrocooperística en permanent *lamento-quasi arioso*. La monotonia de la textura instrumental es fa feixuga, llarga i interminable. Tampoc no ens agradà *Tiento* de M. Ohana, per a guitarra, tot i reconeixent el meritori treball de Jean-Marie Angster. Una obra de brevetat desconcertant i un final decebedor.

Trio per a clarinet, violoncel i piano de G. Aperghis és una obra d'estructura clara, en què la diversitat de textures contrasta amb la unitat del conjunt. La línia melòdica és d'innegable caire expressionista, tot palesant un diferent caràcter per a cada secció. És una obra d'estilística rica, per bé que no pura, en la qual sobren certes concessions a la galeria. Angster, Veyrier i Renoul van interpretar bé, amb professionalitat i bon gust.

Probablement, una de les obres més atractives de la vetllada va ser la darrera, *Zyia*, per a soprano, clarinet i piano de Xenakis. Una obra de 1952, de pregona arrel popular, en la qual cal destacar el treball seriós del piano. La peça presenta una estructura interna a la manera de nervadura arquitectònica per elevar el discurs. Solidesa en l'estructura i primitivisme d'estil fan d'aquesta obra un exemple eficaç de simplicitat expressiva.

FOTO: A. BURGUES

Adaptacions arriscades

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Laia Masramon, piano. Jean-Bernard Pommier, director i piano. Bach, Mendelssohn, Franck. Palau de la Música Catalana. 5 de març de 1999.

Per M.P.

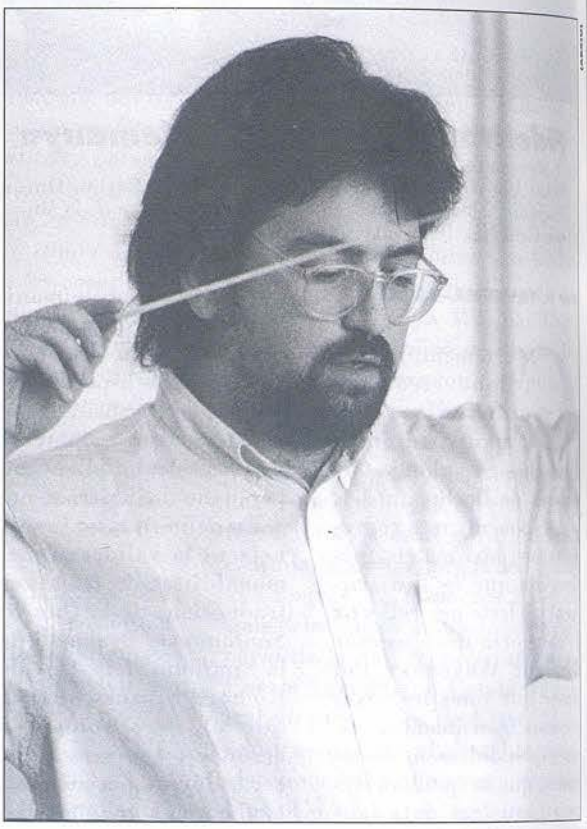
Les adaptacions de música barroca per a formacions modernes no tenen per què ser menystingudes si amb això aconseguim aportar algun element enriquidor a la interpretació. Cal tenir present el factor positiu de l'evolució dels instruments en el decurs de la història, que com tot avenç tecnològic progressa en cert sentit. Però de totes maneres, s'ha d'anar amb molta cura. La sonoritat de dos pianos de cua acompanyats per una secció de corda d'una orquestra moderna té molt poc en comú amb la idea instrumental original. Era el cas del *Concert per a dos clavecins i orquestra núm. 2* de Bach, en què la sonoritat dels pianos de Pommier i Masramon se sentien llunyans, dins d'una boira de ressonància sense connexió amb el timbre de l'orquestra de corda, la qual semblava com castigada a no prendre el paper que hom n'espera. Per sort, en l'"Adagio ovvero largo" els pianos dialoguen sols, cosa que ens permeté assaborir el bell fraseig musical d'ambdós pianistes: un tocar relaxat, molt contingut, amb algunes exageracions dinàmiques i d'accentuació poc escaients a l'estil de l'obra.

En el *Concert per a piano i orquestra núm. 2* de Mendelssohn, Laia Masramon es mostrà com una pianista d'essència brillant, encara que amb una aparença un xic apagada. El seu tocar és, en general, de poca potència, però ben connectat, atent al detall i de temperament ferm. Ens delectà amb passatges *a solo* d'exquisida delicadesa, especialment en el *piano i mezzo piano*. Tot i així, caldria corregir alguns aspectes tècnics. Tocar "sobre" el teclat treia perspectiva i una poc ortodoxa posició del cos afectava perillosament el control de registres i dinàmiques.

La segona part l'ocupava la interpretació de la *Simfonia* de César Franck. La manera de dirigir de Pommier és molt temperamental, quasi visceral, de poca projecció i escassa finor, encara que reeixit en els finals. El so de l'"Allegretto" fou compacte però amb alguna falla en l'empast entre seccions. L'"Allegro non troppo" final va ser sens dubte el millor de la simfonia, amb un tractament força intel·ligent a l'hora de presentar la rica factura politemàtica.

Música religiosa antiga i de l'ahir

Europa en Concert. Capella de Música de Sta. Maria del Mar. Dir.: Manel Valdivieso. J. de Prés, Victoria, Poulenc, Koechlin, Lotti, Wolf, Reger, Gesualdo, Schönberg, Copland, Stanford. Església de Santa Anna. 19 de març de 1999.

Manuel Valdivieso

Per F.T.-B.

Un dels concerts més interessants del proppassat mes de març va ésser el que inaugurà el cicle Europa en Concert i que, dirigit per Manel Valdivieso, protagonitzà el cor de la Capella de Música de Santa Maria del Mar.

Es tractava d'interpretar un llarg repertori d'obres religioses de tots els temps, tal com expressava l'enunciat del programa, subdividit en tres parts dedicades a la música coral inspirada en els capítols més fonamentals del cristianisme, com són: l'Anunciació i Naixement de Crist, el camí del dolor i l'esperança en la resurrecció.

És ben cert que interpretar un conjunt de tretze obres d'onze compositors d'estils i èpoques ben diferents (un interval d'uns quatre segles) no era fàcil, especialment pel que fa a diferenciar llenguatges i conceptes creatius. Tanmateix, director i coral van superar amb una positiva actuació la lectura del llarg programa. Al marge de la bellesa polifònica i l'espiritualitat de l'*Ave Maria* de Josquin de Prés i d'*Aestmamus sum* de Carlo Gesualdo, podem esmentar com a obres particularment reeixides, tant pel que fa a identificació del text amb la música com en riquesa i originalitat harmòniques: el *Benedictus* de Charles Koechlin i els *Sis cants espirituals* d'Hugo Wolf, cosa que no significa que menyspreem l'alta qualitat de les altres partitures.

FOTO: A. SOTILL

Sensualitat brasilera

Els Diumenges al Palau. Orquestra Filharmonia de Cambra de Barcelona. Carles Trepat, guitarra. Dir.: Ernest Martínez Izquierdo. Montsalvatge, Villa-Lobos, Mendelssohn. Palau de la Música Catalana. 14 de març de 1999.

Per M.P.

En *Sortilegis* de Xavier Montsalvatge, obra amb la qual s'iniciava la vetllada, sentírem Martínez Izquierdo fent una direcció precisa en els *tempi*, no privada d'exuberant gesticulació. L'obra de Montsalvatge és rica en matisacions tímbriques, amb dosis de lirisme contrastant amb passatges de forta empenta rítmica. Una interpretació viva, *spiritosa*, però amb algunes zones on calia detallar més.

Carles Trepat ens oferí una interpretació de qualitat en el *Concert per a guitarra i orquestra* d'Heitor Villa-Lobos. Una partitura desigual, amb passatges d'una "trivialitat" propera al mal gust. El tocar de Trepat reflectia bé la sensualitat brasilera, amb cants sobre un bordó ben vibrat, tot mantenint una sòlida pulsació dels acords. El plantejament discursiu va ser clar, enèrgic i decidit. El darrer moviment "Allegro non troppo" fou de notable bellesa, no sols en les intervencions *a solo* de la guitarra, sinó també en el diàleg amb el *tutti*.

La *Simfonia "Italiana"* de Mendelssohn ens permeté copsar l'esforç de Martínez Izquierdo per fer una direcció més relaxada, la qual cosa és d'agrair. Realment, no és tan important que el director es relaxi com que ho facin els músics de l'orquestra, que són en darrer terme els qui han de crear el so. En aquest sentit, i gràcies, sens dubte, a la intel·ligent lectura de la partitura que en féu el director, l'Orquestra Filharmonia de Barcelona va estar bé de so, demostrant en tot moment un tocar àgil, especialment en el "Con moto moderato". Val a destacar la brillant execució dels instrumentistes en el darrer moviment, en el qual es palesà un excel·lent nivell tècnic de les fustes.

Ros Marbà, entre Brahms i Takemitsu

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Masafumi Hori, violí. Dir.: Antoni Ros Marbà. Garreta, Takemitsu, Brahms. Palau de la Música Catalana. 13 de març de 1999.

FOTO: A. BURGUÉS

Per F.T.-B.

El programa escollit resultava força interessant, s'iniciava amb la *Pastoral* de Juli Garreta, de la qual Ros Marbà va oferir una versió brillant, en posar de manifest amb matisada precisió la seva admirable coloració instrumental.

Potser la música de Toru Takemitsu, amb un cert parentiu amb els plantejaments propis de la composició electroacústica, va quedar un xic desdibuixada per una certa absència de contrastos marcats en l'aspecte dinàmic i també per la col·laboració prou absent, almenys així ho semblava, del violinista Masafumi Hori. En un cert sentit i també pel to elegíac, va resultar més interessant l'estrena barcelonina de *Nostalhgia* per a violí i cordes per raó de les subtileses tímbriques que Takemitsu aplica a la corda; en canvi, i malgrat comptar amb els recursos de l'orquestra simfònica, la primera audició de *Far Call. Coming far!* per a violí i orquestra no va captar l'atenció i el seu desenvolupament no sempre justificà la llarga durada.

L'atracció de Ros Marbà per la música de Brahms és un fet ben inqüestionable i, certament, la interpretació que va fer de la *Primera Simfonia* de Brahms va posseir suggeridora força lírica, alhora que posava de manifest de manera molt equilibrada el sentit arquitectònic de l'obra mitjançant un fraseig correcte i el desenvolupament sempre coherent del joc harmònic.

FOTO: A. BURGUES

Excel·lent actuació d'Asier Polo

Orquesta Sinfónica de Euskadi. Asier Polo, violoncel. Dir.: Mario Venzago. Mosolov, Prokófiev, Ravel. Palau de la Música Catalana. 19 de març de 1999.

Per M.P.

De contundent podríem qualificar la interpretació del moviment simfònic *La foneria d'acer, op. 19* d'Alexander Mosolov. Una lectura molt adequada a l'esperit maquinal i descarnat dels temps en què va ser composta (1926), dins del corrent estètic futurista i que avui dia podria tenir el seu paral·lel en el caràcter escèptic dels processadors de silici. Fou un breu però interessant entrant per obrir la gana.

En el primer moviment, "Andante", de la *Simfonia concertant per a violoncel i orquestra* de Prokófiev vam trobar el solista Asier Polo totalment immergit en el *pathos* de l'obra, ajudat per un director atent a anticipar els diferents caràcters temàtics, sovint des d'una actitud massa controladora. En els passatges d'agilitat, el violoncel se'n sortia perdent una mica de potència sonora. Fou en el segon moviment, "Allegro giusto", on Polo es trobà més còmode. Un so interioritzat, noble, delicat ratllant la fragilitat, però sempre mantenint una línia plàstica, flexible, estilitzada. El punt fort d'aquest jove artista són els passatges d'interpretació apassionada, amb tocs de "defalliments" expressius ben aconseguits. El fraseig del violoncel·lista de Bilbao és detallat, d'arcada homogènia i ben timbrada. En l'"Andante con moto" final Polo ens demostrà que sap adaptar-se intel·ligentment als canvis de caràcter.

En la "Suite núm. 2" de *Daphnis i Chloè* de Ravel l'Orquestra Simfònica d'Euskadi palesà un excel·lent nivell musical, amb les seccions ben equilibrades, tot destacant la solidesa del so, especialment de les cordes. La direcció escrupolosa de Venzago tenia en el tocar disciplinat de l'orquestra el seu digne contrapunt. Una orquestra amb tendència natural a l'impuls que quedava ben equilibrada amb el tarannà un xic retingut del director helvètic.

La Valse, darrera obra que integrava el programa, fou dirigida amb gest rodó tot evidenciant una bona entesa entre director i orquestra. La resposta automàtica d'aquesta al gest de Mario Venzago fou d'una precisió pròpia de la més exigent rellotgeria suïssa.

Honorant el nom de Casals

Els Diumenges al Palau. Quartet Casals (corda) i J. Sancho, clarinet. Webern, Mozart, Schubert. Palau de la Música Catalana. 7 de març de 1999.

Per F.T.-B.

Resulta esperançador comprovar que la generació de magnífics i joves intèrprets no solament creix, sinó que lentament va entrant en els circuits concertístics del país. I un altre fet important és que molts no s'acontenten a interpretar el repertori tradicional, sinó que igualment dediquen la seva atenció a obres de més actualitat.

Aquest és el cas de J. Sancho i del Quartet Casals, ja que si encara no fa un any vam assistir a un concert memorable del quartet de corda Casals amb obres de Debussy i Xostakóvitx, aquesta darrera tardor també vam escoltar J. Sancho en unes brillants versions de música contemporània txeca i catalana.

Veritablement, la lectura de les *Cinc peces per a quartet de cordes, op.5* d'Anton Webern que van oferir el integrants del Quartet Casals (Vera Martínez i Abel Tomàs, Andoni Mercero, viola, i Arnau Tomàs) va posar de manifest en tota la seva profunditat la càrrega expressionista que vertebra un discurs de matisades coloracions i l'admirable coherència en la disposició dels contrastos líries. Res no va mancar en la interpretació del Quartet Casals perquè la música de Webern desplegués en tota la seva plenitud el seu contingut de màgia sonora.

Tot seguit, amb la col·laboració de Josep Sancho, es va oferir una modèlica i brillant lectura del *Quintet amb clarinet, en La major* de Mozart, en què els artificis del desenvolupament, desplegant-se en un equilibrat diàleg líric, van respirar vitalisme. Els cinc instrumentistes van confluir en una unitat expressiva per establir un suggeridor intercanvi d'idees. El concert es va cloure amb l'audició del *Quartet núm. 15 en Sol major* de Schubert, una de les més belles composicions del repertori quartetístic schubertià, la qual, en els arcs tan tensos dels membres del Casals, va desplegar tot el seu contingut vivencial i emotiu. Fins a cert punt, el Quartet Casals ha assumit bé a fons el que significa i exigeix portar el nom de Pau Casals, el músic català més universal de tots els temps.

Remarcable actuació de l'Orquestra Simfònica del Vallès

Orquestra Simfònica del Vallès. Cor Madrigal (dir.: Mireia Barrera). María de los Llanos, soprano. Lluís Vilamajó, tenor. Pau Bordas, baix. Dir.: Juan José Mena. *La Creació*, de Haydn. Auditori de Barcelona. 29 de març de 1999.

Per J.C.C.

Enmig d'un clima d'expectació excepcional, l'Orquestra Simfònica del Vallès va viure una estrena a l'Auditori absolutament conseqüent. O sigui, amb uns resultats artístics notables. En aquest sentit, aquesta ha estat, fins i tot amb diferència molt acusada, la millor aportació artística que recordem haver viscut mai de la formació vallesana.

Les causes molt probablement tenen l'arrel en el treball de Juan José Mena, un director desconegut fins ara a casa nostra però que tanmateix compta amb un historial més que espectacular d'una notable serietat. La seva mà es va notar des del primer compàs, en l'obertura exposada, com gairebé en tota l'obra, amb una morositat un pèl espessa però molt musical, apurant fins al límit les capacitats de l'instrument que tenia a la mà.

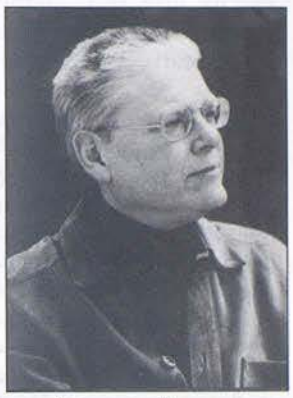
Va saber estirar la corda fins als límits justos, deixant respirar els solistes i el cor, donant transparència al diàleg entre cordes i mostrant un molt d'agrair bon gust pel color instrumental. La seva va ser una versió potser mancada de lleugeresa, però no pas de transparència; amb un cert gruix però alhora lluminosa, acolorida i viva; accepció aquesta última que no s'ha d'entendre en el sentit rítmic de l'expressió sinó en el vital. Creiem que Mena és un nom que cal tenir en compte. Col·laboracions com aquesta poden fer molt de bé a la Simfònica del Vallès.

El concert va comptar amb un quadre de col·laboradors que també va brillar a un gran nivell. Literalment magnífic, el Cor Madrigal. Dóna plaer sentir unes veus mai crispades, sempre elegants, amb una projecció homogènia i elegant i amb una musicalitat exquisida. El trio solista va comptar amb el molt esperable bon treball de Pau Bordas i Lluís Vilamajó, dos cantants d'una categoria notable, tanmateix amb una veu de projecció una mica escassa per a un espai tan ampli. La sorpresa va ser la soprano María de los Llanos, una deixebla de Montserrat Pueyo que va oferir una actuació esplèndida de bon gust, d'exquisidesa de línia de cant i de maduresa interpretativa; un altre nom que cal tenir en compte, almenys en el camp de l'oratori.

Conèixer Hans Zender

Avuimúsica (Associació Catalana de Compositors). Barcelona 216. Dir.: Hans Zender. Centre de Cultura Contemporània de Barcelona. 25 de març de 1999.

Per F.T.-B.

Com a cloenda de les classes que va oferir el compositor alemany Hans Zender, l'Associació Catalana de Compositors va organitzar un concert del conjunt instrumental Barcelona 216.

Així, dirigides pel mateix Zender, el nombrós públic que assistí a la sala del CCCB va poder escoltar una sèrie de les seves composicions, no mancades d'interès i escrites amb rellevant ofici compositiu, però que tanmateix, pel seu hermetisme discursiu i una excessiva atenció a l'aspecte tècnic de la creació, van resultar monòtones de cara a l'oient i amb un cert aire de cosa ja coneguda. Amb tot, la iniciativa de presentar músics d'altres latituds és una activitat ben positiva, malgrat que en ocasions els resultats sembli que indiquin el contrari.

FUNDACIÓN TELEFÓNICA
FUNDACIÓ ORFEÓ CATALÀ - PALAU DE LA MÚSICA

Fundación Telefónica s'incorpora a la Fundació Orfeó Català - Palau de la Música Catalana com a **Patrocinador** de Tecnologies de Telecomunicació del Palau de la Música Catalana.
El protocol el van signar el Sr. Francisco de Bergia, Vice-President de **Fundación Telefónica** i el Sr. Fèlix Millet i Tusell, President de la **Fundació Orfeó Català - Palau de la Música Catalana**. A l'acte va assistir el Sr. Josep Garriga, Director de Telefónica a Catalunya.

Amb aquest patrocini, la Fundación Telefónica expressa, una vegada més, el seu ferm suport a la cultura.

Un magnífic concert de cobla

Cobla, Cor i Dansa al Palau. Cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona. Daniel Ligorio, piano. Dir.: Jordi León. Serra, Toldrà, Montsalvatge, Oltra, J. Lamote de Grignon, R. Lamote de Grignon, Taverna-Bech, J.Ll. Moraleda. Palau de la Música Catalana. 21 de març de 1999.

Per J.C.C.

No voldríem caure en la insistència vana, però sembla obligat que cada cop que ens referim a un concert de simfonisme de cobla hàgim de recordar l'absurd de la marginació social que pateix aquesta parcel·la musical.

A més, absurd injustificat, com ho palesen els substanciosos resultats artístics que va oferir l'esdeveniment que ens ocupa. Hom partia d'una base tan segura com un programa d'un considerable contingut. Aquest aspecte queda justificat a l'avançada simplement amb la llista dels compositors interpretats. Hom feia un recorregut des dels orígens del concertisme més significatiu –Josep Serra– fins a les generacions més joves –Joan Lluís Moraleda, Manuel Oltra i Francesc Taverna-Bech–, tot passant per figures tan importants en la música catalana d'aquest segle com són Eduard Toldrà, Ricard i Joan Lamote de Grignon i Xavier Montsalvatge.

L'encant alhora madur i ingenu de *Les comares*, sardana de Josep Serra, va deixar pas a l'elegància i refinament de *Puignulós*, sardana de Toldrà, per endinsar-nos tot seguit en l'escassa però atractiva incursió de Montsalvatge en el món de la cobla, significada en *Madrigal en forma de sardana* i *Elegia a Juli Garreta*, aquella especialment d'un gruix musical notable. La primera part la va cloure una obra tan excepcional com la *Rapsòdia per a piano i cobla* de Manuel Oltra, en la qual aquest compositor mostra la mestria d'un ofici compositiu molt elaborat –la conjunció entre piano i cobla esdevé no sols ideal sinó que m'atreviria a dir idíl·lica–, i també un sensible i personal alè poètic.

La segona part va començar amb l'homenatge "als" Lamote de Grignon amb dues sardanes, *El testament d'Amèlia* (Joan) i *Camí de llum* (Ricard), de caràcter més popular la primera i més introspectiu i profund la segona. Taverna-Bech amb la *suite Rondalles* fa la seva primera i afortunada incorporació al món de la cobla amb una obra en la qual conjuga amb encert concepció formal avançada i tractament de material d'arrel popular.

Finalment, Joan Lluís Moraleda va oferir l'esclat vital de la seva potent vena creativa amb una literalment esplèndida *Suite Segarrenca*.

Una vegada més la Cobla Sant Jordi, sota la direcció rigorosa de Jordi León, va esdevenir element cabdal per donar consistència a una proposta tan densa i de tan pes com aquesta. Es tracta d'un instrument d'un gran potencial que en la seva tossuda i intel·ligent aposta pel gran concertisme està marcant una petja molt individualitzada en el món de la cobla. La seva va ser una part molt decisiva en l'èxit del concert, com també ho va ser l'actuació del jove pianista Daniel Ligorio, que va lluir les seves virtuts més reconegudes: gran domini tècnic, concepció vital i lluminosa i una sàvia dosificació de l'afectisme al servei de l'ideari irrenunciable de tot artista, que és crear bellesa.

Ernest Martínez Izquierdo

Música contemporània a l'Auditori

Barcelona 216. Dir.: Ernest Martínez Izquierdo. M. Matalon, Steve Reich. Sala Polivalent de l'Auditori. 22 de març de 1999.

Per F.T.-B.

Mitja hora després de la inauguració de la Sala Gran de l'Auditori, s'obria sense cap mena de cerimònia la Sala Polivalent amb l'actuació del grup instrumental Barcelona 216 dirigit per Ernest Martínez Izquierdo, el seu fundador. Un públic expectant i disposat a entusiasmar-se amb els avantguardismes d'una no tan darrera hora com es volia aparentar, va aplaudir l'excel·lent treball dels músics, que van desenvolupar impertorbables i puntualment unes músiques essencialment rítmiques i obsessives.

Las siete vidas de un gato, una música per a la vella i coneguda pel·lícula *Un chien andalou* de Buñuel-Dalí escrita per Martin Matalon i que era encàrrec del CCCB va revelar una certa vistositat sonora, però que amb tot era ben lluny d'igualar musicalment la imaginació i la inventiva del tàndem Buñuel-Dalí.

Admetem la suggestió per la via de l'hedonisme amb fàcils i poc problemàtiques sonoritats; tot i això, al cap d'una estona d'escoltar-les deixen d'interessar. Aquesta és la mena de música de Steve Reich, la qual unida a unes imatges de discutible interès, acaben per cansar.

Una pregunta final, ¿per a la inauguració d'una sala tants anys anhelada, no s'hauria pogut programar alguna obra de Gerhard, d'indiscutible més categoria musical que no les escollides per a tan memorable ocasió?

Una Alcina *polèmica*

Gran Teatre del Liceu. *Alcina*, de Händel. Luba Orgonosova. Vesselina Kasarova. Ewa Podles. María José Moreno. Francisco Vas. Felipe Bou. Dir. musical: Rinaldo Alessandrini. Dir. d'escena: Herbert Wernicke. Producció: Deutsche Oper am Rhein, procedent del Theater Basel. Teatre Nacional de Catalunya. 10 de març de 1999.

FOTO: A. BOFILL

Per JAUME COMELLAS

El primer i més elemental que s'ha de dir d'aquesta nova producció de Herbert Wernicke que s'ha vist a Barcelona és que no ha merescut la unanimitat elogiosa de la primera. Mentre *La Calisto* que va portar Josep Maria Flotats al mateix escenari va concitar un plebiscit sense objecció, aquesta *Alcina* s'ha mogut entre elogis i crítiques, més desmesurades aquestes que aquells.

A partir d'aquí no es fa difícil entrar en una via d'objectivació de la realitat exacta d'aquesta proposta que ara ha arribat de la mà del Gran Teatre del Liceu: entre d'altres raons perquè hi ha el risc de caure en la subjectivitat imposada per l'al·ludida versió de l'obra de Cavalli, l'ombra de la qual ha planat, es vulgui o no, a l'hora de jutjar l'espectacle que ens ocupa. I ho ha fet de forma negativa, no cal dir-ho.

Sense dubte que la sortida fàcil –però no pas vàlida– per al crític seria la contemporitzadora. Per això adverteixo que actuaré des de la més absoluta subjectivitat, atès que l'objectivitat és només una fal·làcia farisaica. Subjectivitat entesa com la transmissió estricta de l'estat d'ànim que em va provocar aquesta proposta. I de com aquest estat ha anat evolucionant amb el pas dels dies.

Confesso que la primera impressió va ser decebedora. Sobretot per causa del fantasma esmentat de *La Calisto* i, per tant, d'allò molt idealitzat que esperava del nou producte tenint en compte, a més, que la dimensió màgica de l'obra händeliana, sobre el paper afavoria l'exercici de la desbordada i ja coneguda capacitat imaginativa de Wernicke. Un cop superat aquest impacte, però, vaig madurar l'opinió i de mica en mica vaig anar valorant els mèrits d'aquest espectacle tan diferent, en el qual Wernicke, malgrat determinats excessos vers la grandiloqüència escenogràfica, ha elaborat un discurs molt intel·lectual i introspectiu a redós de la figura de la protagonista. I això s'ha traduït en la potenciació estricta de la seva tragèdia. La tragèdia de la solitud i del conflicte entre el món real i l'imaginat.

La consideració de com Wernicke ha anat a fons en aquest intent ha fet que l'espectacle hagi pujat punts en la meva estimació, gràcies a la seva coherència extraordinària. La tragèdia d'Alcina queda enormement potenciada en el que, per damunt dels esmentats excessos, esdevé un intent de síntesi savi i rigorós de l'obra händeliana.

Tanmateix, en aquest esforç Wernicke ha bandejat components molt vistents. Recitatius, àries, cors, ballet i fins i tot un personatge. Ha renunciat per tant a components de gran espectacle propis de les exigències del gènere a l'època i ha descontextualitzat l'obra de tot referent històric. A partir d'aquí apareix un camp obert a la valoració del "poc", del "molt" o del "massa". De la legitimitat del nivell de manipulació en què ha incorregut. En tot cas, quedi clar que per a mi el treball del realitzador alemany manté una gran fidelitat a l'essència més autèntica de l'obra. I això ha de restar al marge de tota dialèctica crítica.

El judici de l'apartat interpretatiu acusa també les conseqüències del trasbals de concepció del muntatge. I aquí cal preguntar-se fins a quin punt resulta ideal, avui, en una proposta com aquesta, recórrer a l'estilística interpretativa de caràcter historicista –instruments d'època, veus no impostades, etc. D'altra banda, sembla clar que la presència al fossat d'un especialista tan reconegut com Rinaldo Alessandrini, des d'aquesta perspectiva ha estat més testimonial que no efectiva. La prestació de l'orquestra, tan despersonalitzada, ho justifica de forma prou explícita. Una vegada més ens trobem davant l'impossible discerniment de la mal anomenada objectivitat. El que és cert és que cap dels protagonistes vocals del repartiment no es mou en el terreny de l'especialització historicista esmentada. En la seva línia, en tot cas, la seva aportació ha estat senzillament esplèndida. Luba Orgonosova va saber transmetre amb una autèntica lliçó de cant fàcil i alhora expressiu el drama de la protagonista. I Vesselina Kasarova va posar elegància i brillantor a la seva presència vocal i escènica. Ewa Podles, amb una veu de contralt imposant, va acusar una certa falta d'idoneïtat física amb el personatge, fet important en una producció en la qual el component dramatúrgic pesa tant, però tanmateix la seva categoria d'artista es va manifestar plenament. La granadina María José Moreno va aportar una veu fresca i transparent, una musicalitat exquisida i una notable comoditat actoral, valors que menen a apostar per un futur feliç per a la seva tot just encetada carrera. Amb poca responsabilitat vocal, Francisco Vas i Felipe Bou van arrodonir un bon balanç interpretatiu.

Festival Internacional de Jazz de Terrassa

Èxit de públic i d'intèrprets en l'edició de la posada de llarg

XVIII Festival Internacional de Jazz de Terrassa. Nova Jazz Cava, pl. Vella, pl. Catalunya, Parc Vallparadís. Del 4 al 28 de març de 1999.

Per ALBERT SUÑÉ

La divuitena edició del Festival Internacional de Jazz de Terrassa demostrà que el certamen es troba ja en una fase de maduresa. Ho diem pel que fa a l'assistència de públic, que fou molt alta, i a l'elevada qualitat de les propostes que s'hi van presentar. Per tant, la posada de llarg del festival egarenc permet mirar el futur amb molt d'optimisme.

Una d'aquestes propostes la constituïa la celebració per primer cop d'un pícnic jazz. Que va tenir com a marc el Parc de Vallparadís. Cal dir que l'èxit acompanyà la jornada de sis hores d'actuacions en un escenari a l'aire lliure. S'hi va poder veure i escoltar des del Quintet d'Egara fins a La Vella Dixieland Band passant pel Gene "Mighty Flea" Conners Quintet. I la gent anava amunt i avall, escoltava jazz, comprava alguna cosa en les parades que oferien menjar i feia el glop. Amb vista als anys vinents, i pensant que l'entrada al recinte era gratis, cal pensar que els organitzadors no deixaran de banda la possibilitat de tornar a repetir aquesta engrescadora experiència.

Pel que fa al Festival en si, cal dir que set dels vuit concerts a què vam assistir foren prou reeixits. Per exemple, el que va protagonitzar el Paquito d'Rivera Group. El saxo alt i clarinet cubà es troba en un moment molt dolç. La seva especial sensibilitat i bon gust a l'hora de fusionar els elements caribenys amb el jazz, anaren emparellades amb una energia desbordant i una claredat d'idees magnífica.

A més, en molts temes Paquito sembla un Charlie Parker rediviu. Cosa que encara té més mèrit, perquè unir el gran "Bird" amb els ritmes llatins no és cosa fàcil. Però el combo no deixà de banda Gillespie, un altre dels homes que més ha influït en la cursa de d'Rivera. I fins i tot interpretà amb gran coherència i qualitat la *suite Andalucía* de Lecuona.

Al treball efervescent i enormement comunicatiu de Paquito, s'uní el trompeta i fiscorn argentí Diego Urcola, un músic de so esplèndid, de fraseig modèlic, allargassat, d'intenció pregona. Però els dos esplèndids bufadors no van estar prou ben agombolats des del darrere. El pianista, Darío Eskenazi, es gronxà sempre en una atonia considerable; el baix, Oscar Stagnaro, estigué correcte i prou; i el bateria, Marc Walker, es mostrà desigual, irregular. Amb l'inconvenient afegit que els seus tambors sonaven gairebé tots igual.

La primera part fou molt superior a la segona. Que fou quan el grup entrà en una ona molt comercial que li féu perdre punts. Només a la fi, la versió del *A night in Tunisia* gillespià tornà a fer vibrar els assistents.

Que també van vibrar amb l'actuació d'un saxo tenor força desconegut per aquí. Es tracta d'Eric Alexander, un home de so robust, ampli, de fraseig magnífic, un músic no gens enfarfegador, d'idees clares. La prestació d'aquest *neoboper*, a cavall entre Dexter Gordon i Sonny Sttit, es mogué sempre a un gran nivell, molt ben agombolat per John Webber (contrabaix) i Georges Fludas (bateria).

Però el pianista, Harold Mabern, constituí la nota dissonant. No discutirem mai la seva vàlua, ja que és un dels músics més personals del jazz. Però el seu discurs sec, tallant, eixut, de solos forts i repetitius, hauria quedat millor en un altre context.

Els qui sí van saber perfectament què duien entre mans foren Paul Bley (piano), Gary Peacock (contrabaix) i Paul Motian (bateria), tres homes que aportaren gran quantitat de noves idees al jazz a partir dels anys seixanta. A Terrassa, però, es van moure dins d'una pulcra ona de jazz de cambra on semblava que tothom anava a la seva. Quan la realitat era que aquella mena de jazz *free* interpretat de manera subtil i precisa, gairebé acadèmica, tresorejava el gran mèrit d'anar dient coses amb sentit sense fugir mai de mare.

Tots van tenir espais per als seus solos. I Peacock, que fou el qui més en va fer, demostrà que quan hi ha classe a grans dosis, un contrabaix es pot posar al mateix nivell que un piano a l'hora de les explicacions.

Un altre combo que tingué èxit a la Nova Jazz Cava fou el d'Airto Moreira i Flora Purim. El bateria i percussionista brasiler demostrà la seva sapiència amb els tambors i amb les petites percussions que fa sonar amb màmestra. Això li permet entrar en una ona en què el jazz es barreja amb ritmes autòctons, gairebé tribals en ocasions, i que posseeixen un encant particular. La seva veu ajuda també a fer més selvàtica tota la seva proposta. Cosa que, així mateix, cal fer extensiva a Giovanni Hidalgo,

FOTO: MIQUEL CAROL

Airto Moreira

una autèntica revelació per la seva força i grapa sobre les pells de la percussió llatina.

Els músics que agomboларen Moreira van estar discrets, i la seva dona, Flora Purim, que mai no ha estat una bona vocalista, es mantingué en aquesta ona. I ningú no ho lamentà.

En canvi, Dianne Reeves obtingué un èxit prou merescut. S'ho treballà des del primer moment, amb ganes de posar-se el públic a la butxaca de bell antuvi. I se'n sortí a la perfecció gràcies a la seva veu potent, el seu clar fraseig i el seu gran domini de l'escena.

Curiosament, aquesta és una veu que amb prou feines modula. No hi fa res. L'estil de Reeves li permet abastar un ampli espectre que va del *blues* a la música *dance* passant pel *swing* i la samba. I tot i que els seus músics oferien a estones un autèntic terrabastall des de l'escenari, la cantant de color cavalcà sempre majestuosa al seu damunt.

Una altra dona que triomfà a Terrassa fou la compositora i arranjadora Maria Schneider, que havia treballat amb Gil Evans, un dels més preclars músics de *big band* a l'hora de cercar nous sons. Ara la noia Schneider homenatja el seu mentor amb una formació molt ben conjuntada, on gairebé tots són solistes excel·lents –fins i tot femenins–, i en què la música d'Evans és tractada amb respecte i innovació.

Però aquesta mateixa innovació acaba sent aclaparadora. Perquè el tractament que reben els temes es fa repetitiu. Per tant, en Schneider es palesa manca de frescor i d'idees. A desgrat que, en moltes ocasions, els sons que surten de l'escenari impacten de veritat per la seva brillantor i el seu timbre certament especial.

Una altra banda amb èxit a la ciutat egarenca fou la Barcelona Jazz Orquestra, que dirigeix el vibrafonista i bateria Oriol Bordas. Aquesta és una formació que interpreta temes clàssics. Per exemple, el líder i els seus homes homenatjaren Ellington, però també interpretaren temes de Basie i d'altres grans músics del *swing*.

El treball d'arranjador i líder que porta a terme Bordas es mostrà de manera fefaent: la banda, molt ben conjuntada, interpreta amb grapa, hi ha bons solistes i arriba clarament al públic. Però, paradoxalment, fluixeja per la banda de la bateria.

Bordas és un vibrafonista excel·lent. I també fa anar les baquetes pel teclat. Però gairebé sempre el trobem rere els tambors. I aquí la cosa falla perquè l'Oriol demostra que encara no domina la situació. De fet, la banda es gronxa en un *swing* molt dòcil, massa senzill. Manquen les marques de les entrades, els solos, curts o llargs –Bordas no en va fer ni un–, els cops sobre els tambors o els plats per tal de trencar la monotonia *swingant*, i la virtut d'arrossegar l'orquestra amb el *tempo* imposat.

I arribem al concert del Jacky Terrason Quartet. Aquí ens van donar gat per llebre. Esperàvem una actuació amb força i grapa i allò fou el joc del fet i amagar. El saxo soprano es dedicà a grises elucubracions sobre el tema interpretat i van confondre més d'un. Perquè ja no sabies si allò era el *Ruby, my dear* monkià o bé *El ball de la civada*.

Naturalment, tothom és lliure de tocar com vulgui. Però amb una certa coherència. Que no va existir en gairebé tot el concert. Perquè, a més, Terrason oferí una actuació totalment d'acord amb aquell joc dels disbarats. El pianista estigué feixuc, repetitiu, no gens àgil.

A la segona part, amb l'entrada del saxo tenor Johnny Griffin com a estrella convidada, la cosa canvià com de la nit al dia. Griffin va tenir la virtut de convertir aquella espessa nebulosa en una energètica, encomanadissa i vibrant cerimònia gràcies a la seva qualitat i a les seves ganes d'agradar. Una cerimònia on fins i tot Terrason esdevingué un bon músic. Cosa que ningú no dubtava que fos.

FUNDACIÓ PUIG
FUNDACIÓ ORFEÓ CATALÀ - PALAU DE LA MÚSICA

Fundació Puig s'ha incorporat com a **Membre d'Honor** de la **Fundació Orfeó Català - Palau de la Música Catalana**. per a la Temporada 1999/2000.
El conveni de col·laboració ha estat signat pel Sr. Enric Puig i Planas, de la **Fundació Puig** i el Sr. Fèlix Millet i Tusell, President de la **Fundació Orfeó Català - Palau de la Música Catalana**.

Amb aquest patrocini, la **Fundació Puig** expressa, una vegada més, el seu ferm suport a la cultura.

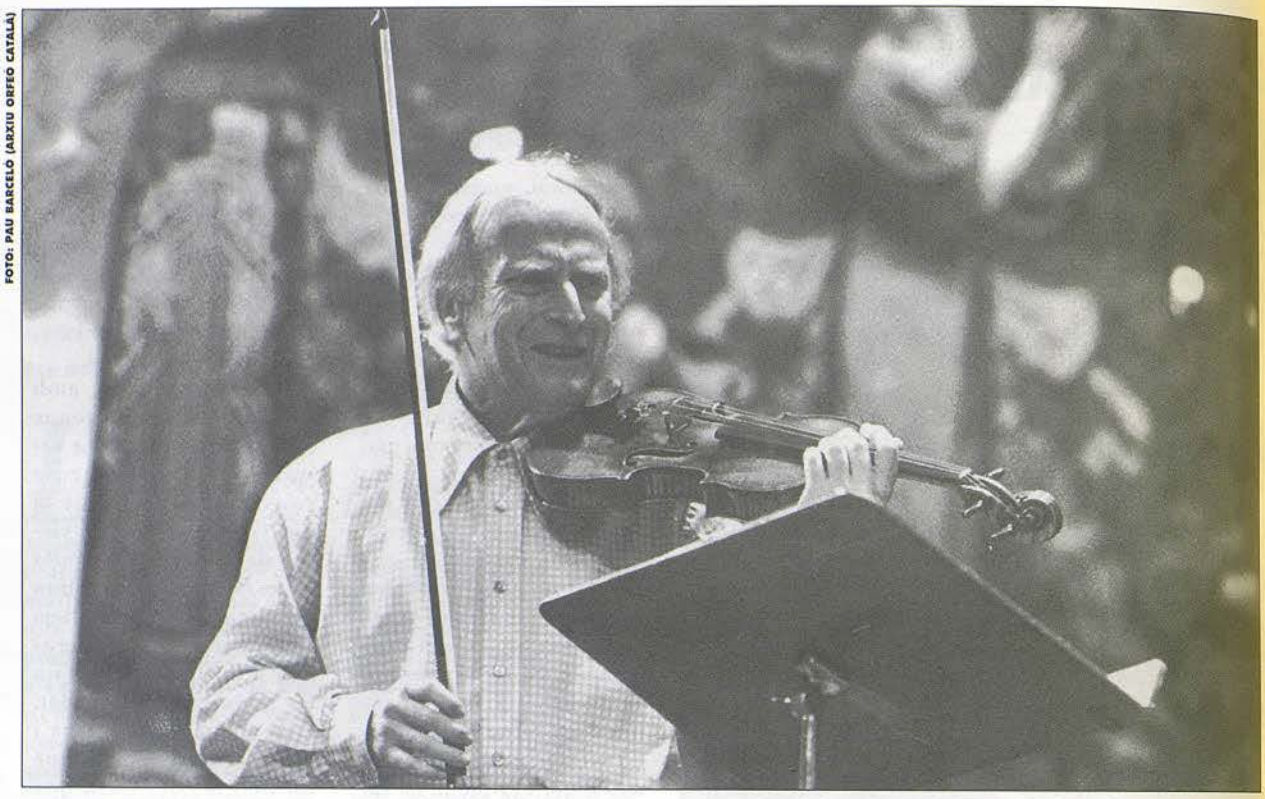

FOTO: PAU BARCELÓ (ARXIU ORFEÓ CATALÀ)

Yehudi Menuhin durant una sessió escolar emmarcada dins el Festival Internacional de Música de Barcelona (1977), al Palau de la Música Catalana

La mort de Yehudi Menuhin deixa el món del violí sense un veritable símbol

Per JORDI CERVELLÓ

Gairebé com si fos una relíquia conservo el programa del recital que Yehudi Menuhin va oferir a Barcelona el 5 de desembre de 1935 al Palau de la Música. Acompanyat al piano per Marcel Gazelle, va interpretar, com era habitual en aquella època, un programa llarguíssim integrat per la *Sonata en La major* de César Franck, la *Sonata núm. 1 per a violí sol* de J. S. Bach, el *Concert núm. 3* de Mozart i peces diverses de Händel, Sarasate, Debussy i Bazzini.

He tingut l'ocasió d'escoltar i parlar amb aquest gran violinista diverses vegades. L'últim cop va ser l'octubre de 1996 a Andorra, on precisament li vaig mostrar el vell programa de Barcelona, la qual cosa li va fer molta il·lusió, i em va agrair d'haver-lo conservat.

Ara ja no hi és, entre nosaltres, i sens dubte que el món musical, i especialment el del violí, ha perdut un veritable símbol.

Recordo que quan jo tenia 8 anys ja escoltava els discos de Menuhin. Des d'aleshores el seu so se'm va ficar a dins i no m'ha abandonat durant tots aquests anys. És un so inconfusible, com el que van tenir Pau Casals, Fritz Kreisler i ben pocs més. Calien només dues arcades per saber que qui tocava era ell. Era d'esperar, doncs, que les seves primeres gravacions provoquessin l'admiració de tothom. ¿Com era possible que un nen de 10 anys s'expressés amb tanta personalitat?

L'espontaneïtat, la frescor, el bon gust i una tècnica enorme per a la seva edat s'aplegaven en ell i es posaven al servei d'una manera de dir que ens arribava directament al cor. Amb tota raó es deia que era un cas gairebé miraculós. Possiblement ha estat el nen prodigi que ha causat més emocions, el més dotat i interessant.

Amb petites peces com l'*Allegro* de Fiocco o la *Siciliana et Rigaudon* de Kreisler aconseguí autèntiques creacions. Les transmetia amb una intenció i riquesa de detalls capaces de conferir a aquestes modestes partitures

CATALUNYA MÚSICA

Programació mes de maig

DILLUNS, 3 DE MAIG DE 1999

07.00 L'OBERTURA
Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS
Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA
KALINNIKOV: "El cedre i la palmera", poema simfònic.
Orquestra Simfònica de l'Antiga Unió Soviètica. Dir.: Evgeny Svetlanov. (12m)
SCHUMANN: Trio amb piano n. 1, op. 63.
Trio Beaux Arts. (32m).
M.FLETXA: La Guerra, ensalada.
Ensemble Clément Janequin. (9m)
BERNSTEIN: Fancy Free, ballet.
Orquestra Filharmònica d'Israel. Dir.: Leonard Bernstein. (30m).
SCHUBERT: Cinc danses alemanyes, D 89.
Gidon Kremer, violí. Gabrielle Lester, violí. Dietmut Poppen, viola. Richard Lester, violoncel. (15m).
MOZART: "Batti, batti, o bel Masetto", de Don Giovanni.
María Bayo, soprano. Orquestra Simfònica de Galícia. Dir.: Víctor Pablo Pérez. (4m).
BRAHMS: Concert per a piano i orquestra n. 1, op. 15.
Stephen Kovacevich. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Colin Davis. (48m).
HANDEL: Concerto grosso, op. 3 n. 5.
Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir: Neville Marriner. (10m).

13.00 GRANS INTEGRALS
LES SIMFONIES DE HAYDN
Simfonia n. 1.
The Academy of Ancient Music. Dir.: Christoper Hogwood. (13m).
Simfonia n. 2.
The Academy of Ancient Music. Dir.: Christoper Hogwood. (8m).
Simfonia n. 3.
The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (18m).
Simfonia n. 4.
The Academy of Ancient Music. Dir.: Christoper Hogwood. (14m).

14.00 MÚSICA DEL SEGLE XX
VAN DE VATE: Variacions per a orquestra de cambra.
Koszalin State Philharmonic. Dir.: Szymon Kawalla. (9m).
BROUWER: Concerto de Toronto (per a John Williams).
John Williams, guitarra. London Sinfonietta. Dir.: Steven Mercurio. (34m)
ZEMLINSKI: Irmelin Rose i altres melodies, Op. 7.
Anne Sofie von Otter, mezzosoprano. Andreas Schmidt, barítion. Hans Peter Blochwitz, tenor. Barbara Bonney, soprano. Cord Garben, piano. (12m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA
MOZART: Sis variacions sobre el tema de Salieri "Mio caro Adone" de "La fiera di Venezia", KV 180.
Ludovica Mosca, piano. (9m).
BROTONS: Phaedo, op. 54.
Orquestra Ciutat de Barcelona. Dir.: Josep Pons. (18m).
VAUGHAN WILLIAMS: Simfonia n. 8.
Orquestra Simfònica de Bournemuth. Dir.: Kees Bakels. (29m).
GOUNOD: Balada iària de Margarita de l'òpera Faust.
Montserrat Caballé. Nova Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Reynald Giovaninetti. (11m).
BIBER: Sonata a 6 en Si b M. "Els pagesos van a l'església".
Música Antiqua de Colònia. Dir.: Reinhard Goebel. (8m).
GRAUN: Concert per a viola de gamba en la m.
Conjunt barroc de Limoges. (23m).
BRAHMS: Serenata n. 1, op. 11.
Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Claudio Abbado. (49m).
SATIE: Deux rêveries nocturnes.
Pascal Rogé. (3m).

18.00 ALMANAC
Un espai destinat a evocar i reviure els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció de Carmina Malagarriga.

19.00 REPERTORI DE CONCERT
TXAIKOVSKI: Simfonia n. 3, "Polonesa".
Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: H. von Karajan. (47m).
HANDEL: Concerto grosso n. 10, HWV 287.
Barbara Tillmann, oboè. Virtuosi di Praga. Dir.: Chantal Wuhrmann. (8m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 LA MÚSICA A DEBAT
Programa a l'entorn de temes musicals d'interès, realitzat amb la col.laboració del Consell Català de la Música.
MÚSICA I PUBLICITAT

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 TEMPORADA DE L'OBC
CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 1 de maig de 1999 a l'Auditori de Barcelona.
SEGERSTAM: Maig. LALO: Concert per a violoncel i orquestra.
SIBELIUS: Simfonia n. 5, op. 82.
Finlàndia, op. 26.
Pia Segerstam, violoncel. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Leif Segerstam.

23.30 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes.

00.30 MÚSICA PER A COBLA

01.30 L'AUDIOVISUAL

03.30 CAPSA DE MÚSICA

DIMARTS, 4 DE MAIG DE 1999

07.00 L'OBERTURA
Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS
Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA
RAMEAU: Zoroastre, música de dansa.
Ulsamer Collegium. Dir.: Josef Ulsamer. (17m).
GERSHWIN: Temes de l'òpera "Porgy and Bess" (transcripció per a violí i piano, de Heifetz).
Gil Shaham, violí. Akira Eguchi, piano. (18m).
MOZART: Concert per a flauta, arpa i orquestra, KV 299.
Emmanuel Pahud. Marie-Pierre Langlamet. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Cladio Abbado. (28m).
CHOPIN: Nocturn op. 9 n. 3.
Vlado Perlemuter, piano. (6m).
GADE: Simfonia n. 1, op. 5.
Collegium Musicum, Copenhagen. Dir.: Michael Schonwandt. (36m).
BACH: "Komm, Jesu, Komm", motet BWV 229.
Cor de Cambra RIAS. Akademie für Alte Musik Berlin. Dir.: René Jacobs. (9m).
GRIEG: Quartet de corda op. 27.
Quartet de corda Wilanow. (32m).

13.00 GRANS INTEGRALS
LES SIMFONIES DE HAYDN
Simfonia n. 5.
The Academy of Ancient Music. Dir.: Christoper Hogwood. (18m).
Simfonia n. 6 "El matí".
The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (21m).
Simfonia n. 7, "El migdia".
Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (22m).

14.00 MOMENTS LÍRICS
LEHÁR: Schön ist die Welt (el món és bell), opereta (extractes).
Rudolf Schock. Renate Holm. Cor Günther Arndt. Die "Ping-Pongs".
Orquestra FFB. Dir.: Frank Fox. (27m).
VERDI: I masnadieri, extractes.
Bonaldo Giaiotti. Gastone Limarilli. Mario Zanasi. Margherita Roberti. Cor i Orquestra del Maggio Musicale Fiorentino. Dir.: Gianandrea Gavazzeni. (22m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA
BORODIN: Petita suite.
Orquestra Simfònica de la Ràdio de l'URSS. Dir.: Guennadi Cherkassov. (29m).
D'INDY: El bosc encantat, llegenda simfònica.
Orquestra Filharmònica del País de Loire. Dir. Pierre Dervaux. (14m).
BRAHMS: Trio amb piano n. 3, op. 101.
Tamás Vásáry. Thomas Brandis. Ottomar Borwitzky. (20m).
BRITTEN: Occasional Overture op. 38.
Orquestra Simfònica de la Ciutat de Birmingham. Dir: Simon Rattle. (7m).
LISZT: Missa choralis.
Lynton Atkinson. Mark Tinkler. Christopher Royall. William Kendall. Richard Suart. Cor del St. John's College, Cambridge. Stephen Cleobury, orgue. Dir.: George Guest. (32m).
BACH: Sonata per a violí i clavecí BWV 1019.
Dmitry Sitkovetsky. Robert Hill. (15m).
FRANCK: Simfonia en re m.
Orquestra de la Suisse Romande. Dir: Armin Jordan. (41m).

18.00 GRANS INTÈRPRETS
YEHUDI MENUHIN
BACH: Xacona de la Partita per a violí sol n. 2 BWV 1004.
Yehudi Menuhin, violí. (15m).
BRUCH: Concert per a violí i orquestra n. 1, op. 26.
Yehudi Menuhin. Philharmonia Orchestra. Dir.: Walter Susskind. (25m).
SCHÖNBERG: Fantasia per a violí amb acompanyament de piano, op. 47.
Yehudi Menuhin. Glenn Gould. (10m).
SHANKAR: Prabhati.
Yehudi Menuhin, violí. Ravi Shankar, sitar. (4m).

19.00 REPERTORI DE CONCERT
MEYERBEER: "O beau pays de la Touraine",ària de l'òpera Les Huguenots.
Montserrat Caballé. Nova Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Reynald Giovaninetti. (7m).
ELGAR: Serenata per a orquestra de corda, op. 20.
Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (13m).
HÄNDEL: "As pants the Hart for cooling streams", anthem n. 6.
Lynne Dawson, soprano. Ian Partridge, tenor. Cor i Orquestra The Sixteen. Dir.: Harry Christophers. (20m).
RIMSKI-KORSAKOV: Nit de maig, obertura.
Orquestra de la Suisse Romande. Dir.: Ernest Ansermet. (8m).
COPLAND: Fanfara per a l'home corrent.
The London Brass Virtuosi. Dir.: David Honeyball. (3m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 PERFILS
Raimon Colomer conversa amb un compositor al voltant de la seva obra.

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS
Una selecció dels millors enregistraments de concert.

23.30 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes.

00.30 NOUS INTÈRPRETS

01.30 SELECCIÓ DE JAZZ

03.30 CAPSA DE MÚSICA

DIMECRES, 5 DE MAIG DE 1999

07.00 L'OBERTURA
Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS
Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA
SUK: Praga, poema simfònic, op. 26.
Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Libor Pesek. (23m).
PURCELL: Abdelazer or The Moor's revenge.
Joy Roberts, soprano. The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (16m).
MOZART: Quintet de corda, KV 614.
Arthur Grumiaux. Arpad Gérecz. Georges Janzer. Max Lesueur. Eva Czako. (24m).
VAUGHAN WILLIAMS: Simfonia n. 3 "Una simfonia pastoral".
Patricia Rozario, soprano. Cor de dones de la BBC. Orquestra Simfònica de la BBC. Dir.: Andrew Davis. (34m).
RAVEL: La Valse.
Orquestra Simfònica de Montréal. Dir.: Charles Dutoit. (12m).
ARENSKI: Suite per a dos pianos n. 2, op 23 "Silhouettes".
Stephen Coombs, Ian Munro (15m).
TARTINI: Concert per a violí i orquestra en Sol M.
Ensemble 415. Solista i directora: Chiara Banchini. (17m).
GRIEG: Cançons amb orquestra.
Barbara Bonney, soprano. Hakan Hagegard, barítion. Orquestra Simfònica de Göteborg. Dir.: Neeme Järvi. (19m).

13.00 GRANS INTEGRALS
LES SIMFONIES DE HAYDN
Simfonia n. 8 "La tarda".
The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (22m).
Simfonia n. 9.
The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (12m).
Simfonia n. 10.
The Academy of Ancient Music. Dir.: Christoper Hogwood. (16m).

14.00 MÚSIQUES DEL MÓN
Una finestra oberta a l'expressió musical dels pobles d'arreu.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA
A.SCARLATTI: "O pace del mio cor", cantata.
David Daniels, contratenor. Arcadian Academy. Dir.: Nicholas McGegan. (12m).
SIBELIUS: Lemminkäinen i les verges de Sari.
Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: A. Gibson. (16m).
MENDELSSOHN: Concert per a piano i orquestra de corda en la m.
Andreas Steier, fortepiano. Concerto Köln. (34m)
HOLST: Moviment líric per a viola i petita orquestra.
Stephen Tees. City of London Sinfonia. Dir.: Richard Hickox. (11m).
DEBUSSY: La damoiselle élue.
Frederica von Stade. Cor del Festival de Tanglewood. Orquestra Simfònica de Boston. Dir.: Seiji Ozawa. (20m).
BEETHOVEN: Sonata per a piano n. 13, op. 27 n. 1 "Quasi una fantasia".
Tatiana Nikolaieva. (16m).
PUCCINI: "O mio babbino caro",ària de Gianni Schicchi.
Ilona Tokody, soprano. Orquestra de l'Òpera Hongaresa. Dir.: Ervin Lukács. (3m).
TELEMANN: Concert per a viola i corda.
Stephen Shingles. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (14m).
FRANÇAIX: Mozart new-look.
Conjunt de vent de Magúncia. (3m).
SPOHR: Concert per a clarinet i orquestra n. 3, WoO 19.
Karl Leister. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Stuttgart. Dir: Rafael Frühbeck de Burgos. (28m).

18.00 PRIMERA VEU
Un espai per conèixer els músics d'ara.

19.00 REPERTORI DE CONCERT
VERDI: "Cortigiani, vil razza dannata",ària de Rigoletto.
Joan Pons, barítion. Orquestra de l'Òpera Hongaresa. Dir.: Ervin Lukács. (5m).
LALO: Simfonia espanyola, op. 21.
Anne-Sophie Mutter, violí. Orquestra Nacional de França. Dir.: Seiji Ozawa. (34m).
RESPIGHI: Fonts de Roma.
Orquestra Simfònica de Boston. Dir.: Seiji Ozawa. (16m).

20.13 TEMPS D'HOMENATGE
RICHARD STRAUSS: 50 ANIVERSARI
Suite de Capriccio, op. 85.
Felicity Lott, soprano. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (30m).
Concert per a trompa i orquestra n. 1, op. 11.
Marie Luise Neunecker. Orquestra Simfònica de Bamberg. Dir.: Ingo Metzmacher. (16m).
Deutsche Motette, op. 62.
Jessica Cash. Jean Temperley. Wynford Evans. Stephen Varcoe. Cor Schütz de Londres. Dir.: Roger Norrington. (21m).
Sonata per a piano, op. 5.
Glenn Gould. (27m).

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS
Una selecció dels millors enregistraments de concert.

23.30 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes.

00.30 TEMPORADA D'ÒPERA

03.00 GRANS INTEGRALS
Emès dilluns.

04.30 CAPSA DE MÚSICA

DIJOUS, 6 DE MAIG DE 19999

07.00 L'OBERTURA
Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS
Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA
SIBELIUS: Pel.lees i Melisanda, suite op. 46.
Orquestra de Cambra Ciutat d'Espoo. Dir.: Juhani Lamminmäki. (25m).
HANDEL: Concert per a orgue i orquestra op. 7 n. 5.
Ton Koopman. The Amsterdam Baroque Orchestra. (13m).
SCHÜTZ: Stehe auf, meine Freundin, motet SWV 499.
Schütz-Akademie. Dir.: Howard Arman. (9m).
MAHLER: Simfonia n. 5.
Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Pierre Boulez. (72m).
ELGAR: Quartet de corda op. 83.
Gabrieli String Quartet. (27m).
DVORAK: 8 cançons d'amor, op. 83.
Edita Gruberova, soprano. Erik Werba, piano. (14m).

13.00 GRANS INTEGRALS
LES SIMFONIES DE HAYDN
Simfonia n. 11.
The Academy of Ancient Music. Dir.: Christoper Hogwood. (22m).
Simfonia n. 12.
The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (17m).
Simfonia n. 13.
The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (23m).

14.00 MÚSICA ANTIGA
G.CACCINI: Tu ch'hai le penne, Amore. Amarilli. Al fonte, al prato.
Cecilia Bartoli, mezzo-soprano. Sonatori de la Gioiosa Marca. (9m).
REPERTORI MEDIEVAL: Animals i natura en la música medieval, selecció d'autors anònims.
La Reverdie. (14m).
FROBERGER: Tombeau fait a Paris sur la mort de Monsieur Blancrocher.
Gustav Leonhardt, clavecí. (5m).
STRIGGIO: Il cicalamento delle donne al bucato, comèdia madrigalesca.
Concerto Italiano. Dir.: Rinaldo Alessandrini. (12m).
DEL MILÀ: Tres fantasies.
Jordi Savall. Andrew Lawrence-King. Sergi Casademunt. Eunice Brandao. Lorenz Duftschmid. (10m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA
POULENC: Glòria.
Sylvia Greenberg. Wayne Williams. Cor de la Ràdio Suisse Romande. Cor Pro Arte de Lausanne. Orquestra de La Suisse Romande. Dir.: Jesús López-Cobos. (25m).
GRANADOS: Goyescas (Los majos enamorados), llibre primer.
Alba Ventura, piano. (33m).
NIELSEN: Amor i el poeta, fragments.
Henriette Bonde Hansen, soprano. Orquestra Simfònica Aalborg. Piano i direcció: Tamás Veto. (9m).
TELEMANN: Concerto a 6 en Fa M.
Concentus Musicus de Viena. Dir.: N. Harnoncourt. (20m).
HÄNDEL: Concerto a due cori n. 3.
The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (20m).
COUPERIN: "El rossinyol enamorat", de les Peces de clavecí, vol. III.
Frans Brüggen, flauta. Gustav Leonhardt, clavecí. (8m).
RODRIGO: Per la flor del lliri blau.
Orquestra de la Ràdio de Berlin. Dir.: Hans-Dieter Baum. (17m).
DVORAK: Boscos de Bohèmia, 6 peces per a piano a quatre mans, op. 68.
Yaara Tal i Andreas Groethuysen. (26m).
HAYDN: Simfonia n. 103, "Redoblament de timbales".
Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (33m).
DOPPLER: Record a Mme. Adelina Patti, paràfrasi sobre temes de l'òpera La Sonnambula de Bellini per a dues flautes i piano, op. 42.
Robert Aitken. Per Oien. Geir Henning Braaten. (7m).

18.00 PENTAGRAMA
Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT
VERDI: 3 àries de "Macbeth".
Maria Callas. Philharmonia Orchestra. Dir.: Nicola Rescigno. (23m).
TXAIKOVSKI: Concert per a piano n. 1, op. 23.
Martha Argerich. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Kirill Kondrashin. (32m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE...."
Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS
Una selecció dels millors enregistraments de concert.

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS
Una selecció dels millors enregistraments de concert.

23.30 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes.

00.30 MÚSICA DEL SEGLE XX

01.30 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dilluns.

02.30 GRANS INTEGRALS
Emès el dimarts.

03.30 CAPSA DE MÚSICA

DIVENDRES, 7 DE MAIG DE 1999

07.00 L'OBERTURA
Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS
Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA
RAVEL: Concert per a piano en Sol M.
Pascal Rogé. Orquestra Simfònica de Montréal. Dir.: Charles Dutoit. (22m).
BRAHMS: Vier ernste Gesänge (Quatre cançons serioses), op. 121.
Kathleen Ferrier, contralt. John Newmark, piano. (19m).
RESPIGHI: Metamorphoseon, tema i variacions per a orquestra.
Philharmonia Orchestra. Dir.: Geoffrey Simon. (26m).
BOULEZ: Notations.
Pierre-Laurent Aimard, piano. (11m).
PURCELL: Pavana n. 5, Z 752.
The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (4m).
MAHLER: Das Klagende Lied.
Helena Döse. Alfreda Hodgson. Robert Tear. Sean Reda. Cor i Orquestra Simfònica de la Ciutat de Birmingham. Dir.: Simon Rattle. (65m).
XOSTAKOVITX: Suite de Ballet n. 4.
Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (13m).

13.00 GRANS INTEGRALS
LES SIMFONIES DE HAYDN
Simfonia n. 14.
The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (16m).
Simfonia n. 15.
The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (20m).
Simfonia n. 16.
Philharmonia Hungarica. Dir.: Antal Dorati. (13m).

14.00 MÚSICS DE CATALUNYA
CLAVÉ: Les flors de maig.
Societat coral Joventut Terrassenca. Dir.: Miquel Casas i Bell. (8m).
SABATER: Sonatèlia.
Xavier Relats, flauta. Jordi Masó, piano. (15m).
JORDÀ: Tres peces "Música Descriptiva".
Teresina Jordà, piano. (8m).
BACH: Album per a Anna Magdalena Bach (segona part).
Ludovica Mosca, piano. (21m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 EL DIA DE L'OIENT
Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 93 202 35 35.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.10 EL DIA DE L'OIENT
Continuació del programa.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS
Una selecció dels millors enregistraments de concert.

23.30 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes.

00.30 MÚSIQUES DEL MÓN

01.30 REPERTORI DE CONCERT
Emès el dimarts.

02.30 GRANS INTEGRALS
Emès el dimecres.

03.30 CAPSA DE MÚSICA

DISSABTE, 8 DE MAIG DE 1999

07.00 L'OBERTURA
Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA PER A COBLA
GIL I MEMBRADO: Concert per a tible i cobla en la m.
Lluís Pujals. Cobla La Principal de La Bisbal. Dir.: Francesc Cassú. (18m).
CASSÚ: Ullets blaus, sardana.
Cobla La Principal de La Bisbal. Dir.: Josep Cassú. (13m).
BERNAT: Un dia a la Noguera, poema cíclic.
Robert Armengol, percussió. Cobles Juvenil de Bellpuig i Sabadell. Dir.: Jesús Ventura i Barnet. (14m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.05 PENTAGRAMA
Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT
Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 93.202 35 35.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.10 EL DIA DE L'OIENT
Continuació del programa.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 L'AUDIOVISUAL
Un programa d'Alex Gorina.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 GRANS OBRES
HANDEL: Solomon, Oratori.
Andreas Scholl. Inger Dam-Jensen. Alison Hagley. Susan Bickley. Susan Gritton. Paul Agnew. Peter Havey. Gabrieli Consort and Players. Dir.: Paul McCreesh. (160m).

23.30 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes.

00.30 MÚSICA ANTIGA

01.30 REPERTORI DE CONCERT
Emès el dimecres.

02.30 GRANS INTEGRALS
Emès el dijous..

03.30 CAPSA DE MÚSICA

DIUMENGE, 9 DE MAIG DE 1999

07.00 L'OBERTURA
Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA RELIGIOSA
SCHUBERT: Missa n. 5, D 678.
Luba Orgonasova. Birgit Remmert. Deon van der Walt. Anton Scharinger. Cor Arnold Schönberg. Orquestra de Cambra d'Europa. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (50m).
GALUPPI: Arripe alpestri ad vallem, motet.
Gérard Lesne. Il Seminario musicale. (20m).
STRAVINSKI: El Rei de les estrelles.
Festival Singers of Toronto. Orquestra Simfònica CBC. Dir.: Igor Stravinski. (4m).
CANT DE CÒRSEGA (manuscrits franciscans dels segles XVII i XVIII):
Laeta devote.
Ensemble Organum. Dir.: Marcel Pérès. (7m).
HANDEL: Te Deum en Re M, per a la Reina Carolina, HWV 280.
Mieke van der Sluis. Graham Pushee. Harry van Berne. Harry van der Kamp. Alsfelder Vokalensemble. Orquestra Barroca de Bremen. Dir.: Wolfgang Helbich. (15m).
DANIELIS: Adoro te mea salus, motet.
Conjunt "Les Talens Lyriques". (5m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 AGENDA MUSICAL

12.35 APERITIU MUSICAL

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.08 "A LA MANERA DE...."
Repetició del programa emès el dijous al vespre.

16.45 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DES DEL PALAU DE LA MÚSICA CATALANA
Temporada del Liceu 1999.
VERDI: Luisa Miller, òpera en tres actes. Versió concert.
Kallen Esperien. Neil Shicoff. Gregory Yurisich. Cor i Orquestra del Gran Teatre del Liceu. Dir.: Frédéric Chaslin.

20.10 SELECCIÓ DE JAZZ
Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.10 AGENDA MUSICAL

22.15 CONCERT IMAGINARI
Guió i selecció: Carmina Malagarriga.

23.30 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes.

00.30 MÚSICS DE CATALUNYA

01.30 REPERTORI DE CONCERT
Emès el dijous.

02.30 GRANS INTEGRALS
Emès el divendres.

03.30 CAPSA DE MÚSICA

DILLUNS, 10 DE MAIG DE 1999

07.00 L'OBERTURA
Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS
Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA
MOZART: Simfonia n. 16, KV 128.
The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder. (14m).
HANDEL: Zadok the priest, anthem HWV 258.
Cor de la Catedral de Winchester. The Brandenburg Consort. Dir.: David Hill. (6m).
BACH: Concert per a oboè d'amor, corda i continu, BWV 1053.
Heinz Holliger. Camerata de Berna. (18m).
MORERA: Quartet op. 11.
Orquestra de Cambra Gonçal Comellas. Dir.: Gonçal Comellas. (8m).
TXAIKOVSKI: La donzella de neu, op. 12. Introducció, melodrama i dansa.
Orquestra Simfònica de l'Acadèmia de l'URSS. Dir.: E. Svetlanov. (13m).
LECUONA: Zambra gitana.
Thomas Tirino, piano. (3m).
RAMEAU: Daphnis et Eglé, suite.
Capella Savaria. Dir.: Mary Térey-Smith. (29m).

13.00 GRANS INTEGRALS
LES SIMFONIES DE HAYDN
Simfonia n. 17.
The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (20m).
Simfonia n. 18.

The Academy of Ancient Music. Dir.: Christoper Hogwood. (15m). Simfonia n. 19.
The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (13m).

14.00 MÚSICA DEL SEGLE XX
MARTINU: Romança dels pixallits
Milada Cejková. Cor mixt Kühn. Orquestra Filharmònica de Brno. Dir.: Frantisek Jilek. (13m).
CASTELNUOVO-TEDESCO: Concert per a violí n. 2, op. 66 "Els profetes".
Itzhak Perlman. Orquestra Filharmònica d'Israel. Dir.: Zubin Mehta. (31m).
FRANÇAIX: Hommage à l'ami Papageno.
J. Françaix, piano. Bläser Ensemble de Mainz. Dir.: K.R. Schöll. (9m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA
HÄNDEL: "I will magnify thee", anthem n. 5.
Lynne Dawson, soprano. Ian Partridge, tenor. Cor i Orquestra The Sixteen. Dir.: Harry Christophers. (23m).
CHABRIER: Tres valsos romàntics. (Versió orquestral de Felix Mottl).
Orquestra del Capitoli de Tolosa. Dir.: Michel Plasson. (14m).
C.Ph.E.BACH: Sonata per a flauta i baix continu en mi m, Wq 124.
Eckart Haupt, flauta. Siegfried Pank, viola da gamba. Armin Thalheim, clave. (7m).
FIBICH: Simfonia n. 3, op. 53.
Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Gerd Albrecht. (36m).
ELGAR: Nursery suite.
Orquestra de l'Ulster. Dir. B. Thomson. (25m).
ROMERO I MORENO TORROBA: Concert de Màlaga.
Pepe Romero, guitarra. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (23m).
LULLY: "Omnes Gentes". Petit Motet.
Les Arts Florissants. (10m).
JANACEK: Mládí (Joventut), Suite per a sextet de vent.
Orpheus Chamber Orchestra. (18m).

18.00 ALMANAC
Un espai destinat a evocar i reviure els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció de Carmina Malagarriga.

19.00
SIBELIUS: El bard, op. 64, poema simfònic.
Orquestra Filharmònica de Moscou. Dir.: Vassili Sinaïski. (7m).

19.15 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DES DEL TEATRE PRINCIPAL DE BARCELONA
Temporada d'òpera al Teatre Principal 1999
PAISIELLO: El barber de Sevilla. Versió i adaptació Roger Alier. Lluís Sintes. Anna Feu. David Alegret. Eles alavedra. Orquestra de Cambra de Granollers. Dir.: Francesc Guillén.

TEMPORADA DE L'OBC
CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 7 de maig de 1999 a l'Auditori de Barcelona.
HAYDN: La Creació.
Judith Howarth. Greg Fedderly. Cornelius Hauptmann. Coral Càrmina. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Lawrence Foster.

23.30 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes.

00.30 MÚSICA PER A COBLA

01.30 L'AUDIOVISUAL

03.30 CAPSA DE MÚSICA

DIMARTS, 11 DE MAIG DE 1999

07.00 L'OBERTURA
Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS
Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA
BACH: Magnificat, BWV 243.
Barbara Schlick. Agnès Mellon. Gérard Lesne. Howard Crook. Peter Kooy. La Chapelle Royale. Collegium Vocale. Dir.: Philippe Herreweghe. (29m).
CHAUSSON: Simfonia op. 20.
Orquestra Simfònica i Lírica de Nancy. Dir.: Jérôme Kaltenbach. (34m).
PAGANINI: Capricis per a violí n. 1, 2, 5, 9 i 18, op. 1.
Tedi Papavrami, violí. (13m).
MENDELSSOHN: Quintet per a clarinet i quartet de corda (arranjament del concert per a violí).
Dieter Klöcker. Consortium Classicum. (22m).
REGER: Variacions i Fuga sobre un tema de Hiller, op. 100.
Reial Orquestra del Concertgebouw. Dir.: Neeme Järvi. (41m).
OLTRA: Bestiari, sobre poemes de Pere Quart.
Polifònica de Puig-Reig. (21m).

13.00 GRANS INTEGRALS
LES SIMFONIES DE HAYDN
Simfonia n. 20.
The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (18m).
Simfonia n. 21.
Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (17m).
Simfonia n. 22, "El filòsof".
Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (15m).

14.00 MOMENTS LÍRICS
WAGNER: Der Fliegende Holländer (El vaixell fantasma), extractes.
Montserrat Caballé. Orquestra Filharmònica de Nova York. Dir.: Zubin Mehta. (7m).
ABRAHAM: Viktoria un ihr Husar (Victòria i el seu hússar), opereta (extractes).
Solistes vocals. Cor Botho Lucas. Orquestra Simfònica Graunke. Gran Orquestra Studio. Dir.: Carl Michalski. (25m).
VERDI: Aida. (Extractes de l'òpera).
Katia Ricciarelli. Plácido Domingo. Elena Obraztsova. Nicolai Ghiaurov. Lucia Valentini Terrani. Cor i Orquestra del "Teatro alla Scala". Dir.: Claudio Abbado. (24m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA
GLAZUNOV: Simfonia n. 9 (inacabada).
Orquestra Simfònica de la Ràdio de l'URSS. Dir.: G. Yudin. (10m).
J.Ch.BACH: Concert per a piano op. 13 n. 2.
Ingrid Haebler. Cappella Academica Wien. Dir.: Eduard Melkus. (19m).
B.MARCELLO: Sonata per a flauta de bec en sol m, op. 2.
Susanne Schaffert. Hans Ludwig Hirsch. (8m).
HOLST: Dues cançons sense paraules, op. 22.
City of London Sinfonia. Dir.: Richard Hickox. (8m).
E.STRAUSS: Carmen-Quadrille, op. 134.
Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Claudio Abbado. (5m).
VIERNE: Marxa triomfal del centenari de Napoleó I, per a 3 trompetes, 3 trombons, 3 timbales i orgue.
Conjunt de metall The London-Gabrieli. Christopher Bowers-Broadbent, orgue. Dir.: Christopher Larkin. (8m).
FASCH: Concert en Re M "Die Jagd" (La caça).
H. Baumann i R. Vlatkovic, trompes. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Iona Brown. (13m).
C.SCHUMANN: Variacions sobre un tema de Robert Schumann, op. 20.
Hélène Boschi, piano. (11m).
VILLA-LOBOS: Cicle brasiler.
Cristina Ortiz, piano. (19m).
BRUCKNER: Simfonia n. 7.
Staatskapelle Dresden. Dir.: Giuseppe Sinopoli. (65m).

18.00 GRANS INTÈRPRETS
YEHUDI MENUHIN
VAUGHAN WILLIAMS: Concert per a violí i orquestra "Concerto accademico".
Yehudi Menuhin. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Adrian Boult. (16m).
HÄNDEL: The Gods a'Begging Suite (Arranjament de Beecham).
Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Yehudi Menuhin. (20m).
BARTOK: Sonata per a violí i piano n. 2.
Yehudi Menuhin. Jeremy Menuhin. (19m).

19.00 REPERTORI DE CONCERT
WEBER: Obertures d'"Oberon".
Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Rafael Kubelik. (9m).
DEBUSSY: Children's Corner.
Michel Béroff, piano. (16m).
SCRIABIN: Concert per a piano op. 20.
Peter Jablonski. Deutsches Symphonie-Orchester Berlín. Dir.: Vladimir Ashkenazy. (28m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 PERFILS
Raimon Colomer conversa amb un compositor al voltant de la seva obra.

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS
Una selecció dels millors enregistraments de concert.

23.30 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes.

00.30 NOUS INTÈRPRETS

01.30 SELECCIÓ DE JAZZ

03.30 CAPSA DE MÚSICA

DIMECRES, 12 DE MAIG DE 1999

07.00 L'OBERTURA
Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS
Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA
BRAHMS: Variacions sobre un tema de Haydn, op. 56a.
Orquestra Simfònica de Sant Louis. Dir.: Leonard Slatkin. (18m).
GRIEG: Pluja de primavera, op. 49 n. 6.
Anne Sofie von Otter, mezzo-soprano. Bengt Forsberg, piano. (3m).
ALBINONI: Concert per a oboè i corda, op. 9 n. 2.
Paul Goodwin. The King's Consort. Dir.: Robert King. (12m).
SCHUBERT: Quartet de corda D. 810 en re m "La Mort i la Donzella" (transcripció per a orquestra de corda de Gustav Mahler).
Orquestra de Cambra Arcata de Stuttgart. Dir.: Patrick Strub. (44m)
SATIE: 3 Sarabandes.
Jean-Jöel Barbier, piano. (13m).
RODRIGO: Cinc peces infantils.
Orquestra de la Ràdio de Berlín. Dir.: Hans-Dieter Baum. (11m).
BORODIN: Quartet de corda n. 1 en La M.
Quartet de corda de Moscou. (39m)
A.KRAFT: Concert per a violoncel op. 4.
Anner Bylsma. Orquestra Tafelmusik. Dir.: Jean Lamon. (20m).

13.00 GRANS INTEGRALS
LES SIMFONIES DE HAYDN
Simfonia n. 23.
Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (20m).
Simfonia n. 24.
Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (19m).
Simfonia n. 25.
The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (14m).

14.00 MÚSIQUES DEL MÓN
Una finestra oberta a l'expressió musical dels pobles d'arreu.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA
ROSSINI: Obertura de l'òpera "La Cenerentola".
Philharmonia Orchestra. Dir.: Tullio Serafin. (9m).
PURCELL: Xacona en sol m, Z 807.
Musica Antiqua Köln. Dir.: Reinhard Goebel. (7m).
DVORAK: Trio amb piano op. 90, "Dumky".
Trio Fontenay. (30m).
TURINA: Danses fantàstiques, op. 22.
Orquestra Simfònica de Bamberg. Dir.: Antonio de Almeida. (16m).
TIPPETT: Danses rituals de "The midsummer marriage".
Orquestra Simfònica de Bournemouth. Dir.: Rudolf Barshai. (30m).
LISZT: "L'immòbil nenúfar", lied.
Margaret Price, soprano. Cyprien Katsaris, piano. (4m).
SALIERI: Concert per a pianoforte en Do M.
Andreas Staier. Concerto Köln. (22m).
BERNSTEIN: Wonderful Town. (Selecció).
Boston Pops. Dir.: John Williams. (6m).
MARAIS: Sonnerie de Sainte Geneviève du Mont de Paris.
Alice Harnoncourt, violí. Nikolaus Harnoncourt, viola de gamba. Herbert Tachezi, clavecí. (9m).
GERHARD: Alegrías, suite.
Orquestra de Cambra del Teatre LLiure. Dir.: Josep Pons. (13m).
WEBER: Concert per a clarinet n. 2, op. 74.
Janet Hilton. Orquestra Simfònica de la Ciutat de Birmingham. Dir.: Neeme Järvi. (22m).

18.00 PRIMERA VEU
Un espai per conèixer els músics d'ara.

19.00 REPERTORI DE CONCERT
MOZART: Simfonia n. 31, KV 297 (KV 300a) "París" (segona versió).
The Academy of Ancient Music. Dir: Christopher Hogwood i Jaap Schröder. (16m).
BORODIN: Simfonia n. 1.
Reial Orquestra Filharmònica d'Estocolm. Dir.: Gennady Rozhdestvenski. (36m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 TEMPS D'HOMENATGE
RICHARD STRAUSS: 50 ANIVERSARI
Una vida d'heroi, poema simfònic op. 40.
Staatskapelle de Dresden. Dir.: Herbert Blomstedt. (46m).
Nocturn op. 44 n. 1.
Linda Finnie, mezzo-soprano. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (19m).
Suite per a 13 instruments de vent op. 4.
London Winds. Dir.: Michael Collins. (23m).
Der Abend, op. 34 n. 1.
Cor de la Ràdio Nacional Danesa. Dir.: Stefan Parkman. (10m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS
Una selecció dels millors enregistraments de concert.

23.30 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes.

00.30 TEMPORADA D'ÒPERA

03.00 GRANS INTEGRALS
Emès dilluns.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIJOUS, 13 DE MAIG DE 1999

07.00 L'OBERTURA
Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS
Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA
RAKHMANINOV: Concert per a piano i orquestra n. 2, op. 18.
Garrick Ohlsson. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (35m).
DVORAK: Aria de Rusalka.
Lucia Popp. Orquestra de la Ràdio de Munic. Dir.: Leonard Slatkin. (6m).
ELGAR: Falstaff, op. 68.
Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Georg Solti. (35m).
LLOBET: Cançó del lladre.
Carles Trepat, guitarra. (3m).
MOZART: Quartet amb clarinet KV 496.
Jean-Claude Veilhan. Trio Stadler. (22m).
SCHUBERT: Simfonia n. 8, D 759 "Inacabada".
Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Carlos Kleiber. (25m).
FAURE: Balada per a piano i orquestra, op. 19.
Ramon Coll. Orquestra Filharmònica de Moscou. Dir.: Vassily Sinaisky. (15m).
BACH: "Bleib bei uns, denn es will Abend werden" (Quedeu-vos amb nosaltres, que es fa tard i el dia ja ha començat a declinar), cantata BWV 6.
Barbara Schlick, soprano. Andreas Scholl, contratenor. Cristoph Pregardien, tenor. Gotthold Schwarz, baix. Cor de cambra Accentus. Conjunt Barroc de Limoges. Dir.: Christophe Coin. (19m).

13.00 GRANS INTEGRALS
LES SIMFONIES DE HAYDN
Simfonia n. 26 "Lamentatione".
La Petite Bande. Dir.: Sigiswald Kuijken. (15m).
Simfonia n. 27.
The Academy of Ancient Music. Dir.: Christoper Hogwood. (14m).
Simfonia n. 28.
Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (22m).

14.00 MÚSICA ANTIGA
CARVER: O bone Jesu.
The Sixteen. Dir.: Harry Christophers. (13m).
DUFAUT: Suite per a llaüt en sol m.
Hopkinson Smith. (12m).
CABEZON: Recull d'obres.
Trio Unda Maris. (8m).
WECKMAN: Suite en si m.
Gustav Leonhardt, clavecí. (8m).
CANÇONER DEL DUC DE CALÀBRIA: Si la noche haze escura. Teresica hermana.
La Capella Reial de Catalunya. Dir.: Jordi Savall. (7m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA
TURINA: Sonata per a violí i piano n. 1 op. 51.
Joaquín Palomares. Michel Wagemans. (13m).
R.STRAUSS: Quatre últims lieder.
Felicity Lott, soprano. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (21m).
HONEGGER: Rugby, moviment simfònic n. 2.
Orquestra Filharmònica de Nova York. Dir.: Leonard Bernstein. (8m).
BOCCHERINI: Quintet per a corda i guitarra n. 8, G 453 "La ritirata di Madrid".
Richard Savino. Quartet Artaria. (33m).
BLOW: Mark how the lark and linnet sing, oda per la mort de Henry Purcell.
Rogers Covey-Crump. Charles Daniels. The Parley of Instruments. Dir.: Peter Holman. (20m).
SMETANA: Simfonia Triomfal.
Orquestra Simfònica de la Ràdio Austriaca. Dir.: Lothar Zagrosek. (47m).

18.00 PENTAGRAMA
Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT
MAHLER: Des Knaben Wunderhorn (El Corn de l'Abundància), 12 lieder.
Dietrich Fischer-Dieskau, barítion. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Daniel Barenboim. (48m).
WALDTEUFEL: Estudiantina, vals op. 191.
Orquestra Filharmònica Eslovaca de Kosice. Dir.: Alfred Walter. (7m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE...."
Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS
Una selecció dels millors enregistraments de concert.

23.30 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes.

00.30 MÚSICA DEL SEGLE XX

01.30 REPERTORI DE CONCERT
Emès el dilluns.

02.30 GRANS INTEGRALS
Emès el dimarts.

03.30 CAPSA DE MÚSICA

DIVENDRES, 14 DE MAIG DE 1999

07.00 L'OBERTURA
Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS
Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA
BACH: Obertura, BWV 1070. (atribuit a W. F. Bach).
Tafelmusik. Dir.: Jeanne Lamon. (20m).
BEETHOVEN: Sonata per a piano n. 11, op. 22.
Alfred Brendel. (24m).
GRANADOS: Col·lecció de cançons amatòries, orquestrades per R.Ferrer.
Victòria dels Àngels, soprano. Orquestra de la Societat de Concerts del Conservatori de París. Dir.: Rafael Frühbeck de Burgos. (7m).
BRAHMS: Quintet de corda n. 2, op. 111.
Julliard String Quartet. Walter Trampler, viola. (30m).
GLUCK: Semiramis, ballet pantomima.
Tafelmusik. Dir.: Bruno Weil. (20m).
KREUTZER: Trio en La M, op. 16.
Trio Amandi. (21m).
BROUWER: Retrats catalans, per a guitarra i orquestra.
Eduardo Fernández. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Barry Wordsworth. (16m).
CERERÓLS: Missa de Batalla.
La Capella Reial. Dir.: Jordi Savall. (22m).

13.00 GRANS INTEGRALS
LES SIMFONIES DE HAYDN
Simfonia n. 29.
Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (22m).
Simfonia n. 30 "Al.leluia".
Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (13m).
Simfonia n. 31, "Hornsignal".
Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (26m).

14.00 MÚSICS DE CATALUNYA
BROTONS: Quartet amb piano op. 48 "A celebration of living".
Leopold Piano Quartet. (17m).
SURIÑACH: Ritmo Jondo (flamenc).
Bronx Arts Ensemble. (6m).
J.PLA: Concert per a flauta i orquestra en Sol M, V 4.

Claudi Arimany. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: José Luis García. (15m).
LLOBET: Quatre cançons populars catalanes.
José Miguel Moreno, guitarra. (8m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 EL DIA DE L'OIENT
Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 93 202 35 35.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.10 EL DIA DE L'OIENT
Continuació del programa.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS
Una selecció dels millors enregistraments de concert.

23.30 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes.

00.30 MÚSIQUES DEL MÓN

01.30 REPERTORI DE CONCERT
Emès el dimarts.

02.30 GRANS INTEGRALS
Emès el dimecres.

DISSABTE, 15 DE MAIG DE 1999

07.00 L'OBERTURA
Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA PER A COBLA
PRENAFETA: Variacions i fuga sobre un tema popular.
Cobla Montgrins. (9m).
GIL: "El meu carrer", "La cova gran", sardanes.
Cobla Montgrins. (9m).
BALL DE GITANES: Pas-doble de Palautordera, Entrada de ball, Polca de Palautordera, Contradansa de Palautordera.
Cobla Principal de la Bisbal. Dir.: Francesc Cassú. (9m).
HAVART: Divertiment, per a tenora i orgue.
Josep Gispert. Lydie Rifa. (12m).
GARRETA: "Primavera", sardanes.
Cobla Barcelona. (4m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.05 PENTAGRAMA
Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT
Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 93.202 35 35.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.10 EL DIA DE L'OIENT
Continuació del programa.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.45 RECITAL EN DIRECTE DES DEL PALAU DE LA MÚSICA CATALANA
Temporada del Liceu 1999.
Olga Borodina, mezzosoprano. Dmitri Yefimov, piano.
Programa a determinar.

23.30 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes.

00.30 MÚSICA ANTIGA

01.30 REPERTORI DE CONCERT
Emès el dimecres.

02.30 GRANS INTEGRALS
Emès el dijous..

03.30 CAPSA DE MÚSICA

DIUMENGE, 16 DE MAIG DE 1999

07.00 L'OBERTURA
Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA RELIGIOSA
VAUGHAN WILLIAMS: Magnificat.
Catherine Wyn-Rogers, contralt. Roger Judd, orgue. Corydon Singers. The City of London Sinfonia. Dir.: Matthew Best. (14m).
POULENC: Lletanies a la Verge Negra.
Michèle Lagrange, soprano. Cors i Orquestra Nacional de Lió. Dir.: Serge Baudo. (7m).
PURCELL: In thee, O Lord, do I put my trust, Z 16.
Solistes vocals. Cor del King's Consort. The King's Consort. Dir.: Robert King. (12m).
MEDINA: Salve Regina.
Solistes vocals. Orquestra del Renaixement. Dir.: Richard Cheetham. (7m).
VERDI: Quattro pezzi sacri.
Cecilia Gasdia, soprano. Cor i Orquestra Simfònica de la Fundació Gulbenkian de Lisbonna. Dir: Claudio Scimone. (35m).
HAYDN: Missa brevis Sancti Joannis de Deo, Hob XXII:7 "Petita missa d'orgue".
Jennifer Smith, soprano. John Scott, orgue. Cor St. John's College, Cambridge. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: George Guest. (20m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 AGENDA MUSICAL

12.35 APERITIU MUSICAL

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.08 "A LA MANERA DE...."
Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.10 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA
BELLINI: La sonnambula, melodrama en dos actes.
Edita Gruberova. José Bros. Roberto Scandiuzzi. Gloria Banditelli. Dawn Kotoski. Cor de la Ràdio de Baviera. Orquestra de la Ràdio de Munic. Dir.: Marcello Viotti. (133m).

20.10 SELECCIÓ DE JAZZ
Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.10 AGENDA MUSICAL

22.15 CONCERT IMAGINARI
Guió i selecció: Carmina Malagarriga.

23.30 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes.

00.30 MÚSICS DE CATALUNYA

01.30 REPERTORI DE CONCERT
Emès el dijous.

02.30 GRANS INTEGRALS
Emès el divendres.

03.30 CAPSA DE MÚSICA

DILLUNS, 17 DE MAIG DE 1999

07.00 L'OBERTURA
Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS
Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA
STRAVINSKI: Petruixka.
Orquestra de la Suisse Romande. Dir.: Neeme Järvi. (33m).
MOZART: Concertone per a dos violins i orquestra, KV 190.
Vladimir Spivakov, violí i director. Boris Garlitski, violí. Virtuosos de Moscou. (27m).
SCHUMANN: Cançons d'amor espanyoles, op. 138.
Barbara Bonney, soprano. Anne Sofie von Otter, mezzosoprano. Kurt Streit, tenor. Olaf Bär, barítion. Helmut Deutsch i Bengt Forsberg, piano a quatre mans. (22m).
MAYR: Passacaglia Grave.
Musica Antiqua Köln. Dir.: Reinhard Goebel. (7m).
DURUFLE: Quatre motets sobre temes gregorians op. 10.
Mary Seers, soprano. Corydon Singers. Thomas Trotter, orgue. Dir: Matthew Best. (9m).
BLOCH: Concerto grosso n. 1.
Orquestra de Cambra d'Israel. Dir: Yoav Talmi. (24m).
BACH: Concert italià, BWV 971.
Kenneth Gilbert, clavecí. (13m).
GRANADOS: Trio amb piano op. 50.
Trio Beaux Arts. (25m).

13.00 GRANS INTEGRALS
LES SIMFONIES DE HAYDN
Simfonia n. 32.
The Academy of Ancient Music. Dir.: Christoper Hogwood. (19m).
Simfonia n. 33.
The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (22m).
Simfonia n. 34.
Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (24m).

14.00 MÚSICA DEL SEGLE XX
COPLAND: In the beginning.
Martha Lipton, mezzo-soprano. New York Philharmonic. Dir.: Leonard Bernstein. (16m).
BOGDANOVIC: Introducció, passacaglia i fuga de "La Flor d'Or".
Alice Artzt, guitarra. (9m).
PROKOFIEV: La llegenda de la flor de pedra, ballet op. 118 (extractes).
Philharmonia Orchestra. Dir.: Neeme Järvi. (26m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA
MENDELSSOHN: Simfonia n. 1. Op. 11. "1824".
Orquestra de la Gewandhaus de Leipzig. Dir.: Kurt Masur. (28m).
W.F.BACH: Concert per a dos teclats, F 10.
Christopher Hogwood i Christophe Rousset, clavicordis. (19m).
BORODIN: Dos cors de l'òpera "El Príncep Igor".
Cor de l'òpera Nacional de Sofia. Orquestra Filharmònica de Sofia. Dir.: Rouslan Raychev. (11m).
DE VISÉE: Obertura de la Gruta de Versalles (Lully).
Manuel Barrueco, guitarra. (3m).
RAVEL: Una barque sur l'océan.
Orquestra Simfònica de Montréal. Dir.: Charles Dutoit. (8m).
USANDIZAGA: "Dans la mer", poema simfònic, op. 20.
Orquestra Simfònica d'Euskadi. Dir.: Gabriel Chmura. (6m).
BOTTESINI: Concert per a contrabaix n. 1, "Concerto di bravura".
Mario Ricciuti, contrabaix. Luigi Zanardi, piano. (14m).
CHARPENTIER: Motet per a una llarga ofrena, H. 434.
I. Poulenard. A. Mellon. H. Ledroit. W. Kendall. P. Kooy. Cors i orquestra de la Chapelle Royale. Dir.: P. Herreweghe. (24m).
VILLA-LOBOS: Bachianes brasileres n. 1.
Violoncel.listes de la Royal Philharmonic Orchestra. (21m).

18.00 ALMANAC
Un espai destinat a evocar i reviure els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció de Carmina Malagarriga.

19.00 REPERTORI DE CONCERT
TXAIKOVSKI: Serenata per a corda, op. 48.

Orquestra de Cambra de Bielorrússia. Dir.: Valery Poliansky. (36m).
DEBUSSY: Suite Bergamasque.
T. Paraskivesco, piano. (19m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 LA MÚSICA A DEBAT
Programa a l'entorn de temes musicals d'interès, realitzat amb la col.laboració del Consell Català de la Música.
L'EDUCACIÓ MUSICAL DE 0 A 3 ANYS

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 TEMPORADA DE L'OBC
CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 14 de maig de 1999 a l'Auditori de Barcelona. GERHARD: Concert per a orquestra. BRUCH: Concert per a violí i orquestra n. 1, op. 26. DVORAK: Danses eslaves, op. 46.
silvia Marcovici, violí Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Lawrence Foster.

23.30 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes.

00.30 MÚSICA PER A COBLA

01.30 L'AUDIOVISUAL

03.30 CAPSA DE MÚSICA

DIMARTS, 18 DE MAIG DE 1999

07.00 L'OBERTURA
Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS
Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA
LISZT: Hamlet, poema simfònic.
Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Zubin Mehta. (15m).
MOZART: Vesperae solennes de confessore, KV 339.
Kiri Te Kanawa. Elizabeth Bainbridge. Ryland Davies. Gwynne Howell. Cor i Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Colin Davis. (29m).
BRAHMS: Dues rapsòdies op. 79.
Martin Jones, piano. (13m).
XOSTAKOVITX: Tahiti Trot (Tea for Two).
Reial Orquestra del Concertgebouw. Dir.: Riccardo Chailly. (4m).
BLANCAFORT: Quartet de corda en Do.
Quartet Pedralbes. (27m).
HOLST: Els planetes, op. 32.
Cors i Orquestra de la BBC. Dir.: Andrew Davis. (51m).
BRITTEN: Lachrymae, op. 48.
Kim Kashkashian, viola; Robert Levin, piano. (14m).
SAINT-SAENS: Dansa Macabra, Op. 40.
Orquestra de París. Dir.: Daniel Barenboim. (7m).

13.00 GRANS INTEGRALS
LES SIMFONIES DE HAYDN
Simfonia n. 35.
The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (18m).
Simfonia n. 36.
The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (20m).
Simfonia n. 37.
The Academy of Ancient Music. Dir.: Christoper Hogwood. (16m).

14.00 MÚSICS DE CATALUNYA
VERDI: Ernani (extractes).
Luciano Pavarotti. Joan Sutherland. Leo Nucci. Cor i Orquestra de l'Òpera Nacional Galesa. Dir.: Richard Bonynge. (58m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA
MUSSORGSKI: Una nit a la muntanya pelada.
Brigitte Engerer, piano. (13m).
VIVALDI: Concert per a mandolina, corda i baix continu, P. 134.
Paul Grund. Württembergisches Kammerorchester, Heilbronn. Dir.: Jörg Faerber. (10m).
WEBER: Missa solemnis, "Missa del caçador".
Solistes, cors i orquestra de Saint Michel de Munic. Dir.: Ernest Ehret. (45m).
J.Ch.BACH: Simfonia op. 3 n. 6.
Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (8m).
GERHARD: Quintet de vent.
Quintet de vent Harmonia. (19m).
NOSKOWSKI: L'estepa, poema simfònic, op. 66.
Orquestra Simfònica Nacional Polonesa a Varsòvia. Dir.: Witold Rowicki. (17m).
MAHLER - WERFEL: Quatre Lieder.
Magdalena Hajóssyová, soprano. Marián Lapsansky, piano. (15m).

18.00 GRANS INTÈRPRETS
YEHUDI MENUHIN
BEETHOVEN: 12 variacions sobre "Se vuol ballare", de "Les noces de Figaro", per a piano i violí, WoO 40.
Yehudi Menuhin. Wilhelm Kempff. (13m).
BARTOK: Divertimento per a orquestra de corda.
Orquestra de corda Anglesa. Dir: Yehudi Menuhin. (23m).
BACH: Concert per a violí i orquestra n. 2 BWV 1042.
Yehudi Menuhin, violí. Orquestra Simfònica de París. Dir: George Enesco. (18m).

19.00 REPERTORI DE CONCERT
JANACEK: Quartet de corda n. 1.
Quartet Hagen. (19m).
FALLA: El sombrero de tres picos, suite.
Philharmonia Orchestra. Dir.: Carlo Maria Giulini. (19m).
LISZT: Consolacions, S. 172.
Jorge Bolet, piano. (17m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 PERFILS
Raimon Colomer conversa amb un compositor al voltant de la seva obra.

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS
Una selecció dels millors enregistraments de concert.

23.30 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes.

00.30 NOUS INTÈRPRETS

01.30 SELECCIÓ DE JAZZ

03.30 CAPSA DE MÚSICA

DIMECRES, 19 DE MAIG DE 1999

07.00 L'OBERTURA
Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS
Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA
BEETHOVEN: Simfonia n. 3, op. 55, "Heroica".
Orquestra del Segle XVIII. Dir.: Frans Brüggen. (49m).
RODRIGO: Tríptic per a guitarra.
Marc Jean-Bernard, guitarra. (10m).
TELEMANN: Magnificat llatí, TVWV 9:17.
Mieke van der Sluis. Graham Pushee. Wilfried Jochens. Phillip Langshaw. Harry van der Kamp. Alsfelder Vokalensemble. Orquestra Barroca de Bremen. Dir.: Wolfgang Helbich. (19m).
BARBER: Adagio per a corda, op. 11.
Orquestra de Filadèlfia. Dir: Eugene Ormandy. (7m).
BARTOK: Sonata per a dos pianos i percussió.
Vladimir Ashkenazy, Vovka Ashkenazy, pianos. David Corkhill, Andrew Smith, percussió. (25m)
VIVALDI: Concerto con molti stromenti, RV 558.
The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (10m).
ROSSINI: La pesca. La regata veneziana. Duetto buffo di due gatti.
Elisabeth Söderström, soprano. Kerstin Meyer, mezzo-soprano. Jan Eyron, piano. (11m).
RAVEL: Ma Mère l'Oye.
Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Pierre Boulez. (29m).

13.00 GRANS INTEGRALS
LES SIMFONIES DE HAYDN
Simfonia n. 38.
The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (17m).
Simfonia n. 39.
The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (18m).
Simfonia n. 40.
Philharmonia Hungarica. Dir.: Antal Dorati. (17m).

14.00 MÚSIQUES DEL MÓN
Una finestra oberta a l'expressió musical dels pobles d'arreu.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA
L.MOZART: Concert per a trombó i orquestra en Re M.
Armin Rosin. Orquestra de Cambra de Viena. Dir.: Philippe Entremont. (14m).
LULLY: Xacona en Sol M.
Musica Antiqua Köln. Dir.: Reinhard Goebel. (5m).
WAGNER: Recitatiu i ària del primer acte del Vaixell Fantasma.
Simon Estes. Orquestra del festival de Bayreuth. Dir. Woldemar Nelsson. (12m)
LALO: Quartet de corda op. 45.
Quartet de corda de París. (27m).
SIBELIUS: 5 esbossos, op. 114.
Erik T. Tawaststjerna, piano. (11m).
RUBINSTEIN: Simfonia n. 2, op. 42 "Oceà".
Orquestra Simfònica Estatal Russa. Dir.: Igor Golovchin. (47m).
GIULIANI: Concert per a guitarra i orquestra n. 3, op. 70.
Angel Romero. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Raymond Leppard. (28m).
TELEMANN: Trio per a flauta, oboè i b.c. en mi m. (Música de Taula).
Membres del Concentus Musicus de Viena. (13m).
BACH: Sonata en trio BWV 1039.
London Baroque. Dir: Charles Medlam. (13m).

18.00 PRIMERA VEU
Un espai per conèixer els músics d'ara.

19.00 REPERTORI DE CONCERT
BACH: Suite per a violoncel n. 1, BWV 1007.
Yo-Yo Ma. (17m).
BIZET: L'Arlesiana, suite n. 2. Arranjament d'E. Guiraud.
Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Neville Marriner. (17m).
PROKOFIEV: L'Amor de les tres taronges. Suite op. 33A.
Orquestra Nacional de França. Dir: Lorin Maazel. (17m).
FAURE: Sicilienne, op. 78.
Thomas Igloi, violoncel. Clifford Benson, piano. (4m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 TEMPS D'HOMENATGE
RICHARD STRAUSS: 50 ANIVERSARI
Suite de Danses, sobre peces de Couperin.
Orquestra Simfònica del Metropolitan de Tòquio. Dir.: Hiroshi Wakasugi. (30m).
Ophelia-lieder, op. 67. (3 cançons amb text de William Shakespeare).
Elisabeth Schwarzkopf, soprano. Glenn Gould, piano. (8m).
Concert per a violí i orquestra op. 8.
Ingolf Turban. Orquestra Simfònica de Bamberg. Dir.: Lior Shambadal. (29m).
Der Krämerspiegel, op. 66.
Knut Skram, baix-barítion. Eva Knardahl, piano. (31m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS
Una selecció dels millors enregistraments de concert.

23.30 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes.

00.30 TEMPORADA D'ÒPERA

03.30 GRANS INTEGRALS
Emès dilluns.

04.30 CAPSA DE MÚSICA

DIJOUS, 20 DE MAIG DE 1999

07.00 L'OBERTURA
Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS
Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA
WAGNER: Idil.li de Siegfried.
Membres de l'Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Georg Solti. (18m).
R.STRAUSS: Don Joan, op. 20.
Filharmònica de Berlín. Dir.: Herbert von Karajan. (18m).
ARRIAGA: Quartet de corda n. 2.
Quartet de corda Sine Nomine. (24m).
TURINA: Danses fantàstiques, op. 22.
Albert Guinovart, piano. (16m).
RAKHMANINOV: Vespres, op. 37.
Olga Borodina, mezzo-soprano. Vladimir Mostowoy, tenor. Cor de Cambra de St. Petersburg. Dir.: Nikolai Korniev. (56m).
BOCCHERINI: Concert per a violoncel i orquestra n. 1, G 474.
Wouter Möller. Linde Consort. Dir.: Hans-Martin Linde. (19m).
D'INDY: Saugefleurie, op. 21.
Orquestra Filharmònica d'Estrasbourg. Dir.: Theodor Guschlbauer. (17m).
WEBER: Adagio i Rondo per a vent.
Mozzafiato. (5m).
GLUCK: Alceste. ("Divinités du Styx").
Janet Baker, mezzosoprano. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Raymon Leppard. (5m).

13.00 GRANS INTEGRALS
LES SIMFONIES DE HAYDN
Simfonia n. 41.
The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (19m).
Simfonia n. 42.
The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (24m).
Simfonia n. 43, "Mercuri".
Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (21m).

14.00 MÚSICA ANTIGA
VASQUEZ: Lágrimas de mi consuelo.
Ensemble Clément Janequin. (5m)
CANÇONER DE PALAU. Obres de Román, Ponçe, Millán i Garcimuñoz.
Hespèrion XX. Dir.: Jordi Savall. (11m).
G.CACCINI: Non più guerra. Perfidissimo volto. Vedro'l mio sol (Madrigals).
Maurizia Barazzoni, soprano. Sandro Volta, llaüt. (11m).
WECKMANN: Sonata II. Sonata IX.
Musica Fiata. (11m).
VAN EYCK: Amarilli mia bella.
Marion Verbruggen, flautes de bec. (5m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA
GRIEG: Dia de noces a Troldhaugen, op. 65.
Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (6m).
MOZART: Kyrie, KV 341.
Cor Monteverdi. Solistes Barrocs Anglesos. Dir.: John Eliot Gardiner. (8m).
LISZT / CHOPIN: Sis cants polonesos, op. 74
Leslie Howard, piano. (17m).
MASEK: Serenata en re #.
Collegium Musicum Pragense. (15m).
MENDELSSOHN: Simfonia n. 2, op. 52. "Lobgesang" (Cant de lloança).
Michael Kaune i Norine Burgess, soprano. Christoph Genz, tenor. Gächinger Kantorei Sttutgart. Bach-Collegium Stuttgart. Dir.: Helmuth Rilling. (64m).
HÄNDEL: Sonata per a flauta travessera i guitarra, op. 1 n. 2.
Hans-Martin Linde. Konrad Ragosnig. (7m).
BIZET, PUCCINI, BOITO: àries d'òpera.
Alfredo Kraus, tenor. Orquestra Manuel de Falla. Dir.: Nicola Rescigno. (13m).
STRAVINSKI: Circus Polka.
Orquestra de la Suisse Romande. Dir.: Neeme Järvi. (4m).
PAISIELLO: Concert per a piano i orquestra n. 4.
Mariaclara Monetti. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Stephanie Gonley. (23m).

18.00 PENTAGRAMA
Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT
ELGAR: Concert per a violoncel i orquestra, op. 85.
Yo-Yo Ma. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: André Previn. (29m).
GOUNOD: Música de ballet de Faust.
Orquestra Simfònica de Montréal. Dir.: Charles Dutoit. (17m).
BIZET: Recitatiu iària de Micaela de l'òpera Carmen.
Montserrat Caballé. Nova Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Reynald Goivaninetti. (6m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE...."
Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS
Una selecció dels millors enregistraments de concert.

23.30 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes.

00.30 MÚSICA DEL SEGLE XX

01.30 REPERTORI DE CONCERT
Emès el dilluns.

02.30 GRANS INTEGRALS
Emès el dimarts.

03.30 CAPSA DE MÚSICA

DIVENDRES, 21 DE MAIG DE 1999

07.00 L'OBERTURA
Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS
Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA
TXAIKOVSKI: Romeu i Julieta, fantasia obertura (Versió 1880).
Orquestra Simfònica de Rússia. Dir.: Veronika Dudarova. (21m).
HANDEL: Anthem per l'Hospici.
Gillian Fisher. Libby Crabtree. Charles Brett. John Elwes. Cor de la Catedral de Winchester. The Brandenburg Consort. Dir.: David Hill. (28m).
MENDELSSOHN: Quartet de corda op. 44 n. 3.
Quartet de corda Coull. (36m).
MARAIS: Alcione, primera suite. Le Concert des Nations. Dir.: Jordi Savall. (13m).
SCHUMANN: Fantasia, op. 17.
Karl Engel, piano. (30m).
TIPPETT: Fantasia concertant sobre un tema de Corelli.
Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Kenneth Sillito. (19m).
BRAHMS: Nänie, per a cor i orquestra, op. 82.
Cor Filharmònic de Praga. Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Giuseppe Sinopoli. (14m).

13.00 GRANS INTEGRALS
LES SIMFONIES DE HAYDN
Simfonia n. 44 "La fúnebre".
Orquestra Barroca d'Amsterdam.: Ton Koopman. (23m).
Simfonia n. 45.
Tafelmusik. Dir.: Bruno Weil. (26m).

14.00 MÚSICS DE CATALUNYA
HOMS: Ocells perduts.
Isabel Aragón, soprano. Àngel Soler, piano. (17m).
CERVELLÓ: Vers l'infinit.
Orquestra Ciutat de Barcelona. Dir.: Josep Pons. (24m).
LISZT: Die Seligpreisungen (Les Benaurances).
Jordi Ricart, barítion. Coral Cantiga. Neil Cowley, orgue. Dir.: Josep Prats. (14m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 EL DIA DE L'OIENT
Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 93 202 35 35.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.45 RECITAL EN DIRECTE DES DEL TEATRE VICTÒRIA DE BARCELONA
Temporada del Liceu 1999.
Sarah Walker, mezzosoprano. Roger Vignoles, piano.
Programa a determinar.

23.30 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes.

00.30 MÚSIQUES DEL MÓN

01.30 REPERTORI DE CONCERT
Emès el dimarts.

02.30 GRANS INTEGRALS
Emès el dimecres.

DISSABTE, 22 DE MAIG DE 1999

07.00 L'OBERTURA
Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA PER A COBLA
BERNAT: Quatre moviments en forma de simfonia.
Cobla de Cambra de Catalunya. Dir.: Jesús Ventura. (39m).
VENTURA: Per tu ploro, El cant dels ocells, sardanes.
Cobla la principal de la Bisbal. (7m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.05 PENTAGRAMA
Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT
Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 93 202 35 35.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.10 EL DIA DE L'OIENT
Continuació del programa.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 L'AUDIOVISUAL
Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 GRANS OBRES
BACH: Missa en si m, BWV 232.
Hillevy Martinpelto, Bernarda Fink, sopranos. Axel Köler, contratenor. Christoph Prégardien, tenor. Mathias Görne, Franz-Josef Selig, baixos. Cor de cambra RIAS. Acadèmia de Música Antiga de Berlín. Dir.: René Jacobs. (110m).

23.30 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes.

00.30 MÚSICA ANTIGA

01.30 REPERTORI DE CONCERT
Emès el dimecres.

02.30 GRANS INTEGRALS
Emès el dijous..

03.30 CAPSA DE MÚSICA

DIUMENGE, 23 DE MAIG DE 1999

07.00 L'OBERTURA
Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA RELIGIOSA
SCHUBERT: Missa solemnis n. 6, D 950.
Luba Orgonasova. Birgit Remmert. Deon van der Walt. Wolfgang Holzmair. Anton Scharinger. Cor Arnold Schönberg. Orquestra de Cambra d'Europa. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (52m).
DELALANDE: Confitebor Tibi Domine, S 56.
Solistes vocals. Les Arts Florissants. Dir.: William Christie. (26m).
VIVALDI: Beatus vir, RV 598.
Margaret Marshall, soprano; Felicity Lott, soprano; Susan Daniel, mezzosoprano; John Alldis Choir; Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Vittorio Negri. (8m).
MENDELSSOHN: Ave Maria, op. 23 n. 2.
Solistes vocals. La Chapelle Royale. Collegium Vocale. Ensemble Orchestral de París. Dir: Philippe Herreweghe. (7m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 AGENDA MUSICAL

12.35 APERITIU MUSICAL

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.08 "A LA MANERA DE...."
Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.10 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA
WAGNER: Lohengrin, òpera en tres actes.
René Pape. Peter Seiffert. Emily Magee. Falk Struckmann. Deborah Polaski. Cor i Orquestra de l'Òpera de Berlín. Dir.: Daniel Barenboim. (213m).

21.10 SELECCIÓ DE JAZZ
Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.10 AGENDA MUSICAL

22.15 CONCERT IMAGINARI
Guió i selecció: Carmina Malagarriga.

23.30 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes.

00.30 MÚSICS DE CATALUNYA

01.30 REPERTORI DE CONCERT
Emès el dijous.

02.30 GRANS INTEGRALS
Emès el divendres.

03.30 CAPSA DE MÚSICA

DILLUNS, 24 DE MAIG DE 1999

07.00 L'OBERTURA
Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS
Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA
BEETHOVEN: Triple concert, op. 56.
Paul Badura-Skoda, pianoforte. Franjosef Maier, violí. Anner Blysma, violoncel. Collegium Aureum. (35m).
BACH: "Jesu, meine Freude", motet BWV 227.
Solistes vocals. Cor de Cambra RIAS. Akademie für Alte Musik Berlin. Dir.: René Jacobs. (21m).
SCHUMANN: Cinc peces en estil popular, op. 105.
Frédéric Lodéon, violoncel. David Hovora, piano. (16m).
BERNSTEIN: Danses simfòniques de "West Side Story".
Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Michael Tilson Thomas. (22m).
HANDEL: Concerto grosso op. 6 n. 10.
Orquestra de "Les Arts Florissants". Dir.: William Christie. (14m).
MONTSALVATGE: Canciones para niños.
María José Montiel, soprano. Fernando Turina, piano. (13m).
BRAHMS: Simfonia n. 3, op. 90.
Orquestra Simfònica de Boston. Dir.: Bernard Haitink. (38m).

13.00 GRANS INTEGRALS
LES SIMFONIES DE HAYDN
Simfonia n. 46.
The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (18m).
Simfonia n. 47.
Tafelmusik. Dir.: Bruno Weil. (21m).
Simfonia n. 48, "Maria Theresia".
Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (23m).

14.00 MÚSICA DEL SEGLE XX
BARTOK: Suite de danses.
Orquestra Filharmònica de Nova York. Dir.: Pierre Boulez. (17m).
EDLUND: Fantasia sobre una ciutat.
Mats Widlund, piano. (17m).
POULENC: Fiançailles pour rire. (6 cançons sobre poemes de Louise Vilmorin).
Mady Mesplé, soprano. Gabriel Tacchino, piano. (14m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA
VERDI: "Pace, pace, mio Dio!", ària de La Forza del Destino.
Ilona Tokody, soprano. Orquestra de l'Òpera Hongaresa. Dir.: Ervin Lukács. (6m).
J.Ch.BACH: Gran obertura (simfonia) per a doble orquestra, op. 18 n. 1.
Orquestra de Cambra Saint Paul. Dir.: Pinchas Zukerman. (13m).
SIBELIUS: Música d'escena de Kuolema.
Orquestra Simfònica de Göteborg. Dir.: N. Järvi. (21m).
DVORAK: Concert per a piano i orquestra, op. 33.
András Schiff, piano. Orquestra Filarmònica de Viena. Dir.: Cristoph von Dohnányi. (38m).
HANDEL: Ah! che troppo ineguali, HWV 230.
Anne Sofie von Otter. Musica Antiqua de Colònia. Dir.: Reinhard Goebel. (10m).
MOZART: Trio per a piano, clarinet i violoncel, KV 498 "Kegelstatt".
Emanuel Ax. Richard Stoltzman. Yo-Yo Ma. (21m).
PROKOFIEV: Simfonia n. 2, op. 40.
Orquestra Nacional Escocesa. Dir. Neeme Järvi. (33m).
GRANADOS: 6 cançons amatòries.
Pilar Lorengar. Alícia de Larrocha. (14m).

18.00 ALMANAC
Un espai destinat a evocar i reviure els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció de Carmina Malagarriga.

19.00 REPERTORI DE CONCERT
GERSHWIN: Un americà a París.
Orquestra Simfònica de San Francisco. Dir.: Seiji Ozawa. (18m).
RIMSKI-KORSAKOV: Quintet per a piano i vent.
Capricorn. (30m).
BELLINI: "Casta Diva" de l'acte I de Norma.
Maria Callas. Cors i Orquestra del Teatre de la Scala de Milà. Dir.: Tullio Serafin. (6m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 LA MÚSICA A DEBAT
Programa a l'entorn de temes musicals d'interès, realitzat amb la col.laboració del Consell Català de la Música.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS
Una selecció dels millors enregistraments de concert.

23.30 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes.

00.30 MÚSICA PER A COBLA

01.30 L'AUDIOVISUAL

03.30 CAPSA DE MÚSICA

DIMARTS, 24 DE MAIG DE 1999

07.00 L'OBERTURA
Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS
Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA
PROKOFIEV: Romeu i Julieta, suite n. 3 op. 101.
Orquestra Filharmònica d'Armènia. Dir.: Loris Tjeknavorian. (19m).
FAURE: Quintet n. 1, op. 89.
Quatuor Via Nova. Jean Hubeau, piano. (28m).
BACH: Suite francesa n. 2, BWV 813.
Maria Joao Pires, piano. (15m).
DVORAK: Concert per a violoncel n. 2, op. 104.
Yo Yo Ma, violoncel. Orquestra Filharmònica de Nova York. Dir.: Kurt Masur. (40m).
MONTSALVATGE: Paràfrasi concertant.
Santiago de la Riva, violí. Ángel Gago, piano. (14m).
HANDEL: Els camins de Sió, anthem.
Solistes vocals. Cor i Orquestra Monteverdi. Dir: John Eliot Gardiner. (44m).

13.00 GRANS INTEGRALS
LES SIMFONIES DE HAYDN
Simfonia n. 49 "La passione".
The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (21m).
Simfonia n. 50.
Tafelmusik. Dir.: Bruno Weil. (16m).
Simfonia n. 51.
The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (21m).

14.00 MOMENTS LÍRICS
DELIBES: L'Omelette à la Follembuche (extractes).

L.Dachary. C.Jacquin. J.Mollien. R.Lenoty. M.Pieri. Orchestre Lyrique. Dir.: J.Brebion. (26m).
DONIZETTI: Roberto Devereux, extractes.
Edita Gruberova. Cor de l'Òpera del Rhin. Orquestra Filharmònica de Strasbourg. Dir.: Friedrich Haider. (24m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA
J.Ch.BACH: Trio per a dues flautes i continu, en Sol M.
Bent Larsen. Ole Birger Pedersen. Birthe Holst Christensen. (11m).
TELEMANN: Sonata (Septet) en mi m.
Musica Antiqua de Colònia. Dir.: Reinhard Goebel. (15m).
GRIEG: Concert per a piano i orquestra en la m, op 16.
Radu Lupu. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.:André Previn. (31m).
MUSSORGSKI: El somni d'un jove, de La Fira de Sorochintsy.
Solistes vocals. Capella i Orquestra Simfònica Estatal Russa. Dir.: Valéry Polyansky. (12m).
DVORAK: Simfonia n. 8, op. 88.
Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Witold Rowicki. (35m).
PUEYO: Quintet de vent.
Quintet de vent Ciutat de Barcelona. (8m).
BERLIOZ: Harold a Itàlia, op. 16.
Gérard Caussé, viola. Orquestra Revolucionària i Romàntica. Dir.: John Eliot Gardiner. (42m).

18.00 GRANS INTÈRPRETS
YEHUDI MENUHIN
SHERWIN: "A nightingale sang in Berkeley Square" i "Lullaby of birdland".
Yehudi Menuhin. Stephane Grappelli. Conjunt instrumental sota la direcció de Max Harris. (10m).
VIVALDI: Concert per a violí i orquestra, op. 3 n. 12, RV 265.
Yehudi Menuhin. Orquestra de Cambra Polonesa. Dir.: Jerzy Maksymiuk. (11m).
BEETHOVEN: Sonata per a violí i piano, op. 96.
Yehudi Menuhin. Glenn Gould. (22m).
PURCELL: The Indian Queen, extractes.
Joan Carlyle, soprano. Yehudi Menuhin, violí. Orquestra del Festival Bath. Dir.: Yehudi Menuhin. (10m).

19.00 REPERTORI DE CONCERT
LISZT: Dos episodis del Faust de Lenau, poema simfònic.
Orquestra Simfònica de Budapest. Dir: Arpád Joó. (27m).
BACH: Cantata dels pagesos, BWV 212.
Emma Kirkby, soprano. Rogers Covey-Crump, tenor. David Thomas, baix. The Academy of Ancient Music. Dir.: C. Hogwood. (27m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 PERFILS
Raimon Colomer conversa amb un compositor al voltant de la seva obra.

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS
Una selecció dels millors enregistraments de concert.

23.30 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes.

00.30 NOUS INTÈRPRETS

01.30 SELECCIÓ DE JAZZ

03.30 CAPSA DE MÚSICA

DIMECRES, 26 DE MAIG DE 1999

07.00 L'OBERTURA
Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS
Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA
SCHUBERT: Missa Alemanya, D 872 (versió per a cor mixt, instruments de vent, timbales, contrabaix i orgue).
Petits cantors de Viena. Chorus Viennensis. Orquestra of the Age of Enlightenment. Dir.: Bruno Weil. (20m).
MENDELSSOHN: Quartet de corda op. 12.
Quartet Eroica. (24m).
GUINJOAN: Escenes d'infants.
Oriol Romaní, clarinet. Angel Soler, piano. (3m).
GLUCK: Don Joan o Le Festin de Pierre, ballet.
Solistes Barrocs Anglesos. Dir.: John Eliot Gardiner. (44m).
BRAHMS: Sonata per a violí i piano n. 1, op. 78.
Lydia Mordkovitch. Gerhard Oppitz. (30m).
HINDEMITH: Simfonia "Maties el pintor".
Orquestra Simfònica de Sydney. Dir.: Werner Andreas Albert. (27m).
BIBER: Ballet a 6 en Do M.
Collegium Aureum. (12m).

13.00 GRANS INTEGRALS
LES SIMFONIES DE HAYDN
Simfonia n. 52.
La Petite Bande. Dir.: Sigiswald Kuijken. (25m).
Simfonia n. 53, "La imperial".
Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (22m).

14.00 MÚSIQUES DEL MÓN
Una finestra oberta a l'expressió musical dels pobles d'arreu.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA
RODRIGO: Concert serenata per a arpa i orquestra.
Catherine Michel, arpa. Orquestra Nacional de l'Òpera de Monte-Carlo. Dir.: Antonio de Almeida. (24m).
PUCCINI: Manon Lescaut. Intermezzo.
Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir: Herbert Von Karajan. (6m).
ENGLUND: Sonata I per a pianoforte.
Eero Heinonen. (19m).
BRITTEN: Simfonia de requiem, op. 20.
The London Philharmonic. Dir.: Leonard Slatkin. (20m).
BEETHOVEN: Concert per a piano i orquestra n. 1, op. 15.
Maurizio Pollini. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Claudio Abbado. (37m).
BORODIN: Quartet de corda n. 2.
Quartet de Cleveland. (28m).
GLUCK: Alessandro, balletto.
Musica Antiqua de Colònia. Dir.: Reinhard Goebel. (24m).

18.00 PRIMERA VEU
Un espai per conèixer els músics d'ara.

19.00 REPERTORI DE CONCERT
BERLIOZ: Simfonia Fantàstica, op. 14.
Orquestra de Cleveland. Dir: Pierre Boulez. (53m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 TEMPS D'HOMENATGE
RICHARD STRAUSS: 50 ANIVERSARI
Una simfonia alpina.
Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: N. Järvi. (49m).
Quatre lieder op. 68.
Julie Kaufmann, soprano. Irwin Gage, piano. (15m).
Sonatina per a 16 instruments de vent n. 1 "Del taller d'un invàlid".
London Winds. Dir.: Michael Collins. (35m).

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS
Una selecció dels millors enregistraments de concert.

23.30 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes.

00.30 TEMPORADA D'ÒPERA

03.00 GRANS INTEGRALS
Emès dilluns.

04.30 CAPSA DE MÚSICA

DIJOUS, 27 DE MAIG DE 1999

07.00 L'OBERTURA
Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS
Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA
RAVEL: Valsos nobles i sentimentals.
Orquestra de Cleveland. Dir.: Pierre Boulez. (15m).
MOZART: "Eine Kleine Nachtmusic", serenata KV 525.
Quartet Takács. (17m).
BACH: "Der Freide sei mit dir" (Que la pau sigui amb tu), cantata BWV 158.
Jan Opalach, baix. The Bach Ensemble. Dir.: Joshua Rifkin. (11m).
CHABRIER: Suite pastoral.
Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: John Eliot Gardiner. (19m).
J.STRAUSS: Vals de l'Emperador, op. 437 (arranjament de Schönberg).
Solistes de L'Òpera Nacional de Lió. (12m).
NIELSEN: Simfonia n. 2 "Els quatre temperaments".
Orquestra Simfònica de San Francisco. Dir.: Herbert Blomstedt. (32m).
DVORAK: Quintet amb piano, op. 5.
Sviatoslav Richter. Quartet Borodin. (28m)
COPLAND: Appalachian Spring (Primavera apalatxe).
Saint Paul Chamber Orchestra. Dir.: D. Rusell Davies. (26m).

13.00 GRANS INTEGRALS
LES SIMFONIES DE HAYDN
Simfonia n. 54.
Philharmonia Hungarica. Dir.: Antal Dorati. (27m).
Simfonia n. 55, "Der Schulmeister".
Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (23m).

14.00 MÚSICA ANTIGA
MÚSICA DELS CARRERS, DELS TEATRES I DE LA CORT AL XEGLE XVI.
The Newberry Consort. (17m).
LECHNER: Missa Prime "Domine Dominus noster".
Cor de cambra dels petits cantors de la Catedral d'Ausburg. Dir: Reinhard Kammler. (16m).
REUSNER: Suite per a llaüt en re m.
Konrad Junghänel. (16m).
JANEQUIN: Dues cançons, "O fortune n'estois tu pas contente", "J'atens le temps".
Ensemble Polyphonique de France. Dir.: Carles Ravier. (6m)

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA
CHAUSSON: Concert per a violí, piano i quartet de corda, op. 21.
Itzhak Perlman, violí. Jorge Bolet, piano. Quartet Julliard. (40m).
BEETHOVEN: Cantata sobre la mort de Joseph II.
Nadine Denize. James Doing. Robert Gierlach. Cors i Orquestra Philharmonia Nacional de Cracòvia. Dir.: Jean-Paul Penin. (37m).
SCHUMANN: Variacions sobre el nom Abegg, op. 1.
Evgeny Kissin, piano. (8m).
DIABELLI: Serenata Concertant, op. 105.
Trio Amandi. (21m).
HINDEMITH: Kleine Kammermusik per a cinc instruments de vent, op. 24:2.
Quintet de Vent de Bergen. (14m).
MOZART: Simfonia n. 15, KV 124.

The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder. (16m).
BERG: Tres peces per a orquestra op. 6.
Orquestra Simfònica de la BBC. Dir: Pierre Boulez. (20m).

18.00 PENTAGRAMA
Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT
HANDEL: Música aquàtica, suite n. 1.
Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (27m).
DONIZETTI: Aries de L'elisir d'amore i de Lucia di Lammermoor.
Plácido Domingo. Orquestra Filharmònica de Los Angeles. Dir.: Carlo Maria Giulini. (12m).
RAVEL: Rapsòdia espanyola.
Orquestra Simfònica de Montréal. Dir.: Charles Dutoit. (16m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE...."
Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS
Una selecció dels millors enregistraments de concert.

23.30 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes.

00.30 MÚSICA DEL SEGLE XX

01.30 REPERTORI DE CONCERT
Emès el dilluns.

02.30 GRANS INTEGRALS
Emès el dimarts.

03.30 CAPSA DE MÚSICA

DIVENDRES, 28 DE MAIG DE 1999

07.00 L'OBERTURA
Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS
Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA
CHAUSSON: Poema de l'amor i del mar, op. 19.
Victòria del Angels. Orquestra de l'Associació de Concerts Lamoureux. Dir.: Jean-Pierre Jacquillat. (27m).
DUMANOIR: Suite del ballet de Stockholm.
Le Concert des Nations. Dir.: Jordi Savall. (24m).
CHOPIN: Scherzo n. 2, op. 32.
Evgeny Kissin, piano. (10m).
MOZART: Simfonia n. 36, KV 425 "Linz".
Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir: Neville Marriner. (29m).
XOSTAKOVITX: Quintet amb piano, op. 57.
Sviatoslav Richter. Quartet Borodin. (35m).
TELEMANN: Concert per a flauta de bec, viola de gamba, corda i continu.
Musica Antiqua de Colònia. Dir.: Reinhard Goebel. (15m).
MAHLER: Rückert-Lieder.
Anne Sofie von Otter, mezzo. Orquestra Simfònica de la NDR. Dir.: John Eliot Gardiner. (20m).

13.00 GRANS INTEGRALS
LES SIMFONIES DE HAYDN
Simfonia n. 56.
Philharmonia Hungarica. Dir.: Antal Dorati. (26m).
Simfonia n. 57.
Philharmonia Hungarica. Dir.: Antal Dorati. (23m).

14.00 MÚSICS DE CATALUNYA
GERHARD: Sardana I i II (1928).
Cobla Sant Jordi. (13m).
BALADA: Sonata per a deu instruments de vent
American Brass Quintet. Woodwind Quintet. Dir.: Anthony Korf. (15m).
HAYDN: Concert per a violoncel i orquestra n. 1, Hob. VIIb:1.
Lluís Claret. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: George Malcolm. (27m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 EL DIA DE L'OIENT
Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 93 202 35 35.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.10 EL DIA DE L'OIENT
Continuació del programa.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS
Una selecció dels millors enregistraments de concert.

23.30 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes.

00,30 MÚSIQUES DEL MÓN

01.30 REPERTORI DE CONCERT
Emès el dimarts.

02.30 GRANS INTEGRALS
Emès el dimecres.

DISSABTE, 29 DE MAIG DE 1999

07.00 L'OBERTURA
Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA PER A COBLA
SADERRA: Bell Penedès (sardana).
Cobla Miramar. (11m).
BLA01541
MARTÍNEZ COMÍN: Fra Garí, poema simfònic per a dues cobles, arpa i timbales.
Cobla Mediterrània. Cobla La Principal del Llobregat. Dir.: Jesús Ventura. (11m).
VILADESAU: Pal de paller, sardana.
Cobla La Principal de La Bisbal. Dir.: Josep Cassú. (12m).
PRENAFETA: Suite de cançons populars catalanes.
Cor Jove de l'Orfeó Català. Cobla Sant Jordi. Dir.: Conxita Garcia i Jordi León. (12m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.05 PENTAGRAMA
Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT
Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 93.202 35 35.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.10 EL DIA DE L'OIENT
Continuació del programa.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 L'AUDIOVISUAL
Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 GRANS OBRES
HAYDN: Les Estacions.
Barbara Bonney. Anthony Rolfe Johnson. Andreas Schmidt. Cor Monteverdi. Solistes Barrocs Anglesos. Dir.: John Eliot Gardiner. (138m).

23.30 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes.

00.30 MÚSICA ANTIGA

01.30 REPERTORI DE CONCERT
Emès el dimecres.

02.30 GRANS INTEGRALS
Emès el dijous..

03.30 CAPSA DE MÚSICA

DIUMENGE, 30 DE MAIG DE 1999

07.00 L'OBERTURA
Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA RELIGIOSA
D.SCARLATTI: Stabat Mater.
Anthony Pleeth, violoncel. Chi-Chi Nwanoku, contrabaix. Timothy Byram-Wigfield, orgue. Cor Christ Church Cathedral, Oxford. Dir.: Francis Grier. (27m).
SAINT-SAENS: Rèquiem, op. 54.
Françoise Pollet. Magali Chalmeau-Damonte. Jean-Luc Viala. Nicolas Rivenq. Cor Regional Vittoria d'Ile de France. Orquestra Nacional d'Ile de France. Dir.: Jacques Mercier. (35m).
WEELKES: Servei per a sopranos.
Cor de la Catedral de Winchester. Dir.: David Hill. (10m).
WEBER: Missa n. 2 op. 76 "Jubel Messe".
Solistes vocals. Cor de nens Hymnus de Stuttgart. Conjunt Instrumental Werner Keltsch. Dir: Gerhard Wilhelm. (26m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 AGENDA MUSICAL

12.35 APERITIU MUSICAL

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.08 "A LA MANERA DE...."
Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17. 45 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DES DE LA FARÀNDULA DE SABADELL
Temporada Òpera a Catalunya 1998-99
Amics de l'Òpera de Sabadell
ROSSINI: El Barber de Sevilla.
Jon Plazaola. Francisco Valls. Nancy Fabiola Herrera. Ramon Gener. Cor dels Amics de l'òpera de Sabadell. Orquestra Simfònica del Vallès. Dir.: Albert Argudo.

20.10 SELECCIÓ DE JAZZ
Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.10 AGENDA MUSICAL

22.15 CONCERT IMAGINARI
Guió i selecció: Carmina Malagarriga.

23.30 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes.

00.30 MÚSICS DE CATALUNYA

01.30 REPERTORI DE CONCERT
Emès el dijous.

02.30 GRANS INTEGRALS
Emès el divendres.

03.30 CAPSA DE MÚSICA

DILLUNS, 31 DE MAIG DE 1999

07.00 L'OBERTURA
Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per

Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS
Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA
MENDELSSOHN: Simfonia per a corda n. 12.
Concerto Köln. (20m).
SCHUBERT: "Frühlingsgesang", "Geist der Liebe".
Paul Agnew, Jaime MacDougall, tenors. Simon Keenlyside, barítion. Michael George, baix. (9m).
LALO: Concert rus op. 29, per a violí i orquestra.
Gérard Poulet, violí. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Praga. Dir.: Vladimir Válek. (33m).
J.Ch.BACH: Quintet per a flauta , oboè, violí, viola i baix continu op. 11 n. 2.
Les Adieux. (8m).
BORODIN: Quintet amb piano en do m.
Quartet de corda de Moscou. Alexandre Mndoiantz, piano. (26m)
BRITTEN: Guia d'orquestra per a joves, op. 34.
Orquestra Simfònica de Bournemouth. Dir.: Richard Hickox. (17m).
STARZER: Divertimento en Do M.
Camerata de Berna. Dir.: Thoams Füri. (16m).
SCHUMANN: Dichterliebe, op. 48.
Wolfgang Holzmair, barítion. Imogen Cooper, piano. (31m).

13.00 GRANS INTEGRALS
LES SIMFONIES DE HAYDN
Simfonia n. 58.
The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (21m).
Simfonia n. 59 "El foc".
The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (17m).
Simfonia n. 60, "Il distratto".
Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (23m).

14.00 MÚSICA DEL SEGLE XX
WALTON: Concert per a viola i orquestra.
Yuri Bashmet. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Neeme Järvi. (26m).
GERSHWIN: Tres preludis.
François Joël Thiollier, piano. (6m).
BRITTEN: Abraham i Isaac, càntic op. 51.
Anthony Rolfe Johnson, tenor. Michael Chance, contratenor. Roger Vignoles, piano. (17m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA
PURCELL: Diverses obres per a trompeta i altres melodies.
Stuttgart Brass Quartet. (17m).
LALO: Concert per a violoncel.
Yo-Yo Ma. Orquestra Nacional de França. Dir.: Lorin Maazel. (27m).
B.MARCELLO: Che volete di più, cantata per a soprano i contralt.
Caterina Bevaqua. Nicolas Clapton. James Gray, clavicèmbal. (5m).
CHOPIN: Scherzo n. 1, op. 20.
Ivo Pogorelich, piano. (8m).
GRIEG: Dues melodies elegíaques, op. 34.
Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (9m).
BACH: Concert de Brandenburg n. 6, BWV 1051.
The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (17m).
STRAVINSKI: Orfeu, ballet.
Orchestra of St. John's, Smith Square. Dir.: John Lubbock. (34m).
BRAHMS: Sextet de corda op. 36.
Quartet Amadeus. Cecil Aronowitz, viola. William Pleeth, violoncel. (39m).

18.00 ALMANAC
Un espai destinat a evocar i reviure els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció de Carmina Malagarriga.

19.00 REPERTORI DE CONCERT
RODRIGO: Concierto Madrigal per a dues guitarres i orquestra.
Pepe i Angel Romero. Academy of St. Martin-in-the- Fields. Dir: Neville Marriner. (30m).
L.MOZART: Passeig musical en trineu.
Ensemble Eduard Melkus. (23m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.45 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DES DEL TEATRE PRINCIPAL DE BARCELONA
Temporada d'Òpera del Teatre Principal 1999.
MOZART: El rapte en el serrall., singspiel en tres actes.
Versió i adapació al català de Roger Alier.
Ruth Nabal. anna Feu. Jordi Mas. David Alegret.
Coral Escriny de Santpedo. Orquestra de Cambra de Granollers. Dir.: Francesc Guillén.

23.30 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes.

00.30 MÚSICA PER A COBLA

01.30 L'AUDIOVISUAL

03.30 CAPSA DE MÚSICA

DIMARTS, 1 DE JUNY DE 1999

07.00 L'OBERTURA
Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS
Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA
GRIEG: Peer Gynt, Suite n. 1, op. 46.
Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (14m).
DVORAK: Danses eslaves op. 72.
Alfons i Aloys Kontarsky, piano a quatre mans. (32m).
BRUCH: Concert per a clarinet, viola i orquestra, op. 88.
Gérard Caussé. Paul Meyer. Orquestra de l'Opera de Lió. Dir.: Kent Nagano. (20m).
BERLIOZ: Missa solemne.
Donna Brown. Jean-Luc Viala. Gilles Cachemaille. Cor Monteverdi. Orquestra Revolucionària i Romàntica. Dir.: John Eliot Gardiner. (61m).
HAYDN: Trio n. 43 per a pianoforte, violí i violoncel, Hob. XV:15.
Patrick Cohen. Erich Höbarth. Christophe Coin. (20m).
XOSTAKOVITX: "Octubre" op. 131 (poema simfònic).
Orquestra Simfònica de Göteborg. Dir.: Neeme Järvi. (13m).

13.00 GRANS INTEGRALS
LES SIMFONIES DE HAYDN
Simfonia n. 61.
Philharmonia Hungarica. Dir.: Antal Dorati. (23m).
Simfonia n. 62.
Philharmonia Hungarica. Dir.: Antal Dorati. (20m).
Simfonia n. 63, "La Roxelane".
Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (17m).

14.00 MOMENTS LÍRICS
MILLÖCKER: Gasparone, opereta (extractes).
Solistes vocals. Cor del Teatre de Gärtnerplatz, Munic. Orquestra Simfònica Graunke. Dir.: Carl Michalski. (19m).
MOZART: Lo Sposo Deluso, KV 430 (fragments).
Solistes vocals. Conjunt i Orquestra de l'Òpera de Cambra Antwerpen. Dir.: Hans Rotman. (22m).
MORENO TORROBA: Mazurca de las sombrillas i la Romanza de Vidal i Coro de vareadores, de la sarsuela "Luisa Fernanda".
Estrella Alsina. Pedro Lavirgen. Renato Cesari. Coro Cantores de Madrid. Orquestra de Conciertos de Madrid. Dir. Federico Moreno Torroba. (9m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA
BEETHOVEN: Minuets WoO 7.
Ensemble Bella Musica de Viena. Dir.: Michael Dittrich. (24m).
BERLIOZ: Le Cinq Mai, cant sobre la mort de l'Emperador Napoleó.
Lieuwe Visser. Cor i Orquestra Simfònica de la Ràdio Holandesa. Dir.: Jean Fournet. (12m).
LAMOTE DE GRIGNON,R.: Monocromies.
Orquestra de Cambra Gonçal Comellas. Dir.: Gonçal Comellas. (11m).
ENESCO: Deset de vent, op. 14.
Solistes instrumentals. Dir.: Horia Andreescu. (23m).
CHARPENTIER: Missa de mitjanit H. 9.
Annick Massis, soprano. Magdalena Kozena, mezzo-soprano. Erich Huchet, contratenor. Patrick Henckens, tenor. Russel Smithe, barítion. Jean-Louis Bindi, baix. Cor Les Musiciens du Louvre. Les Musiciens du Louvre. Dir.: Marc Minkowski. (24m).
SCHUMANN: Simfonia en sol m (inacabada).
New Philharmonia Orchestra. Dir.: Eliahu Inbal. (13m).
TXAIKOVSKI: Concert per a piano n. 2, op. 44.
Victoria Postnikova. Orquestra Simfònica de Viena. Dir.: Gennadi Rozhdestvenski. (50m).

18.00 GRANS INTÈRPRETS
YEHUDI MENUHIN
ELGAR: Concert per a violí, op. 61.
Yehudi Menuhin. New Philharmonic Orchestra. Dir.: Adrian Boult. (48m).
SHANKAR: Swara-Kakali.
Yehudi Menuhin, violí. Ravi Shankar, sitar. (9m).

19.00 REPERTORI DE CONCERT
LISZT: Rapsòdia hongaresa n. 6.
Orquestra de la Gewandhaus de Leipzig. Dir.: Václav Neumann. (12m).
STRAVINSKI: Simfonia dels salms, per a cor i orquestra.
Cor de la Ràdio de Stuttgart. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Stuttgart. Dir.: Gary Bertini. (21m).
WEILL: Suite per a instruments de vent de l'"òpera de tres rals".
The London Sinfonietta. Dir.: David Atherton. (22m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 PERFILS
Raimon Colomer conversa amb un compositor al voltant de la seva obra.

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS
Una selecció dels millors enregistraments de concert.

23.30 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes.

00.30 NOUS INTÈRPRETS

01.30 SELECCIÓ DE JAZZ

03.30 CAPSA DE MÚSICA

Freqüències de Catalunya Música per comarques (FM). Baix Ebre, Montsià i Ribera d'Ebre: 102.5. Terra Alta: 97.3. Priorat: 92.2. Alt Camp, Baix Camp, Baix Penedès, Conca de Barberà i Tarragonès: 105.4. Baix Penedès: 105.9. Garrigues, Noguera, Pla d'Urgell, Segarra, Segrià i Urgell: 91.9. Garraf: 91.9. Alt Penedès, Anoia, Bages i Berguedà: 102.4. Baix Llobregat, Barcelonès, Vallès Occidental i Vallès Oriental: 101.5. Maresme: 96.4/101.5. Osona: 100.5. Solsonès: 89,7. Gironès i Pla de l'Estany: 96,7. La Selva: 96.7/88.7. Baix Empordà: 87.8/96.7. Alt Empordà i Rosselló: 90.8/87.6/93.7/96.7. Garrotxa: 97.1. Ripollès: 100.5/105.8. Cerdanya: 88.4. Alt Urgell: 88.6. Pallars Jussà i Pallars Sobirà: 88.6. Val d'Aran: 92.8/101.2.

BARCELONA (BARCELONÈS)

1 MAIG	**22 h**	Luz de Gas	Scott Henderson/Gary Willis: Tribal Tech. (X Festival de Guitarra).
2 MAIG	**19,30 h**	Casal del Metge	Alvaro Pierri, guitarra. Somers, Giuliani, Ginastera, Berkeley, Santorsola, Ponce. (Europa en Concert).
	21 h	Església St. Felip Neri	Cor Lieder Camera. Orquestra Barroca Catalana. Francesc Garrigosa, Evangelista. Kym Amps, soprano. Ricard Bordas, contralt. Xavier Comorera, tenor. Pau Bordas, baix. Dir.: Josep Vila. *Passió segons sant Joan*, de Bach. (XXII Festival de Música Antiga).
3 MAIG	**19 h**	Palau	Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana (patrocinat per Fundació Caixa Catalunya). Grup Instrumental Barcelona Collage. Sacabutxos de Barcelona. Solistes vocals. Dir.: Jordi Casas Bayer. Cererols, López, Casanovas. (Concert de Tarda al Palau).
	21 h	Nick Havanna	Dúo Diáfano. Rafael Díaz, clarinet MIDI i electrònica en viu. Eduardo Polonio, teclats electrònics i electrònica en viu. Berenguer, Díaz, Jiménez, Polonio. (XIV Cicle de Música del Segle XX).
	21 h	Teatre Principal	*El barber de Sevilla*, de Paisiello. (Òpera Còmica de Barcelona).
5 MAIG	**21 h**	Palau	I Musici. Maurice Bourgue, oboè. Pergolesi, Vivaldi, Marcello, Bach. (Euroconcert).
	21 h	C.C. Fundació "la Caixa"	Emma Kirkby, soprano. Lars Ulrick Mortensen, clavicèmbal. Händel, Scarlatti, Bach, Greene, Blow, Croft, Purcell. (XXII Festival de Música Antiga).
6 MAIG	**19,30 h**	Reial Cercle Artístic	Maria Rifé Krentzer, soprano. Maria Canela, piano. Serrano, Sorozábal, Saint-Saëns, Arrieta, Verdi, Bellini, Leoncavallo, Toldrà, Morera. (Amics dels Clàssics).
	20 h	Auditori	Silvia Coricelli, fagot. Roxan Jurkevich, percussió. Osias Wilenski, piano. Wilenski, Brotons, Guinovart, Piazzolla/Wilenski. (Solistes de l'OBC).
	21 h	Palau	Kammerphilharmonie Merck. Cor Jove de l'Orfeó Català (patrocinat per Fundación Coca-Cola España). Dir.: Rudolf Riedel. *Walpurgisnacht, op. 60*, de Mendelssohn.
	21 h	Església Sta. Anna	Daniel Grosgurin, violoncel. Ferhan Grosgurin, violoncel. Peter Thiemann, violoncel. Händel, Beck, Haydn, Kummer, Popper, Bach. (Europa en Concert).
	22 h	Orfeó Gracienc	Cyrus Chestnut Trio. (Festival Centenari Duke Ellington).
7 MAIG	**21 h**	Auditori	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Coral Carmina (dir.: M. Rios) Judith Howarth, soprano. Greg Fedderky, tenor. Cornelius Hauptmann, baix. Dir.: Lawrence Foster. *La Creació*, de Haydn.
	21 h	C.C. Fundació "la Caixa"	Albalonga. Dir.: Aníbal Cetrangolo. Música colonial peruana per a cantar i ballar. (XXII Festival de Música Antiga).
8 MAIG	**19 h**	Palau	Orquestra Simfònica del Vallès. Orfeó Català (patrocinat per Fundació Caixa Penedès, dir.: Josep Vila). Arantxa Armentia, soprano. Montserrrat Torruella, mezzosoprano. Francesc Garrigosa, tenor. Josep Pieres, baix. Dir.: Eric Ericson. *Rèquiem*, de Mozart. (Concerts Simfònics al Palau).
	19 h	Auditori	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. (Segona audició).
	22 h	Església St. Felip Neri	La Colombina. Victoria, Pujol, Cardoso. (XXII Festival de Música Antiga).
9 MAIG	**11 h**	Palau	Cor Madrigal. Dir.: Mireia Barrera. Morera, Oltra, R. Lamote de Grignon, Casals, Bruckner. (Cobla, Cor i Dansa al Palau).
	11 h	Auditori	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. (Tercera audició).
	17 h	Palau	*Luisa Miller*, de Verdi (versió de concert). Dir.: Frédéric Chaslin. (Gran Teatre del Liceu).
	18,30 h	Ateneu Barcelonès	Pedro Miguel Oliveira, violoncel. Ainoha Múgica, piano. Cassadó, Debussy, Brahms. (Associació Massià-Carbonell).
	20 h	Església St. Felip Neri	Sverrir Gudjónsson, contratenor. Camilla Söderberg, flauta dolça. Snorri Örn Snorrason, llaüt. Música medieval islandesa. (XXII Festival de Música Antiga).
	22 h	C.C. Fundació "la Caixa"	La Real Cámara. Pla, Esteve, Rodríguez de Hita, Courcelle, Conforto, Laserna, Rosquellas, anònims. (XXII Festival de Música Antiga).
10 MAIG	**19,30 h**	Teatre Principal	*El barber de Sevilla*, de Paisiello. (Òpera Còmica de Barcelona).
	21 h	Palau	Orquestra i Cor de l'Academy of Saint Martin in-the-Fields. Lisa Milne i Janice Watson, sopranos. Christiane Iven, mezzosoprano. Anthony Rolfe Johnson, tenor. Brian Asawa, contratenor. Neal Davies, barítion. Dir.: Sir Neville Marriner. *Jephta*, de Händel. (Palau 100).
	21 h	Auditori	Radu Lupu, piano. Ravel, Gershwin, Debussy, Brahms. (Ibercamera).
	21 h	Nick Havanna	Orquestra Barcelona Sinfonietta. Dir.: Francesc Llongueres. García, Grèbol, Martínez, Roca, Sabater, Sardà. (XIV Cicle de Música del Segle XX).
11 MAIG	**21 h**	Auditori	Symphonierorchester des Bayerischen Rundfunks. Dir.: Lorin Maazel. Mozart, Bruckner. (Ibercamera).

	21 h	C.C. Fundació "la Caixa"	The King's Noyse. Sances, Monteverdi, Frescobaldi, Gesualdo, Kapsberger, Zannetti, Vitali, Rossi. (XXII Festival de Música Antiga).
12 MAIG	**20 h**	Catedral	Óscar Candendo, orgue. Bach, Franck, Reubke. (L'orgue de la Catedral de Barcelona. Euroconcert).
	21 h	Palau	La Stagione Frankfurt. Ruth Ziesak, soprano. Dir.: Michael Schneider. Mozart, J. Ch. Bach. (Palau 100).
13 MAIG	**20 h**	Auditori	Mónica Raga, flauta. Alfons Reverté, clarinet. Silvia Coricelli, fagot. David B. Thompson, trompa. Ana Galán, violí. Eric Koontz, viola. Miquel Serrahima, viola. Núria Calvo, violoncel. Guillem Llobell, contrabaix. Maria Rosa Llorens, piano. Dir.: A. Reverté Casas. Hindemith, Schönberg. (Solistes de l'OBC).
	21 h	Palau	*Luisa Miller*, de Verdi (versió de concert). Dir.: Frédéric Chaslin. (Gran Teatre del Liceu).
	21 h	C.C. Fundació "la Caixa"	Fitzwilliam String Quartet. Purcell, Boccherini, Mozart, Rosetti, Haydn. (XXII Festival de Música Antiga).
	22 h	Orfeó Gracienc	La Locomotora Negra. (Festival Centenari Duke Ellington).
14 MAIG	**21 h**	Auditori	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Silvia Marcovici, violí. Dir.: Lawrence Foster. Gerhard, Bruch, Dvorák.
	21 h	Església Sts. Just i Pastor	Quartet Bernini. Paul Cortese, viola. Xostakóvitx, Berio, Mozart. (Europa en Concert).
	21 h	C.C. Fundació "la Caixa"	Nico van der Meel, tenor. Rumiko Harada, piano. Beethoven, Haydn, Schubert, Schumann. (XXII Festival de Música Antiga).
15 MAIG	**19 h**	Auditori	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. (Segona audició).
	21 h	Palau	Recital Olga Borodina, mezzosoprano. (Gran Teatre del Liceu).
	21 h	C.C. Fundació "la Caixa"	Il Giardino Armonico. Eva Mei, soprano. Dir.: Giovanni Antonini. Händel. (XXII Festival de Música Antiga).
	21,30 h	Auditori	The Vienna String Quartet & Ichiro Suzuki, guitarra. Mozart, Boccherini, Hirayoshi, Schubert. (X Festival de Guitarra).
16 MAIG	**11 h**	Auditori	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. (Tercera audició).
	11,15 h	Orfeó Gracienc	Orquestra de Cambra Amics dels Clàssics. Yoko Suzuki, soprano. Lluís Sánchez i Grandía, violí. Dir.: Joan Palet i Ibars. Mozart, Sirisi, Grieg, Toldrà, Morera, Händel, Serrano. (Amics dels Clàssics).
	17 h	Teatre Victòria	Recital Sarah Walker, mezzosoprano. (Gran Teatre del Liceu).
	18,30 h	Ateneu Barcelonès	Joan Alfaras, violí. Isabel Fernández, piano. Brahms, Franck, Txaikovski. (Associació Massià-Carbonell).
	20 h	C.C. Fundació "la Caixa"	Mala Punica. Dir.: Pedro Memelsdorff. Zacharias de Teramo, Perugia, anònims. (XXII Festival de Música Antiga).
	20,30 h	Auditori Winterthur	Orquestra Simfònica Mediterrània. Ala Voronkova, violí. Dir.: Guerassim Voronkov. Txaikovski.
	21 h	Palau	Renée Fleming, soprano. Steven Blier, piano. Àries d'òpera. (Palau 100).
17 MAIG	**21 h**	Nick Havanna	Joan Espina, violí. Escarlata Blanco, piano. Brotons, Halffter, Montsalvatge, Toldrà. (XIV Cicle de Música del Segle XX).
	21 h	Teatre Principal	*El rapte en el serrall*, de Mozart. (Òpera Còmica de Barcelona).
18 MAIG	**21 h**	Teatre Victòria	Recital Sarah Walker, mezzosoprano. (Gran Teatre del Liceu).
	21 h	C.C. Fundació "la Caixa"	Flanders Recorder Quartet. Telemann, Ciconia, Susato, de Araujo, Bach, Vivaldi, Còdex Robersbridge, anònims. (XXII Festival de Música Antiga).
19 MAIG	**21,30 h**	CCCB	Laboratori del LIEM-CDMC. Belén Gutiérrez, veu i recitat. Gonzalo Manzanares, piano. Música electrònica. (Avuimúsica).
	22 h	Caputxins Sarrià	Josep M. Mas i Bonet, orgue. Buxtehude, Bach. (Associació Catalana de l'Orgue).
20 MAIG	**21 h**	Església St. Felip Neri	Anonymous 4. Landini. (XXII Festival de Música Antiga).
	21,30 h	Casal del Metge	Rosa Mateu, soprano. Eugènia Gasull, piano. (Joves veus de la lírica).
	21,30 h	Església Sta. Anna	Carles Trepat, guitarra. Quiroga. (X Festival de Guitarra).
	22 h	Orfeó Gracienc	Jesse Davies & Oriol Bordas Big Band.
21 MAIG	**19,30 h**	Seu Amics dels Clàssics	Daniel Gómez Teixidor, piano. Bach, Mozart, Txaikovski, Rakhmàninov, Granados. (Amics dels Clàssics).
	21 h	Palau	Halle Orchestra. Dir.: Kent Nagano. *El cant de la terra*, de Mahler. (Promúsica).
	21 h	Teatre Victòria	Recital Sarah Walker, mezzosoprano. (Gran Teatre del Liceu).
	22 h	Luz de Gas	Toumani Diabate, kora. Ballake Sissoko, kora. (X Festival de Guitarra).
	22 h	Orfeó Gracienc	Jesse Davies & Oriol Bordas Big Band.
22 MAIG	**17 h**	Palau	Banda Simfònica de l'Associació Musical del Prat de Llobregat.
	22 h	Teatre del Cercle (Gràcia)	Quartet Accademia. Àngel Soler, piano. Beethoven, Schumann.
	22 h	Orfeó Gracienc	Jesse Davies & Oriol Bordas Big Band.
24 MAIG	**19,30 h**	Teatre Principal	*El rapte en el serrall*, de Mozart. (Òpera Còmica de Barcelona).
	21 h	Auditori Winterthur	Ainoha Arteta, soprano. Miguel Zabala, piano. (Lírica de Barcelona).

25 MAIG	**20 h**	SGAE	Sussanna Cervelló, violí. Efrem Garcia, piano. Blancafort, Garriga, Ortega, Benejam, Cervelló, Vila, Brotons.
	21 h	Palau	L'Orfeo Barockorchester. Véronique Dietschy, soprano. Dir.: Michi Gaigg. Lully, Montéclair, Aufschnaiter, Rameau. (Euroconcert).
	21 h	Teatre Victòria	Recital Sarah Walker, mezzosoprano. (Gran Teatre del Liceu).
27 MAIG	**10,30 h**	Seu Amics dels Clàssics	Lourdes Colomé, soprano. Àngel Colomé, violí. Maria Canela, piano. Dalerci, Morera, Toldrà, Colomé, Cohí Grau, Martínez Valls, Marià. (Amics dels Clàssics).
	22 h	Orfeó Gracienc	Dani Alonso & His Lazy Chickens.
30 MAIG	**11 h**	Palau	Cor Jove de l'Orfeó Català. (patrocinat per Fundación Coca-Cola España). Olga Claret, piano. Dir.: Conxita Garcia. Rutter, Erb, Guinovart, populars i espirituals negres. (Cobla, Cor i Dansa al Palau).
	18 h	Palau	Orquestra Simfònica de l'Òpera de Malmoe. Michael Weinius, barítion. Dir.: Shuya Okatsu. Strauss, Mahler, Sibelius. (Els Diumenges al Palau).
	19 h	Auditori Winterthur	Orquestra de Cambra de l'Empordà. Igor Oistrakh, violí. Dir.: Carles Coll. Vivaldi, Garreta, Dvorák.
	20 h	CCCB	Colours of Sound. Daniel Chmelik, saxòfon. Ruth Lluís, piano. Stefan Hulliger, violí. Schnyder, Roger, Kagel, Mâche, Casablancas, Macy. (Europa en Concert).
31 MAIG	**19 h**	Palau	Orquestra Simfònica de l'Òpera de Malmoe. Clara Bystrand, soprano. Paula Hoffman, mezzosoprano. Björn Jonsson, tenor. Michael Weinius, barítion. Dir.: Shuya Okatsu. Rossini, Puccini, Offenbach, Strauss. (Concert de Tarda al Palau).
	21 h	Nick Havanna	Jordi Codina, guitarra. Josep Maria Mangado, guitarra. Balsach, Brouwer, Guinovart, Homs. (XIV Cicle de Música del Segle XX).
	21 h	Teatre Principal	*El rapte en el serrall*, de Mozart. (Òpera Còmica de Barcelona).
1 JUNY	**21 h**	Palau	The Newberry Singers. Espirituals negres. (Palau 100).
	21 h	Auditori	Maurizio Pollini, piano. (Ibercamera).
2 JUNY	**21,30 h**	Palau	Tomatito y Amigos. (X Festival de Guitarra).
3 JUNY	**22 h**	Orfeó Gracienc	Oriol Bodas. Nathan Page. Peter Washington. Alvin Queen.
5 JUNY	**21 h**	Església Sta. Anna	Cor Lieder Camera. Adolf Pla, piano. Dir.: Josep Vila. Debussy, Badings, Wolf, Reger, Rossini. (Maig Coral-FCEC).
6 JUNY	**11 h**	Palau	Esbart de dansaires de l'Orfeó Gracienc. Dir.: Xavier Bagà. (Cobla, Cor i Dansa al Palau).
	18 h	Palau	Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra. Gerard Claret, concertino-director. Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana (patrocinat per Fundació Caixa Catalunya). Cor de Cambra de l'Auditori Enric Granados de Lleida. Ofèlia Sala, soprano. Marta Almajano, soprano. Lluís Vilamajó, tenor. Jordi Ricart, barítion. Dir.: Jordi Casas Bayer. *Simfonia núm. 29* i *Gran Missa, K. 427*, de Mozart. (Els Diumenges al Palau).
7 JUNY	**21 h**	Nick Havanna	Maria Lluïsa Cortada, clavicèmbal. Balsach, Guinjoan, Guinovart, Homs, Ligeti, Llanas, Marco, Montsalvatge, Soler, Taverna-Bech, Henze. (XIV Cicle de Música del Segle XX).
	21 h	Teatre Principal	*La filla del regiment*, de Donizetti. (Òpera Còmica de Barcelona).
8 JUNY	**20 h**	Auditori Winterthur	Orquestra de Cambra de l'Empordà. François Ragot, violoncel. Dir.: Carles Coll. Respighi, Txaikovski, Janácek, Sardà, Rodríguez Picó, Britten.
9 JUNY	**21 h**	Palau	Teresa Berganza, mezzosoprano. (Palau 100. Concert de cloenda).
ARENYS DE MAR (MARESME)			
22 MAIG	**22 h**	Teatre Principal	Orquestra Camerart. Dir.: Jordi Colomer. Mozart, Fàbrega.
CAPELLADES (ANOIA)			
8 MAIG	**21 h**	Paper de Música	Isaac Rodríguez, clarinet. Mireia Fornells, piano. (Guanyadors del IX Concurs Paper de Música). Gade, Weber, Brahms, Brotons.
FIGUERES (ALT EMPORDÀ)			
29 MAIG	**21 h**	Teatre Jardí	Orfeó Català (patrocinat per Fundació Caixa Penedès). Maite Estrada, soprano. Margarida Lladó, mezzosoprano. Lluís Vilamajó, tenor. Xavier Comorera, barítion. Dir.: Josep Vila. Vaughan Williams, autors catalans.
GIRONA (GIRONÈS)			
3 JUNY	**21,30 h**	Teatre Municipal	*Il barbiere di Siviglia*, de Rossini. Dir.: Albert Argudo. (Òpera a Catalunya).
IGUALADA (ANOIA)			
14 MAIG	**21 h**	Escola Música	Camerata Italiana. Vivaldi, Boccherini.
28 MAIG	**21 h**	Escola Música	Josep M. Comajuncosas, piano. Schubert, Schumann, Ravel, Messaien, Prokofiev.

LLEIDA (SEGRIA)			
5 JUNY	**20 h**	Auditori Enric Granados	Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra. Gerard Claret, concertino-director. Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana (patrocinat per Fundació Caixa Catalunya). Cor de Cambra de l'Auditori Enric Granados de Lleida. Ofèlia Sala, soprano. Marta Almajano, soprano. Lluís Vilamajó, tenor. Jordi Ricart, barítono. Dir.: Jordi Casas Bayer. *Simfonia núm. 29* i *Gran Missa, K. 427*, de Mozart.
REUS (BAIX CAMP)			
9 MAIG	**19,30 h**	Església Prioral St. Pere	C. Andrews i J. Fishell, orgue per a quatre mans. Bach, Vierne, Patterson, Stravinski, Eben, Locklair, Dupré, Saint-Saëns.
1 JUNY	**21 h**	Teatre Fortuny	*Il barbiere di Siviglia*, de Rossini. Dir.: Albert Argudo. (Òpera a Catalunya).
RIPOLLET (VALLÈS OCCIDENTAL)			
7 MAIG	**22,30 h**	Teatre Auditori	Araceli Esquerra, soprano. Yorkanda León, contralt. David Alegret, tenor. Rafael Montaner, baix. Olga Claret, piano.
SABADELL (VALLÈS OCCIDENTAL)			
2 MAIG	**11,30 h**	Antiga Escola Empresarials	Orquestra Simfònica del Vallès. Dir.: Salvador Brotons. *Simfonia núm. 3*, de Brotons. (Concerts conversa).
26 MAIG	**21 h**	La Faràndula	*Il barbiere di Siviglia*, de Rossini. Dir.: Albert Argudo. (Òpera a Catalunya).
28 MAIG	**21 h**	La Faràndula	*Il barbiere di Siviglia*, de Rossini. Dir.: Albert Argudo. (Òpera a Catalunya).
30 MAIG	**18 h**	La Faràndula	*Il barbiere di Siviglia*, de Rossini. Dir.: Albert Argudo. (Òpera a Catalunya).
SANT CUGAT DEL VALLÈS (VALLÈS OCCIDENTAL)			
5 JUNY	**22 h**	Centre Cultural	*Il barbiere di Siviglia*, de Rossini. Dir.: Albert Argudo. (Òpera a Catalunya).
SANT JOAN DE VILATORRADA (BAGES)			
7 MAIG	**20,30 h**	Escola Música	Tríptic. M. Dolors Cortés, mezzosoprano. Salvador Comalada, piano. Jesús Alises, contrabaix. Manel Barceló, posada en escena. Lied, cabaret i musical.
TERRASSA (VALLÈS OCCIDENTAL)			
20 MAIG	**21 h**	C.C. Caixa de Terrassa	Òpera de Cambra de Varsòvia. Dir.: Stefan Sutkowski. *El rapte al serrall*, de Mozart. (Fundació Caixa de Terrassa).
TORTOSA (BAIX EBRE)			
30 MAIG	**18 h**	Auditori	Orfeó Català (patrocinat per Fundació Caixa Penedès). Maite Estrada, soprano. Margarida Lladó, mezzosoprano. Lluís Vilamajó, tenor. Xavier Comorera, barítono. Dir.: Josep Vila. Vaughan Williams, autors catalans.

catalunya música / revista musical catalana

CATALUNYA MUSICA / REVISTA MUSICAL CATALANA
C/ Sant Fancesc de Paula, 2 - 08003 Barcelona

Butlleta de domiciliació bancària

Senyors, els agrairé que amb càrrec al meu compte/llibreta atenguin els rebuts que els presentarà CONSORCI DEL PALAU DE LA MÚSICA CATALANA, pel pagament de la meva subscripció a "CATALUNYA MÚSICA/REVISTA MUSICAL CATALANA"

Nº Entitat ☐☐☐☐ Nº Agència ☐☐☐☐ Dígit control ☐☐ Nº Compte ☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐

Titular _____ Banc/Caixa _____ Agència _____

Adreça agència _____ Població _____ Signatura

Cal omplir les dades correctament

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms _____ Professió _____

Carrer _____ Telèfon _____

Població _____ Dte. _____ Provincia _____

Desitjo subscriure'm a partir del número ☐ Faré efectiu l'import mitjançant

amb la quota anual de 4.200 ptes. ☐ ☐ talò bancari adjunt.

semestral de 2.350 ☐ ☐ domiciliació bancària. Per a subscripcions a l'estranger, consulteu el preu.

una grandesa sorprenent. Era la mateixa natura el que s'expressava per mitjà d'ell.

El 1933, és a dir quan tenia 17 anys, posseïa un repertori immens. Aquell any va gravar la *Simfonia espanyola* de Lalo amb el seu mestre George Enesco i l'Orquestra Simfònica de París. Un any més tard, amb la mateixa orquestra dirigida per Pierre Monteux, va gravar per primera vegada el *Concert núm. 1* de Paganini i el bell *Poema* de Chausson. Malgrat la precarietat d'aquestes gravacions, realitzades a 78 revolucions i avui dia masteritzades per EMI al seu catàleg "References", continuen captivant-nos i fent-nos pensar que el petit i jove Menuhin tenia el do natural de saber expressar-se, de saber explicar amb música allò que difícilment es pot explicar amb paraules. És molt commovedor el so i la càrrega expressiva que aconsegueix en la seva interpretació del *Poema* de Chausson en aquesta versió de 1933. Igualment fascinant resulta la seva versió del *Rondó brillante* de Schubert, resolt amb una tensió melòdica més propera a la veu humana que a un instrument.

Posteriorment va passar per una etapa més difícil. Motivada, tal vegada, per un excés de concerts, una excessiva pressió, massa compromisos i poc temps per a la serenor necessària. En tan sols un any i mig va fer la volta al món i oferí 110 concerts a 63 ciutats diferents, això en una època en què els desplaçaments eren de vegades molt complicats. Durant la Segona Guerra Mundial va oferir 500 concerts per a les forces aliades de la Creu Roja.

Al final dels anys quaranta va viure un canvi personal i de la seva manera de tocar. Va perdre l'espontaneïtat juvenil i les seves actuacions van estar marcades per la irregularitat. Es van alternar moments genials i moments en què perdia l'autocontrol, amb el consegüent patiment per a ell i per als qui l'escoltaven. Malgrat tot, el va ajudar molt el fet de descobrir l'Índia, mercès a una invitació de Nehru. D'aquesta manera es va introduir en un món nou que el va ajudar a reflexionar i dominar les crisis psicològiques que patia. A poc a poc va començar a aparèixer un Menuhin més interior. Turmentat però amb més força espiritual. El seu so, tot i conservar la seva característica puresa, ja no tornaria a ser el mateix. Va perdre brillantor però va guanyar en elegància i humanitat, tal com podem comprovar en les magnífiques gravacions amb Fürtwangler dels concerts de Beethoven, Brahms i Béla Bartók.

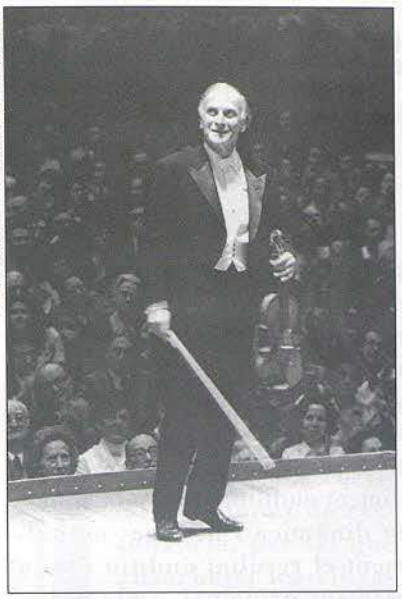

FOTO: EDUARD OLIVELLA (ARXIU ORFEÓ CATALÀ)

El violinista en una actuació al Palau a principis de l'any 1976

Dins la faceta pedagògica, Yehudi Menuhin va fer molt. Fou l'any 1963 quan va fundar a Anglaterra una escola de música (agafant com a model l'Escola Central de Moscou) anomenada Yehudi Menuhin Music School.

D'aquest centre, n'han sortit dotzenes d'excel·lent violinistes que ocupen llocs destacats arreu del món. Menuhin els va seguir de molt a prop i els va preparar amb molta cura i, sobretot, amb molta amplitud artística.

Menuhin, que practicava molt el ioga, va descobrir que moviments naturals però insòlits del nostre cos ajudarien molt en la tècnica del violí. Totes les seves reflexions i experiències en aquest terreny estan explicades en el seu llibre *Six lessons with Yehudi Menuhin*, editat per Faber l'any 1971.

escola de pedagogia musical
MÈTODE IRENEU SEGARRA

CURSOS DE FORMACIÓ PER A MESTRES ESPECIALISTES I PROFESSORS DE MÚSICA 1999-2000

- Educació Infantil
- Educació Primària
- Educació Secundària
- Escoles de Música i Conservatoris
- Informàtica musical
- Gestió d'Escoles de Música

****

TALLERS MONOGRÀFICS ESPECIALITZATS

****

Cursos d'estiu i d'hivern

Generalitat de Catalunya
Departament d'Ensenyament

pla de Formació Permanent

Informació:
c/ Mn. Àngel Rodamilans, 130
08222 Terrassa
Telèfon: 93 783 79 72
Fax: 93 786 06 02
E-mail:epm@bcn.servicom.es.
http://epm.interspeed.net
de dilluns a divendres de 9 a 13 del matí

Suports per a equips de música

La millora del resultat d'un equip de música ha deixat de dependre únicament del tipus de producte utilitzat. Actualment nous paràmetres són estudiats per tal de millorar la sensació de realitat dels sistemes. Les característiques de les sales d'audició, amb el seu conseqüent condicionament o tractament acústic i les estructures on se situen els aparells han assolit un elevat grau d'importància en les millores de qualsevol sistema.

Per JORDI MARTÍNEZ i CATALÁN

El denominat High End o alta fidelitat de gamma alta va iniciar la seva expansió comercial a meitat dels anys setanta. En una primera fase de desenvolupament, l'èmfasi de recerca va encaminar-se a millorar tècnicament els aparells. Aquesta millora es va dirigir, inicialment, als paràmetres numèrics dels productes; és a dir, obtenir uns resultats que superessin dissenys anteriors en prestacions a nivell teòric o, per ser més precisos, poder oferir unes xifres atractives en els catàlegs. En una segona fase, gran part dels constructors, arran del descens de l'impacte de l'evolució tecnològica en si mateixa, es preocuparen més del resultat auditiu que no pas d'obtenir unes xifres de rendiment espectaculars.

La introducció del transistor en l'electrònica és el millor exemple de què disposo per defensar aquesta idea. En un moment inicial el transistor va superar les vàlvules com a component base per a la construcció d'aparells electrònics. Però les espectaculars dimensions que tenien no es corresponien amb el seu resultat auditiu. És a dir, elements amb menys prestacions teòriques oferien un millor rendiment auditiu. Superada aquesta dinàmica i utilitzat actualment el resultat auditiu com a element principal, amb el disseny tecnològic supeditat al resultat sonor, les propostes sobre nous suports per a aparells musicals guanya terreny de forma ràpida.

Fa aproximadament deu anys s'inicià la construcció d'aquests suports al nostre país. La majoria de propostes no han reeixit arran de la proliferació d'adaptacions poc acurades de principis bàsics, com per exemple la poca demanda i la rigidesa. Aquesta hauria de ser absoluta, però això implica una elevada velocitat en la transmissió de les vibracions, fet que provocaria una coloració del so mitjançant la realimentació. S'imposa, doncs, l'estudi de molts paràmetres i velocitats de transmissió de nombrosos materials, aïlladament o combinadament. Les opcions actuals són suficients per absorbir la demanda actual.

Actualment hi ha un ampli ventall de possibilitats en funció del pressupost i dels resultats que vulguem obtenir. Totes presenten elements en comú, com ara una estructura metàl·lica, generada a partir de material angular o cilíndric i les innovadores puntes còniques per desacoblar al màxim els aparells. Les diferències resideixen en els materials i en la construcció dels suports on han d'anar situats els aparells. D'aquestes, la proposada per l'empresa Artesania Àudio és la més seriosa pels seus plantejaments i l'evolució constant dels seus productes.

Artesania Àudio és una jove empresa creada fa aproximadament cinc anys per Lafarga, conegut soci d'un dels distribuïdors més importants d'equips d'alta fidelitat de Barcelona. Després d'abandonar la seva activitat comercial va instal·lar-se a Barbastre, des d'on ofereix la seva experiència a tothom qui li ho demani amb una considerable neutralitat fruit de la seva independència comercial. Amb més de vint anys en el sector i amb ganes d'oferir un producte de qualitat basat en criteris científics sense oblidar l'apartat estètic, el resultat del seu projecte és sòlid i amb fonaments de futur. Lafarga ha dirigit el disseny i ha encarregat les necessàries proves tècniques per crear un complement o, per ser més precisos, un element més d'un sistema d'altes prestacions.

Justificació

La primera qüestió que es fa qualsevol persona sobre aquest tipus de producte és el seu veritable resultat. ¿Som davant un producte que realment millora les prestacions del nostre equip o es tracta tan sols d'una moda passatgera?

Hi ha diversos aspectes que justifiquen la utilització d'aquests tipus de suports. ¿Utilitzaríem equips de so senzills per enregistrar un disc d'una de les millors orquestres del moment? Suposo que no cal contestar. De la mateixa manera, molts dels aparells de cert nivell estan realitzats de manera semiartesanal en què la majoria de components han estat mesurats abans de ser utilitzats. Sembla raonable utilitzar suports d'alt nivell

per col·locar aquests aparells i poder obtenir un màxim rendiment. L'aspecte estètic és important si considerem la franja de preu en què ens situem. No es tracta d'un element imprescindible, però cal no desentonar amb els excel·lents acabats dels aparells i el seu entorn.

Objectius

L'objectiu principal d'un suport musical és mantenir un punt de ressonància per sota dels mínims audibles per l'oïda humana, independentment de la pressió sonora. Això ens permetrà eliminar l'efecte de la realimentació a causa d'un mal tractament de les vibracions.

La teoria física ens indica quina és la millor situació per a l'aïllament d'un aparell respecte de les vibracions, tant internes com externes. El nul contacte amb qualsevol altra superfície seria la posició idònia. Evidentment, aquest postulat no és aplicable en el nostre cas i, per tant, hem de qüestionar les característiques del suport. En primer lloc, el suport ha de ser al menys sensible que es pugui a les vibracions que l'aparell produeix i a les que provenen de l'exterior, producte, principalment, dels altaveus. Per poder assolir amb certa garantia aquests objectius cal obtenir un bon nivell de massa i uns coeficients mínims de ressonància, per tal que absorbeixi les vibracions que rebi. Així mateix, caldrà aïllar els suports de l'estructura general, que haurà de ser mínima, tot limitant-ne al màxim la superfície de contacte i simplificant l'estructura per conduir les vibracions al més ràpidament a terra. Tots aquests aspectes que cal considerar abans de dissenyar un suport de nivell han estat estudiats des del punt de vista teòric i pràctic per l'empresa que ha realitzat aquest producte.

Dels diversos productes existents, he seleccionat el model Reference per la seva originalitat. Tots els aspectes anteriorment tractats que responen a aspectes teòrics es veuen exemplificats en aquesta estructura. La utilització de tecnologia per al tractament acústic, fonamentalment antiressonant, és present en cadascuna de les tres parts fonamentals que configuren el producte.

Primerament caldria considerar l'estructura en si mateixa. Un tub cilíndric de metall és un material prou ressonant i, per tant, cal tractar-lo. Tot l'espai interior està ple de sorra i fibres de diversos tipus, a més de tenir absorcions perimetrals en totes les superfícies metàl·liques. Aquesta estructura està aïllada de terra amb quatre puntes que redueixen al màxim possible la superfície de contacte. Per incrementar l'aïllament s'ha creat una estructura interna que també descansa sobre quatre puntes d'acer amb una superfície de contacte inferior als 4 mm, fet que suposa una novetat en aquest tipus de producte. També s'ha procurat aïllar elèctricament l'estructura interna de caire elèctric, fet que millora el resultat del *phono* (tocadiscs) pel que fa a soroll de fons. Els suports utilitzen tres puntes per desacoblar-se al màxim i minimitzar la superfície de contacte. Finalment, tenim els suports on situem els aparells, on, per tal d'obtenir la màxima absorció, s'ha utilitzat una combinació de fibres i neoprè en format tipus "sandvitx" gràcies a un premsatge d'alta pressió. Tots aquests aspectes comentats articulen un producte que ofereix un excel·lent resultat sonor. A més, cal afegir-hi la possibilitat d'incrementar o reduir els prestatges i també la seva posició.

El resultat sonor, l'element més important, és magnífic sempre que partim d'una qüestió inicial. La millor manera d'observar la modificació en un sistema és la substitució i la comparació auditiva. Aquesta millora es concreta en un superior nivell de la microinformació (instruments i textura musical més clara), de la dinàmica i control de les freqüències greus en absorbir les vibracions, que provoquen la indefinició en la reproducció musical.

Per acabar voldria agrair la col·laboració de l'establiment Lafarga-Sandoval, i també la informació que m'ha proporcionat el seu creador. És possible de posar-se en contacte (telèfon 974.30.67.39) directament amb l'empresa per obtenir informació addicional o resoldre qualsevol dubte entorn de la seva proposta.

Carlos Kleiber, el desitjat

Per Ll. M.

En un temps en què fer carrera vol dir tenir el do de l'omnipresència, Carlos Kleiber practica de manera magistral l'art de fer-se desitjar. En efecte, sembla talment que cada una de les seves comptades aparicions en públic sigui un moment de gràcia arrabassat al seu aïllament. Aquesta actitud enigmàtica, ¿respon a un caprici de vedet, o més aviat és fruit de la necessitat d'acumular l'energia necessària en benefici d'una fanàtica exigència de perfecció?

Nascut a Berlín, però exiliat a l'Argentina en els anys del nazisme, alumne d'una escola anglesa a Xile, encoratjat pel seu pare a estudiar química més que no pas a dedicar-se a la música, el jove Carlos, decebut per unes il·lusions que creia irrealitzables, es refugià en una mena d'autisme artístic. Potser no podia ser d'altra manera, pel fet de ser el fill del gran Erich Kleiber, l'igual, en el seu temps, de Furtwängler i de Klemperer, que no cessava de recordar-li, amb una mena de gelosia, que ell era indigne de portar un nom tan il·lustre. Tota una vida al servei de la perfecció no li semblà suficient per demostrar –o per provar-se a ell mateix– el contrari.

Altres figures de la batuta alimenten la seva fama mediàtica amb la presència constant als mitjans de comunicació, o enregistrant copiosament per a les multinacionals més poderoses; ell, en canvi, mai no ha concedit una entrevista i la seva discografia es redueix a una dotzena llarga de produccions, entre simfòniques i operístiques, a banda d'un nombre indeterminat d'enregistraments pirata. Artistes mediocres exhibeixen una biografia llarguíssima i inflada; la seva és breu i concisa i omet qualsevol aspecte personal. Nascut el 1931, el 1954 debuta com a director a Postdam. Dos anys més tard és contractat per la Deutsche Oper am Rhein, que abandona el 1964 per l'Òpera de Zuric. El 1966 és director resident a l'Òpera de Stuttgart, on triomfa amb *El cavaller de la rosa*, *Elektra*, *Tristany i Isolda*, *Otello*, *Carmen* i *Der Freischütz*. A partir de 1968 dirigeix a Munic noves produccions d'*El cavaller de la rosa*, *El ratpenat*, *Otello*, *Wozeck* i *La Traviata*. El 1974 debuta a Bayreuth amb *Tristany i Isolda* i al Covent Garden de Londres amb *El cavaller de la rosa*. També dirigeix *Tristany* i *Carmen* a Viena, *Otello* i *La Bohème* a La Scala de Milà... En concerts simfònics, es limita a unes poques orquestres, com la Filharmònica de Viena, l'Orquestra de l'Estat de Baviera, la del Concertgebouw d'Amsterdam...

Amb aquests antecedents, era justificada l'expectativa que generà una inesperada actuació de Kleiber al Palau de la Música de València, el passat dia 20 de febrer, al capdavant de la superba Orquestra Simfònica de la Radiodifusió de Baviera. Tot i que unes setmanes abans els mateixos intèrprets havien actuat a les Illes Canàries amb un programa idèntic, quatre dies d'intensos assaigs a València propiciaren altra vegada un autèntic miracle. Quan Kleiber dirigeix, ni la tècnica ni la batuta semblen tenir la més mínima importància; evidentment, ell sap dirigir –i amb quin refinat domini dels recursos tècnics, en els moments en què cal!–, però el seu secret és un altre; rau en una prodigiosa capacitat de seducció que exerceix alhora sobre els músics i el públic, amb les mans, amb el cos, amb la mirada, amb tota la seva persona... Així, ens semblava escoltar per primera vegada dues obres tan conegudes com la *Quarta* i la *Setena* de Beethoven. En la idíl·lica *Quarta*, aconseguí equilibris sonors i una claredat de textures que rares vegades podem escoltar en una orquestra nombrosa, amb exquisida fluïdesa i sense excloure els més estimulants contrastos dinàmics. Els *tempi* i el caràcter de la *Setena* han estat objecte de freqüents discussions, que perden sentit davant de l'evidència sonora de la versió que Kleiber ens en proposà. Transparent però no superficial, intensa però no forçada, de gran subtilitat de timbres, accentuacions i fraseigs, amb una consumada progressió interior dels quatre moviments, la *Setena* de Kleiber ens recordà aquella caracterització d'"apoteosi de la dansa" que en féu Wagner, particularment en el primer "Vivace" i en el "Scherzo". El darrer "Allegro con brio" acumulà una energia trepidant que tallava literalment l'alè! Al final del concert, després d'un bis memorable amb l'obertura d'*El ratpenat* de Johann Strauss, en la darrera aparició del mestre per rebre les aclamacions del públic, ja amb l'escenari buit, alguns instrumentistes muniquesos hi feren acte de presència per unir-se a les ovacions de l'auditori.

Noves vies de presència de la música contemporània

La presència de la música contemporània a l'activitat quotidiana continua sent un tema que preocupa programadors, creadors i intèrprets. En tot cas sembla clar que darrerament s'ha produït o s'estan produint una sèrie d'iniciatives que intenten obrir noves dinàmiques amb la finalitat d'aconseguir que aquesta presència al·ludida es faci dia a dia més intensa.

Són iniciatives d'índole diversa, que a cavall de la imaginació i de la ruptura d'esquemes –en aquest aspecte fins a arribar gairebé al límit de trencar la imatge convencional del fet concert–, fa la sensació que estan revifant l'ambient i que aconsegueixen uns resultats, si no espectaculars, sí significatius.

En tot cas la realitat és molt complexa i la problemàtica molt acusada i, per tant, hom no es pot permetre l'alegria, o la irresponsabilitat, d'avançar conclusions massa falagueres, perquè el camí és molt llarg. Un camí que passa per molts components. Des del de la sedimentació cultural d'unes estètiques concretes, a la forma de manifestar-se aquestes mateixes estètiques o d'entendre el concepte de la contemporaneïtat i de l'avantguardisme i de la relació entre creador i espectadors. Aquest és un aspecte d'una gran transcendència que també sembla clar que està essent objecte de reconsideració.

El Tema que avui proposem vol ser un intent de situar aquesta nova realitat que acabem d'apuntar, aquests nous aires que estan incidint en el món de la música contemporània i que, creiem, marquen una acusada encara que incipient inflexió en una forma de fer que és prou evident que no conduïa enlloc. O més ben dit; només conduïa al diàleg de sords, al segregacionisme estètic i a la marginació d'unes estètiques musicals que, en tant que sorgides del creador, tenen com a finalitat irrenunciable manifestar-se públicament.

Ens trobem davant d'una situació d'un considerable interès que caldrà seguir amb atenció. Aquest seria el nus central del que és un joc. En la mesura que les noves línies imposin la seva força, la realitat de la presència de la música contemporània en la vida musical del país entrarà, o no, en vies de normalitat. Un repte d'un interès enorme.

Una mirada objectiva sobre una dura realitat

Per AGUSTÍ CHARLES SOLER
President de l'Associació Catalana de Compositors

Se'm demana que faci aquí una breu descripció de la situació actual de la música catalana contemporània, quelcom que resulta difícil de concretar en un article d'aquestes dimensions. Amb això voldria indicar al lector que algunes generalitzacions resulten inevitables, i per aquesta raó li demano comprensió. Tampoc no pretenc fer un decàleg complet de la música catalana d'ara, sinó només mostrar un punt de vista concret, marcat per la participació activa en aquesta com a compositor, mestre i president de l'Associació Catalana de Compositors des del gener de 1997.

El moment actual és especialment divers dels anteriors, i es troba marcat per un canvi cronològic de segle que, juntament amb altres canvis estructurals esdevinguts des de l'escola moderna de Darmstadt dels anys cinquanta, i fins al dia d'avui, fan que ens calgui una redefinició del terme "música contemporània". En altres àmbits de la cultura resulta ja "antiquat" parlar en aquests termes, però hem de dir que respecte de la música encara tenen forta vigència, sobretot al nostre país. De la mateixa manera que sense passos previs vàrem assumir els seus postulats, no hem sabut evolucionar amb capacitat crítica des de llavors. Parlo de compositors, músics, públic i comunitat educativa.

Els compositors catalans es troben amb el fet que la seva producció s'ha de realitzar dintre d'un marc ja establert –orquestra, òpera, cambra, etc.–, amb uns condicionants externs vinculats amb la tradició musical dels segles XVII a XIX, d'altra banda difícils de canviar. No passa de la mateixa manera en les altres arts: en qualsevol exposició, la pintura del segle XX no es troba al costat mateix de la clàssica, sinó col·locada en un espai adient a la seva pròpia expressió, de tal manera que a ningú li passa pel cap jutjar amb el mateix punt de vista Goya i Tàpies. El compositor actual no només ha de competir amb els seus contemporanis, sinó amb tots els clàssics i, el que és pitjor, en un hàbitat que pertany a aquests últims. Això provoca que el públic només copsi aquella música que s'assembla a la dels clàssics, encara que no tingui cap validesa com a tal o en sigui simplement una còpia, i no parlo pas de música tonal o atonal, ja que això és, de fet, una convenció. El resultat del que s'acaba d'exposar implica un qüestionament continu de la seva validesa com a música.

El tema de la validesa és, sens dubte, una qüestió en la qual es posa l'accent quan es parla de la música nova. Uns diuen que els compositors els prenem el pèl, uns altres que si la comparem amb ics compositor no té cap interès, d'altres que té molt poc nivell... El problema s'acaba centrant en qui té la raó, sense adonar-nos que és quelcom que s'ha discutit des del barroc i que mai té una resposta raonable, ja que el temps immediat i les relacions humanes fan del tot impossible l'objectivitat. Tot sovint pretenem que tota la música nova que escoltem tingui el mateix nivell que la millor música de tots els temps. Doncs no, això és impossible, ja que per arribar a tenir grans noms cal tenir també molta producció pròpia, i per a això cal que els creadors tinguin mitjans. No oblidem que l'hegemonia de la música alemanya en el segle XIX ve donada per la capacitat de produir la seva música i de tenir els mitjans per fer-ho.

Si analitzem la música catalana que es produeix a Barcelona i a la resta de Catalunya –i no cal fer-ho amb gaire aprofundiment–, ens adonem que ens trobem, en l'àmbit de la música nova, davant d'un panorama força deficitari. A Barcelona hi ha una sèrie d'institucions que organitzen concerts de música nova, entre les quals destaquen la Fundació Música Contemporània, amb el Cicle de Música del segle XX del Nick Havanna (aproximadament vuit concerts), l'Associació Catalana de Compositors amb el cicle Avuimúsica (aproximadament catorze concerts), Joventuts Musicals de Barcelona amb Música XXI (aproximadament sis concerts), la Fundació Phonos (aproximadament sis concerts) i l'Institut de Cultura de Barcelona amb el Festival de Músiques Contemporànies (aproximadament divuit concerts). Aquestes són les úniques institucions que hi tenen una dedicació àmplia. Altres institucions també programen música de compositors d'ara, com l'OBC, la Banda Municipal de Música, el CSMMB, etc. També n'hi ha d'altres que en programen molt esporàdicament. Tenint en compte que fora de Barcelona gairebé no hi ha cap cicle concret de música d'ara, les quantitats al·ludides són ben bé minses.

A això, hi hem d'afegir el fet que si comparem les dades econòmiques, i ho fem amb el que reben institucions relacionades amb la música de l'àmbit de la música clàssica, la protecció de la música nova és no pas minsa, sinó ridícula. Difícilment es pot competir, per exemple, amb la dotació anual de dos milions de pessetes que rebia l'Associació Catalana de Compositors de part de la Generalitat de Catalunya l'any 1997, amb els seixanta milions de La Capella Reial de Catalunya. Això queda agreujat pel fet que a més a més l'ACC és i era representativa de més d'un no-

ranta per cent dels compositors catalans contemporanis. No volem pas dir que el treball de La Capella Reial de Catalunya no ho mereixi, sinó que potser probablement també ho mereix la creació musical catalana. Jo em veig en cor d'assegurar que amb una dotació similar, molts dels problemes que pateix la creació contemporània aviat s'arranjarien.

Aquest fet ens porta a parlar de la normalització de la creació musical catalana, en la qual no només cal posar sobre la taula el que té a veure amb els ajuts. En tot això participen diversos elements, que són, des del meu punt de vista, fonamentals. Un és el de l'educació, i no es tracta tant de les persones que exerceixen de professors o mestres, sinó del sistema que els regeix, que és el que no permet una reacció prou positiva com perquè hi hagi una evolució fonamentada en el coneixement, tenint en compte que només aquest ens garanteix una capacitat de decisió i opinió. Des d'un pla d'estudis totalment obsolet –l'actual encara vigent en els estudis superiors data de 1966–, fins a la manca de biblioteques i materials de treball adequats als nous temps, el sistema, simplement, no funciona –en sobren comentaris. Cal posar en evidència només un sol fet: que una matèria com la música amb mitjans electrònics sigui qualificada gairebé d'exòtica no deixa d'ésser paradoxal en uns centres que han de formar els músics que necessita la nostra societat futura. No n'hi ha prou de tenir una aula d'ordinadors per copiar música, ja que això són classes de màquina d'escriure. A això, s'hi afegeix la mancança de molts educadors a l'hora de provocar que els seus deixebles s'obrin camí mitjançant el seu propi criteri, i mostrant en molts casos la seva pitjor part, és a dir, la incapacitat d'ensenyar més enllà del que ells mateixos van rebre. No hi ha dubte que s'ha avançat, però cal dir que aquest aturament no es dóna de la mateixa manera en altres àmbits de l'ensenyament artístic. La música en general, i la dels creadors vius en particular, com sempre, és la gran oblidada.

Si d'altra banda observem els mitjans de difusió exterior que té la música catalana contemporània, quelcom imprescindible per donar-la a conèixer, el panorama és desolador. En aquest sentit, hi ha a Barcelona el Centre de Documentació Musical Jardí dels Tarongers, dirigit en els seus primers anys per Montserrat Albet, i sense director titular després de jubilar-se. Aquest centre depèn directament de la Generalitat de Catalunya, si bé la capacitat demostrada fins a l'actualitat en pro i per a la música dels creadors catalans encara està per veure, tot i haver estat creat el 1983. D'altra banda, l'Ajuntament de Barcelona creava l'any 1986 el Centre de Documentació i Difusió de la Música Contemporània, dirigit per Joan Guinjoan, desaparegut el 1994 després de jubilar-se. Aquest centre actuà durant la seva existència com un motor important de la música catalana contemporània mitjançant cicles de música nova, per bé que només en l'àmbit de la ciutat de Barcelona. El que resulta paradoxal és que aquests centres desapareguin o passin a un estat vegetatiu quan els seus directors es jubilen. Els mitjans de difusió –ràdio, televisió– tampoc no fan un gran paper: des de la ràdio, que programa autors vius només esporàdicament, per tal de no pagar els drets d'autor i lloguer de partitures, fins a la televisió, que només para atenció a les músiques més clàssiques.

Tot plegat provoca que la música nova sigui elitista, i cal dir que això és perquè no hi té més remei. No podem comparar la protecció de les altres músiques clàssiques amb la de la música contemporània. Amb tan sols una sola part de les pèrdues en un sol concert d'una entitat com el Liceu, viu pràcticament tota la programació de la música nova a Catalunya. No podem oblidar, però, els ajuts directes a compositors, és a dir, els encàrrecs. Aquests són inexistents, ja que les institucions, orquestres, etc. catalanes gairebé no en fan. Tampoc no hi ha la figura del compositor resident que ajudi a dinamitzar les programacions i així crear un nou públic.

No puc acabar, però, sense una nota d'optimisme, perquè a pesar de tot la música catalana continua caminant endavant. El present és un temps de canvis, en els quals la tecnologia ens porta a qüestionar certs trets de la creació musical i el seu propi futur, però també hem de qüestionar la tasca social que n'esdevé, d'aquella. Des del meu punt de vista, les preguntes que ens hem de fer són: ¿serem capaços de fer els canvis necessaris?, ¿existeixen les persones adequades per fer-ho?, ¿podrem obtenir el suport necessari si ho fem? Jo crec rotundament que sí, encara que això suposa canviar moltes coses. Per això hem de treure'ns de sobre la inferioritat que caracteritza la cultura musical contemporània catalana, i hem de ser capaços d'aprofitar totes les oportunitats per avançar allunyats de la queixa castrant i contínua. Només avançarem si tenim l'ambició i convicció necessària per realitzar el nostre projecte sense cansar-nos pel camí. Hem d'abandonar les posicions antagòniques dels qui defensen una i altra cosa, perquè finalment només salvaguarden la pròpia. Només sumant i sobreposant podrem anar endavant, i les institucions hi han de jugar una paper definitori, amb la responsabilitat que els pertoca en tot el que els hem d'exigir.

Avui, l'ACC contempla com hi ha una contínua renovació del públic i un notable creixement en aquest sentit, i si això passa és perquè cal fer-ho i la societat ens ho demana. No hi ha dubte que Avuimúsica es presenta com una alternativa a les altres temporades de concerts, i ho fa des de la innovació i la pluralitat dels estils del nostre temps. Sabem que hi ha un públic conservador, sempre ha estat així, però també hem de lluitar per canviar els costums i fer que allò nou sigui imprescindible. Només així podem aspirar a tenir un futur ple de canvis, amb la innovació i el redescobriment que necessita qualsevol art.

L'encrostada imatge de marginació en què es troba la música contemporània pel que fa a l'acollida per part del públic està darrerament sofrint una certa sotregada a partir d'iniciatives innovadores que cerquen oferir un marc d'al·licients renovats a fi d'atreure l'atenció de potencials espectadors.

És en aquesta línia que pretenem oferir un ventall d'opinions molt autoritzades per tal que es mostri aquesta nova realitat, que de moment sembla que ofereix fruits ja interessants. Són veus tan representatives com les dels promotors d'aquestes iniciatives i també les d'intèrprets, ambdues parts fonamentals d'aquesta nova dinàmica. Els primers, per ser-ne instigadors i inductors i per haver sabut obrir aquestes noves vies. Els segons, per participar-hi de forma convençuda i d'aquesta manera col·laborar a aquesta nova era, encara de resultats incerts, però de moment, com a mínim, suggestiva.

Cap a nous criteris de programació

Per BLANCA AMORÓS

David Albet: Festival de Músiques Contemporànies

Què tenen de positiu els cicles de música contemporània?

–El cicle té una presència continuada i et dóna una garantia. Aconsegueixes que la gent tingui una cita, de la mateixa manera que si van cada divendres al Verdi saben segur que hi haurà alguna pel·lícula que els vagi bé.

–A què respon la baixa assistència als concerts amb repertoris del segle XX?

–No ho sé. Segurament a aquest desinterès total i absolut per la música del nostre temps. Aquesta música demana escoltar i no sentir. Demana una consciència més semblant a la que has de tenir quan llegeixes un llibre. No es pot llegir un llibre o mirar una exposició mentre s'aprofita per fer o pensar altres coses. O llegeixes o no llegeixes, o mires atentament un quadre o no el mires.

–¿En canvi, és possible evadir-se en un concert?

–Als concerts hi pots anar, estar assegut una hora i mitja sense escoltar res, sortir, i creure que has fet alguna cosa de profit. En un concert de música del segle XX, cal encara més esforç que en un concert de música clàssica. Però, sovint, la gent es limita a sentir-se agredida durant tota l'estona. I és clar, es posen de molt mal humor.

–I quina actitud demana a l'espectador un concert de música del segle XX?

–Demana una actitud oberta i d'esforç que el públic no ha estat educat per tenir. La gent confon cultura amb oci, es pensen que cultura és distreure's, passar-s'ho bé, riure, emocionar-se... Però quan la cosa es complica, allò ja no és oci, ja no és distret i ja no té sentit invertir-hi temps i diners. Pots tornar-te a mirar un quadre, o a rellegir les pàgines d'un llibre, però en un concert, un fragment ja no el pots tornar a sentir si no estaves atent. La música és tan o més complexa que un llibre, és molt més abstracta i hi ha menys referències. L'estat d'ànim, d'esperit, del que està en una butaca escoltant ha de ser el mateix que el d'aquell que està tocant.

–I la gent no inverteix el seu temps lliure en una cosa que, d'entrada, saben que no els distraurà.

–Exacte. Una cosa que els sorprengui i que els costi d'entendre no els ve gens de gust. Un concert d'aquest tipus és molt diferent que anar a escoltar per enèsima vegada la Novena. *Te la coneixes, res no et sorprèn i pots pensar en una altra cosa. És una qüestió d'educació. Jo als meus fills els poso música que va d'un extrem a l'altre. Els agrada* West Side Story *de Bernstein, els agraden els Beatles i parodien Vivaldi, que per a ells ja no té cap interès. Musicalment ja han tingut vivències més divertides i gratificants que tot això.*

–Què s'hauria de fer per tal que la gent estigués oberta a aquestes propostes?

–Caldria educar, acostumar. Fer concerts pedagògics tant per a gent gran com per a criatures. Les criatures són les que ens han de salvar. Elles no tenen prejudicis, no es regeixen ni per Do major ni per Sol major, i d'entrada estan disposats a qualsevol cosa que els ofereixis. Ben seleccionat, és clar, destriant el que és bo del que no ho és.

–¿Ja se sap quins són els puntals de la música contemporània a les acaballes del segle XX?

–I tant. Ja podem dir quines coses d'aquest segle són bones i quines no. Als anys cinquanta sentíes una obra bona per cada quinze o trenta de dolentes. Però ara sabem quins compositors han

Albet: "A finals de segle la música contemporània està morint d'inanició..."

estat completament oblidats i quins se segueixen tocant.

–¿Existeix el consumidor tipus de música contemporània?

–Sí, i malauradament és un gueto molt trist: sectarista, petitet i miserable.

–I què es fa per ampliar aquest públic?

–Al Festival de Músiques Contemporànies combinem la música amb altres elements artístics. Si hi ha gent que està interessada en l'art, a aquesta mateixa gent li interessarà combinar l'art amb la música. Evidentment, els sectors que ja estan interessats en dansa contemporània o en pintura estan més oberts a les novetats que no els del tutú del Liceu o els de la Jessie Norman del Palau. A poc a poc s'han d'anar trobant els mecanismes perquè la gent perdi l'animadversió, sigui el cinema, la dansa o el que calgui.

–Què es pot fer perquè el públic es comenci a mirar la música del segle XX amb uns altres ulls?

–Jo recomanaria tornar a començar. Que tothom s'oblidés de tot el que ha sentit i ha après. Cal posar-se davant de la música i de l'art contemporanis com una criatura. S'ha de ser capaç de fer veure que s'és un ignorant absolut, sense prejudicis. I, sobretot, cal recuperar la capacitat de rebuig.

–Jo em pensava que de rebuig en teniu per donar i per vendre.

–Què més voldríem. A finals de segle la música contemporània està morint d'inanició, no de batalla campal. Desapareix perquè ningú no es baralla, ningú no va als concerts i ningú no en parla.

–¿La premsa no dóna importància a les noves propostes?

–El relleu que li donen els mitjans de comunicació i els intel·lectuals és nul. Abans estan disposats a escriure pàgines i pàgines sobre futbol. Fins i tot el Tàpies deu discutir de futbol. I de la música contemporània ningú no en diu res.

–¿Es reben les ajudes necessàries per fer una difusió efectiva?

–L'esforç de l'Ajuntament amb el Festival ha estat correcte. D'altra banda, crec que en altres àmbits ha estat massa tímid, sobretot tenint en compte que el futur de molts programadors està en les seves mans. No es poden passar eternament programant Beethoven, Bach i Haydn, perquè els seus clients ja han sentit totes les versions possibles de la Novena. *Els fa falta renovar el repertori. Però per a això hi ha d'haver una educació prèvia que permeti la creació de tot un públic que vagi avançat.*

–Per què hi ha tan pocs estudiants de música als concerts?

–La música contemporània no s'ensenya, als conservatoris. El segle XX no s'ha de tocar fins a setè i vuitè i, en tot cas, acostuma a ser opcional. Això és intolerable. És com si a la carrera de literatura tots els continguts s'acabessin al segle XIX. I això passa perquè fins i tot els professors van amb una formació equivocada.

–Per què s'ha arribat a aquest punt?

–Potser la causa és més simple del que ens pensem. El sistema de reproducció de la música fa poc que existeix. Quan els discs van envair les botigues, la societat no va poder pair la quantitat de música que va rebre. Potser per això s'ha tendit al que és simple. D'altra banda, abans la gent tenia la possibilitat de sentir la Novena *una o dues vegades a la seva vida i en directe, i és clar, ho feien atentament. Ara, es pot prémer el* play *tantes vegades com es vulgui.*

–Com ha anat el Festival?

–El Festival ha anat bé. És el meu quart any, l'últim. Ha anat augmentant tant de recursos, com d'assistència, com d'espais. Actualment rebo dues o tres propostes setmanals de tot arreu.

–Com pot ser que, havent-hi tant de moviment, les administracions no facin res?

–És incomprensible. Si Barcelona premés l'acceleradorper la música contemporània, tindria possibilitats de convertir-se en un lloc de pelegrinatge, com Estrasburg i Manchester. No seria una operació gaire complicada, i amb un Auditori com el que acabem d'estrenar, no fer aquesta aposta és un absurd. De moment ells inauguren. Després ja no sabem que passarà.

–Quin és el públic del Festival?

–Bàsicament està integrat per joves interessats per l'art, per la dansa, pel vídeo experimental i tot allò que sigui nou. Hi ha gent disposada a experimentar, i això ha de ser així. Quan jo era jove, me n'anava a la filmoteca, m'empassava tres pel·lícules seguides i no entenia res. Però jo ja veia que era culpa meva, que no hi arribava i que hi havia d'insistir. Però amb la música no s'és tan humil. Un quadre tothom se'l mira amb respecte, però en música, tothom es creu un entès i s'atreveix a dir-hi la seva.

-¿I la gent que identifica la introducció de l'audiovisual i altres elements com a concessions per aconseguir nou públic?

–La generació dels qui creuen que posem massa imatges i massa ballarines per distreure els espectadors ha buidat les sales. A la nova generació ens toca tornar-les a omplir.

–¿L'argument prioritari és que les sales s'omplin?

–Sí, i si cal que en diguem espectacle en comptes de concert, jo en diré el que vulguin. I quan la gent s'acostumi a consumir música del segle XX, llavors anirem endavant. A més, jo els poso imatges, però no els dono Nyman. No considero que això siguin concessions.

–¿La situació és la mateixa a fora?

–Sí, però tot exagerat. Els recintes són més grans, però a tot estirar arriben a 250 espectadors. Ni a Londres, ni a París, ni enlloc arriben a 500 o 600 espectadors de música contemporània.

–Però, malgrat tot, es continua escrivint música.

–Se'n continua escrivint, però també se n'hauria de continuar encarregant. Qualsevol entitat orquestral fixa amb diners públics hauria de tenir l'obligació d'encarregar una o dues obres noves l'any com fan totes les orquestres del món. Però això aquí no es fa.

–¿Algun projecte pendent?

–M'agradaria fer una exposició sobre l'oïda. Tenim aquest sentit oblidat. Saturem la vista d'imatges, l'explotem, i a l'oïda no li fem ni mica de cas.

Oriol Roch: Teatre Lliure

–Què està fent ara l'Orquestra del Lliure?

–Concerts de contemporània i segle XX, jazz, un musical, Haydn... Una mica de tot.

–Quina ha estat la reacció del públic davant aquesta oferta tan diversificada?

–L'Associació d'Espectadors del Teatre Lliure són com els nostres abonats. La seva resposta envers l'Orquestra és molt bona, i són el nostre coixí de públic habitual. Malgrat això, ens agradaria créixer gràcies al públic del carrer i, en principi, els projectes de música contemporània a vegades tenen molt poca acollida. Darrerament, el nombre d'entrades venudes de les produccions que hem fet de música contemporània és força reduït.

–Per què no ve la gent del carrer?

–Els nostres nivells de comunicació pública són escassos. Donem a conèixer el que fem gràcies a la promoció que ens ofereix la premsa escrita. Una altra raó pot ser, també, que l'espectador no està habituat a aquesta nova manera d'entendre la música.

–Quina és la franja d'edat dels assistents als concerts de música del segle XX?

–Gent jove no n'hi ha. Tampoc no responen, els estudiants del Conservatori.

–¿Es fan concessions en el repertori per intentar que vinguin altres sectors?

–La programació artística de l'Orquestra del Lliure no s'ha basat mai en això. Quan es programa una obra és perquè ve de gust fer-la i perquè té interès per si mateixa. Ja sabem que hi ha coses que tenen menys acceptació, però no per això es deixen de fer. Ara bé, cal admetre que quan comuniquem a la premsa que ve algú de fora l'interès del públic és més alt.

–¿Cal introduir innovacions per ampliar públic?

–Durant molts anys només fèiem segle XX, i ara, des de fa uns anys, anem introduint música escènica, música oberta, jazz, musicals i programes de música a les pel·lícules. Hem mantingut la música contemporània, però la resposta del públic en aquest camp és minsa. Pot ser que el fet d'havernos diversificat hagi provocat que el públic ens perdés la pista en aquest camp. A vegades, especialitzar-se en un àmbit ajuda. La direcció artística de l'Orquestra va creure que en aquell moment calia fer música clàssica, música oberta, música escènica i també música contemporània.

–Quina ha estat la resposta del públic davant d'aquest canvi?

–La resposta del públic encara s'ha de veure. No volem que l'Orquestra del Lliure es limiti a fer músiques del segle XX, però és normal que després de tots aquests anys encara tingui l'etiqueta de música contemporània.

Albert Sardà: Nick Havanna

–Per què el gran públic respecta tan poc la música contemporània?

–Sempre s'ha dit que en totes les èpoques, quan hi ha hagut un canvi estètic el públic l'ha rebutjat i després l'ha anat assumint progressivament. Però aquest no és el cas de la música contemporània. A partir del trencament de la tonalitat van començar els problemes. L'oient busca reconèixer les melodies, escoltar fragments que li evoquin vivències personals i la música contemporània demana un altre tipus d'atenció. Més endavant, a aquest fenomen se li va sumar un altre; el pop, el rock, el jazz, la música màquina... van començar a fer la competència a les músiques del segle XX. El públic s'ha anat desviant cap a aquestes alternatives, que són més fàcils d'entendre perquè la nostra oferta és la més difícil de consumir.

–¿La situació ja era tan difícil fa deu anys?

–Estàvem millor. S'ha de fer alguna cosa per divulgar el coneixement d'aquesta música. S'haurien d'incloure peces del segle XX en tots els cicles de concerts, encara que fos una presència simbòlica. Si s'acostuma el públic a sentir músics actuals, encara que estiguin envoltats de clàssics, s'anirà entenent de mica en mica aquest llenguatge.

–Quina pot ser la causa d'aquest desinterès?

–La gent no escolta tanta música com fa uns

FOTO: F. BARCELÓ (ARXIU)

L'Orquestra de Cambra Teatre Lliure a la Casa de la Caritat

anys perquè estem en mans de l'espectacle, no de la cultura. És més, la música, als diaris, sempre està ubicada a la secció d'espectacles. La cultura és la dels llibres, la de les exposicions... Però nosaltres, com a espectacle, no podem competir contra el Julio Iglesias, la Jurado i els tres tenors. D'altra banda, en una època en la qual tots anem justos de temps, la música ho té difícil, perquè està feta precisament d'això, de temps, i si algú en vol consumir no té altre remei que passar-se una estona assegut.

–¿La situació és la mateixa a la resta d'Europa?

–La música contemporània ho té difícil a tot arreu, però no tant com aquí. Un 80% de la programació de l'Orquestra de la BBC de Londres és de compositors actuals. D'aquesta manera els compositors autòctons sempre tenen la seva oportunitat.

–I quina sortida tenen els músics catalans?

–Ho tenen molt complicat. Per exemple, al Liceu intenten que tot estigui fet per catalans, però de la música, allò que hauria de ser més important, se n'obliden. Fins i tot el Teatro Real encarrega obres a compositors espanyols. En canvi, el Liceu no encarrega res. A Madrid tenen molta més projecció de la música que no aquí.

–I per què a Catalunya no es promou la música contemporània autòctona?

–Perquè s'intenta vendre el producte que la gent consumeix. Tot organisme amb una subvenció pública hauria de tenir una sèrie d'obligacions reals de cara a aquest tipus de propostes, però ningú no se'n responsabilitza. No s'incentiva gens el compositor perquè som un país que menysprea profundament la seva producció.

–Però la seva òpera va tenir una bona acollida.

–A Madrid, a Perpinyà, a Alacant i a Palma de Mallorca les crítiques van ser molt bones. A Barcelona, en canvi, em van dir de tot, i això fa molt mal.

–¿Es fan concessions per trobar nous públics?

–Tothom fa tots els experiments possibles. En David Albet, per exemple, intenta fer una cultura de mestissatge, barrejant tota mena de tendències. Jo estic totalment en contra d'aquesta manera de fer música. Cada cosa té el seu lloc, i no guanyarem res si comencem a barrejar el jazz, la música contemporània i la música de pel·lícules. La música contemporània s'ha de situar en la seva època, tal com ho van fer els grans clàssics, però tenint en compte que hem canviat de llenguatge.

–Qui són els habituals dels concerts de música contemporània?

–Arquitectes, dissenyadors, gent interessada per l'art.... No tenen res a veure amb els abonats del Palau de la Música. Si s'introduïssin peces contemporànies tal com es va fer a París, la gent jove aniria a escoltar música.

–Qui són els grans enemics de la música contemporània?

–Els alumnes del Conservatori. És una institució molt conservadora que ha fet molt mal a la gent. Els músics –no pas els compositors– també acostumen a ser terriblement retrògrads.

–Quants concerts ha organitzat durant els onze anys de president de l'Associació Catalana de Compositors?

–Més de 300. S'han tocat prop de 2.000 obres. En el cicle que organitzo actualment, al Nick Havanna, un bar de moda, és el cicle de música contemporània més antic de Barcelona. Té un tipus de públic concret, de 25 a 30 anys i força sectari, i això no m'entusiasma. Sóc professor del Conservatori i a les meves classes d'història i estètica parlo bastant de la música del segle XX. Cada any arrossego uns deu alumnes als concerts i, per tant, en deu anys, en dec haver atret uns cent. M'agradaria que algunes de les obres que s'hi fan passessin després al gran públic.

–¿La integració de nous elements a la música és positiva?

–Molt, però també és molt car. No em nego a les noves tecnologies, no podem donar-los l'esquena perquè hi són, però tampoc no s'han de convertir en les protagonistes. En una òpera, per exemple,

pots guanyar molt en l'aspecte plàstic, però tampoc no és imprescindible. La música és música, i les altres coses serveixen per decorar-la.

–Com descriuria els cicles que es fan a Barcelona?

–Hi ha de tot. El Festival de Músiques Contemporànies està ben plantejat i funciona, però jo no estic d'acord amb el popurri que hi fan. El Lliure té una bona orquestra i un públic incondicional, i per això funciona. L'Associació Catalana de Compositors cada vegada té més activitat. Finalment, hi som nosaltres. En definitiva, tot acaba sent el mateix en llocs diferents.

–Quina ha estat l'evolució del Cicle al Nick Havanna?

–Van començar a venir-hi 50 o 60 persones, però al cap de dos o tres anys va començar a venir gent jove, la majoria alumnes o antics alumnes meus del Conservatori. Ara hi vénen entre 100 i 150 persones.

–Què es podria fer per millorar el panorama de la música contemporània a Barcelona?

–Seria interessant que ens trobéssim tots els organitzadors de cicles de música contemporània i que ens tiréssim els trastos pel cap.

Agustí Charles: Avuimúsica

–Per què la gent no va als concerts de música contemporània?

–No hi ha una sensibilització envers la creació musical d'ara. La creació no té prestigi i la música –i més si és del segle XX– tampoc no en té gaire des del punt de vista intel·lectual. D'aquesta manera, tot allò que no és un gran esdeveniment, s'ignora. També hi ha una falta d'educació i de divulgació que fa que aquest tipus de música intimidi quan es dóna en un cercle reduït. És per això que anar a un concert de músiques del segle XX sovint passa a ser una activitat tan elitista com anar a una obra de teatre de l'Espai Brossa.

–Quins ajuts es reben de l'Administració pública?

–La Generalitat ha destinat a l'edició de músiques del segle XX només 300.000 pessetes. La música contemporània és elitista perquè no té altre remei. No s'hi destinen recursos excepte quan un compositor és mort o té més de seixanta anys. La Generalitat està fent ara una sèrie de biografies, però són de compositors de seixanta anys en amunt o que ja són morts.

–I amb aquests recursos, com feu la promoció?

–Lluitem cada dia més per arribar a nous sectors. Per poder ampliar l'àmbit s'ha de fer una tasca de divulgació igual com la que es fa en qualsevol altre cicle. L'Avuimúsica està donant molt bons resultats, tot i que ara és de pagament i fa uns anys no ho era. El sentit s'ha invertit, perquè actualment gastem molts diners en difusió. Necessitem pràcticament tres quartes parts del pressupost per destinar-lo a difusió. Però és clar, no és un gran pressupost.

–Cap on s'orienta aquesta difusió?

–Volem deixar de ser elitistes. Pretenem que l'Avuimúsica sigui el cicle alternatiu en forma de temporada de música nova. Ara tenim un públic nou. Hem fet molta difusió a fora i hi ha un públic d'estrangers que ve al cicle. Els preus són molt competitius i aprofiten per venir i conèixer l'última producció d'aquí.

–En quin estil s'emmarca l'Avuimúsica?

–D'octubre a juny es pot assistir a música del segle XX de molts estils diferents. Hi ha un tipus de cicle de música contemporània molt tancat pel que fa a maneres de veure i entendre la música que ens ha perjudicat. Han creat una oferta elitista que ha fet que una gran franja del públic s'espanti. En canvi, un cicle com el que fem nosaltres té molta diversitat i és molt més obert. Això és difícil de fer en un cicle concentrat, però és més factible en una temporada de concerts.

–¿Hi ha un consumidor tipus de música contemporània?

–Sí que hi és, però és un nucli molt reduït. Normalment és gent de l'ofici (músics i compositors) i dels seus cercles més propers. Aquest gueto de trenta o quaranta persones acaben sent els incondicionals. Però nosaltres estem superant aquesta barrera. Tenim una mitjana de cent trenta persones als concerts i la sala pràcticament plena tots els dies. En música de cambra això és un èxit, tenint en compte que fem una barreja poc atractiva: intèrprets poc coneguts amb compositors encara menys coneguts. El desconeixement, per tant, és total, i la gent ha de creure en la programació del cicle. Per aconseguir-ho cal donar prestigi al cicle.

–D'on prové el nou públic?

–Hi ha un tipus de públic modern, cansat d'escoltar la Novena *de Beethoven que busca conèixer coses noves. És el mateix públic que aniria a les exposicions del CCCB; volen veure una cosa que desconeixen, i això em sembla valent, sublim.*

–¿Em podries descriure el públic dels principals cicles que s'ofereixen a Barcelona?

–El públic del Nick Havanna és el gueto de què parlàvem abans. És un cicle molt monolític, sense varietat d'estils, amb una programació que podríem definir com "contemporània clàssica". El públic del Festival de Músiques Contemporànies és molt diferent. Aglutina un tipus de públic més vinculat a l'art. El nostre públic és una barreja de tot plegat. Tenen entre 35 i 40 anys, i són gent que prefereixen anar a cicles on ja els ho do-

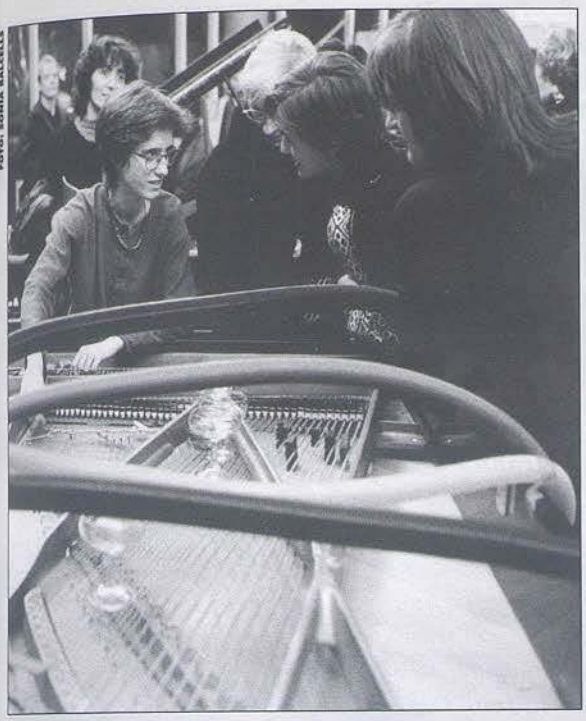

FOTO: SONIA BALCELLS

Una de les propostes del darrer Festival de Músiques Contemporànies de Barcelona

nin tot fet. Vénen aquí, s'abonen a set o vuit concerts i es fan el programa que més els convé.

–Quin paper té la tecnologia en la música d'aquest segle?

–La música que s'ha fet els últims cent anys exigeix una posada en escena i una sèrie d'elements dels quals abans no disposàvem. El concert on el públic està assegut davant de l'orquestra és pràcticament un acte de museu. Cal buscar una implicació de la música amb l'espai on s'ofereix, però aquí som molt convencionals.

–¿A l'estranger estan més oberts a noves propostes?

–A París vaig tenir la sensació que nosaltres érem uns antiquats perquè fèiem concerts amb el públic assegut. A fora ja han vist que el format típic no funciona, que cal un altre tipus d'escenificació, i intenten que nous elements s'integrin a la música, i facin més atractiu el concert. En canvi, posar una obra d'un compositor viu al costat de Beethoven, és contraproduent, perquè produeix la mateixa impressió que un quadre de Velázquez al costat d'un Tàpies. Tàpies necessita un espai específic. Però a nosaltres ens obliguen a fer aquest tipus de combinacions.

–¿No creus en la integració dels repertoris de música contemporània en els de música clàssica?

–És bo que la gent conegui la música del segle XX, però s'ha d'escoltar en un entorn que no propiciï confusions. És més lògic tenir una temporada de concerts de música nova i un altre de música clàssica. Si no ho fem d'aquesta manera, el públic aplica la seva valoració indiscriminadament, com si tot es tractés del mateix.

–Llavors, ¿cal educar el públic?

–No ho sé. El públic sempre ha estat ignorant i no sé fins a quin punt l'hem d'obligar a assistir a classes de música perquè sigui capaç d'entendre allò que li oferim. Seria més fàcil que nosaltres aprenguéssim del públic.

–¿Esteu obligats a programar música de compositors catalans?

–Sí. Cal que els donem sortida i, per aquest motiu, moltes vegades ens hem d'oblidar dels grans noms, que són imprescindibles per situar-se en el panorama musical del segle XX. Intentem que només el 50% de la nostra oferta sigui música nova catalana, però no sempre ho aconseguim.

–Quina és la situació dels intèrprets i compositors autòctons?

–Malauradament tenen només la sortida que els donem a l'Associació Catalana de Compositors. No hi ha gaires cicles, i els intèrprets estan acostumats que els demanin repertoris clàssics. Tenen poques oportunitats de tocar la música que s'ha fet aquest segle. La situació dels compositors encara és més dura. A Anglaterra, el compositor surt als diaris i té una gran difusió. Això fa que es creï expectació, una idolatria absolutament necessària per escenificar el mite de l'artista. Aquí passa el contrari, no hem sabut transmetre que el creador és important i això ha desembocat en un rebuig visceral envers la creació. Un pintor té prestigi, a un compositor se l'ignora.

–Quin volum d'obres vau rebre de compositors catalans l'any passat?

–L'any passat en vam estrenar 33. Això és colossal; permet saber què està passant amb la creació musical catalana d'ara. Però no se'n fa cas. I quan es té en compte, és amb una actitud agressiva i estúpida.

–En general, ¿creix el consum de música nova?

–Segons les propostes. L'alternativa de l'Avuimúsica resulta atractiva i això fa que hi vingui gent. N'hem fet força difusió i tenim el públic necessari perquè creixi més, però ens fa falta un patrocinador –com "la Caixa" al Festival de Música Antiga– per donar-nos l'empenta final. Ens cal superar el públic especialitzat per arribar a un públic més ampli, però sense perdre de vista la qualitat. El salt qualitatiu només el podem fer amb l'ajuda d'una entitat solvent.

–¿Alguna novetat de cara a la temporada vinent?

–El cicle anterior va tenir 11 concerts, aquest 14, i volem aconseguir que el següent en tingui 19 o 20 de quinzenals. D'altra banda, l'any que ve el cicle no només es farà al CCCB, que continuarà sent el nucli d'activitat principal, sinó que es repartirà en tres espais diferents amb ofertes també diversificades.

Una visió des dels intèrprets

Per MONTSERRAT PUIG

La música, com totes les arts, està en constant evolució, en canvi permanent i a la recerca de noves estètiques o de llenguatges innovadors. En la música, com en la pintura, l'escultura, l'arquitectura o el cinema, i si voleu la dansa, els creadors tracten de trobar noves formes que vehiculin allò que ells volen expressar, però en el camp de la música el pes de la música barroca, la romàntica o la clàssica és tan fort que sovint es produeix un divorci entre el públic i els compositors actuals.

Per què es produeix aquesta separació? ¿És responsabilitat dels compositors, dels intèrprets, dels conservatoris o dels programadors musicals? També podria ser que el públic català fos, per entendre'ns, més conservador que no pas, per exemple, el públic centreuropeu. Aquestes i altres qüestions són les que hem plantejat a compositors i intèrprets de música contemporània per esbrinar la reacció del públic envers la música contemporània.

Anna Ricci, pionera i lluitadora incansable

La cantatriu Anna Ricci és una dona militant de la música contemporània, és una lluitadora infatigable per donar a conèixer i difondre el llenguatge musical del nostre temps. Va començar als anys cinquanta i no ha parat; innovació i rigor podrien ser les dues premisses que l'han acompanyat sempre.

–¿Podríem dir que el públic actual és més receptiu que no el de fa vint anys, per posar un exemple, en relació amb la música contemporània?

–També ha canviat l'estètica musical, potser ara no es tan dura, és més light, *no és tan trencadora. Potser en aquell moment feia falta que fos així. Però el que de veritat compta és que sigui música ben feta.*

–Com ha de ser, o quines característiques creu que ha de tenir la música contemporània?

–Per a mi el que és important és que l'autor expressi allò que porta dintre, i que ho faci d'una manera autèntica, que sigui sincer. Actualment potser es fa una música més assequible, però això no significa pas que sigui millor, només d'aquí a uns quants anys sabrem els qui duraran i els qui passaran. Abans, en els anys cinquanta o seixanta, es feia una música dura, incòmoda i il·legible pels intèrprets. Moltes vegades era un problema de transcripció o d'escriptura. Per a mi, un compositor que s'ha mantingut fidel als seus principis és Mestres Quadreny; ha evolucionat i ara la seva música és més fàcil de llegir, sense que això vulgui dir que ha rebaixat plantejaments. Ell, però, sempre cuida molt les hores d'estudi amb l'intèrpret, cosa que s'agraeix. Un altre exemple seria Joan Guinjoan.

–¿És partidària dels cicles específics de música contemporània, o bé d'incloure la música d'avui en els cicles estables al costat de compositors d'altres èpoques?

–Mai no m'han agradat els guetos, és millor barrejar-la amb música històrica, perquè de mica en mica entri suaument en el públic que assisteix als concerts, que entri amb naturalitat.

–Quina responsabilitat tenen els conservatoris per desvetllar en els professionals de la música l'interès per nous llenguatges musicals?

–Tota, però ja sabem la quantitat de problemes que arrosseguen els conservatoris. Esperem que les reformes siguin positives i resolguin els problemes d'estructura dels conservatoris perquè formin els alumnes de la manera més actual i més honesta possible. Perquè els eduquin amb mentalitat i actituds obertes i els ensenyin bé l'ofici.

–¿Creu que en altres països això ja es fa?

–En alguns sí. Per exemple, el 1988 vaig anar a cantar a Txèquia, vaig tenir el millor pianista del moment i un públic entès en músiques d'avantguarda. Són grans satisfaccions, perquè la remuneració econòmica era gairebé de caràcter simbòlic. Ara, pel maig, anirem a Cuba amb l'Evelio Tieles i és un viatge que em fa molta il·lusió, allà farem dos concerts.

Pilar Subirà, percussionista

Pilar Subirà és una jove percussionista, la veiem sovint actuant amb l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya, i en la Simfònica del Vallès, i la trobem amb freqüència en els cicles de música contemporània. Ha fet una colla d'estrenes de compositors actuals. A ella

FOTO: F. BARCELÓ (ARXIU)

també li hem demanat l'opinió sobre el públic i la música contemporània.

–De qui és la responsabilitat que es programi poca música contemporània? Hi ha qui diu que el públic hi és reaci. Tu què en penses?

–Depèn del públic, potser més aviat hauríem de parlar de públics. Faria una distinció entre el públic que assisteix amb regularitat als concerts i el que només hi va esporàdicament. El primer és receptiu, l'altre es tanca en banda, i ni tan sols es planteja la possibilitat d'escoltar una altra música que no sigui la tradicional. Penso que el que és important és tenir voluntat d'acostar-s'hi, sentir curiositat. Després et pot agradar o no, igual que la música del XIX, n'hi ha que t'agrada i n'hi ha que no.

–¿Però com analitza el fenomen que resumeix la frase: "al públic no li agrada la música contemporània"?

–Depèn del que busquis en la música, com en la pintura o en les altres arts; hi ha qui vol música que el relaxi, d'altres volen música que els compensi, però també hi ha persones a qui agrada que la música els remogui, els inquieti, els plantegi interrogants... Personalment, crec que és positiu que la música t'inquieti, t'interrogui, potser hi ha un públic tradicional que només obté satisfaccions de la música si coneix l'obra, però jo penso que hi ha un públic nou amb mentalitat oberta que accepta les obres noves. S'han fet experiències amb nens, se'ls han posat obres contemporànies i les han escoltat amb interès i atenció, perquè els nens no tenen prejudicis. I aquesta actitud no és exclusiva del públic, també hi ha molts músics que no estan disposats a fer l'esforç d'obrir-se a noves estètiques.

–Com definiria la música que es fa actualment?

–Primer cal dir que no tot el que és nou és bo, ni tampoc tot és dolent. Ara potser no estem en un moment de ruptura sinó de recerca. Diria que la ruptura va tenir lloc en els anys cinquanta. Avui el que impera és una gran varietat d'estils, tenim la música electrònica o electroacústica, es barreja el jazz amb la música ètnica, amb els ritmes africans i cubans, es porta molt la música de fusió, però també hi ha música contemporània feta amb sentit comercial, per agradar. Caldrà esperar que passin uns anys per descobrir quines obres i quins compositors perduren, el filtre del temps és important en el món de l' art. Però de totes maneres, jo diria que pel que fa al públic, ara n'hi ha més, amb mentalitat oberta i inquieta, que no pas fa uns quants anys enrere.

MARÍA JOSÉ MORENO
Una veu que crida al futur

És evident que el valor més indiscutit de la versió de l'òpera *Alcina* que acaba d'oferir-se al TNC en la temporada del Gran Teatre del Liceu ha estat l'apartat interpretatiu. Des d'un paper fins a cert punt secundari, la soprano María José Moreno va esdevenir la imatge juvenil d'una artista que té davant seu un horitzó obert a les expectatives més falagueres.

Per JAUME COMELLAS

FOTO: EVA GUILLAMET

Vaig descobrir aquesta cantant a la penúltima edició del Concurs Francesc Viñas, en què va aconseguir el segon premi, després que el primer hagués quedat desert. Absolutament desconeguda per a mi fins aleshores, el seu cant fàcil i fluid i la seva maduresa incipient em van colpir. Al cap de poc més d'un any d'aquells fets l'artista ha fet un recorregut d'una notable solidesa fins a convertir-se en una autèntica "esperança blanca" de la lírica espanyola.

Amb gairebé un peu al pont aeri, aprofitant un interregne entre representació i representació, vestida de la manera menys sofisticada possible –que no vol dir mancada d'elegància–, distesa com la seva forma de cantar, el diàleg esdevé còmode des del primer moment. Les respostes flueixen sense entrebancs, amb una sinceritat planera, sense especulació ni prejudicis engavanyadors.

Curiosament, i la llista és prou llarga, la seva vocació musical "també" es va produir de forma inesperada, sense un mínim de *background* predisposador. Ni ambient familiar propici, ni estudis musicals des de joveneta, ni hàbits i vocacions molt marcades... Tot al més un pare que sabia una mica de música, i que a casa s'escoltava música popular, però gens de la clàssica.

–I jo sempre cantava i des de sempre cantava amb la veu impostada. La meva mare deia que cantava d'una forma rara.

...ha deixat anar per situar els mínims ambientals en què es va moure abans que les coses prenguessin un camí sorprenent.

–Jo no em pensava que seria cantant. De cop i volta vaig descobrir que m'agradava la música clàssica. Tenia 23 anys.

Que ja és una edat una mica avançada per descobrir el que va descobrir. Recordem quants debuts gloriosos no han superat aquest guarisme.

–Era a París, on vaig anar per estudiar francès i anava a molts concerts, sobretot de música de cambra. I em vaig adonar que m'agradava la música clàssica. I així, el segon any de ser a París vaig entrar a cantar en un cor... de contralt, imagina't, jo que sóc soprano lleugera. I en tornar a Madrid ja vaig entrar a l'Escuela de Canto. Jo treballava de secretària i cantava per passar-m'ho bé. Amb 25 anys d'edat vaig començar a estudiar. No sabia ni què era una rodona o una negreta. Continuava treballant a l'empresa Dragados. Sí, la que està construint el Liceu. Val a dir que els dos primers anys no tenia gaire temps per dedicar-me a estudiar.

En aquest punt es va produir un fet que per a un altre hauria resultat problemàtic i que per a ella va significar un nou tomb decisiu a la seva peripècia humana.

–Se'm va acabar el contracte a l'empresa... i jo no em vaig esforçar gaire perquè me'l renovessin. Em vaig jugar el suport econòmic. Però és clar, com que no era jo qui deixava el treball, sinó que era el treball que em deixava a mi...

Els punts suspensius, pronunciats amb un cert rictus irònic es

clouen amb el fet que va aprofitar l'avinentesa per llançar-se amb més facilitats al cant. Aviat va formar part d'un cor d'una companyia de sarsuela i tot seguit en va ser solista.

–La meva idea era guanyar-me la vida cantant. Em presentava de corista i m'agafaven de solista. Eren companyies que actuaven a fora, a províncies. És una cosa que es fa força i que va molt bé per als cantants joves. És positiu per a tot, també per a l'economia personal.

–¿S'aprèn, en un lloc com aquest?

–Sí, i tant. S'aprèn de tot; a no tenir por de si has assajat poc, a moure't en escena.

Però aquesta cosa no va durar gaire. Aviat va entrar a la companyia d'òpera que comanda el conegut presentador televisiu i ventríloc José Luis Moreno. No s'hi va posar pas per poc, amb títols com *Rigoletto* en el paper de Gilda, no cal dir-ho, i en unes condicions...

–Vaig fer Rigoletto *sense haver assajat cap moment amb els meus companys. Només sola amb l'orquestra.*

Sense comentaris. Mentrestant continuava sota el guiatge dels seus professors a la prestigiosa Escuela de Canto de Madrid. José Luis Montolio com a repertorista i Ramon Regidor en tècnica de cant, professors amb els quals encara continua estudiant. Demostra estima per aquests mestres, i sobre el fet que no són gaire coneguts deixa abocar el seu sentit comú tan acusat.

–No els vaig triar. Em van tocar. Però per a mi ha estat una sort poder aprendre amb ells i poder continuar fent-ho. Això dels mestres és molt complicat. Un mestre molt prestigiós et pot anar malament i un de no tan conegut, bé. I a mi amb ells em va molt bé. Hi ha grans professors que han destrossat veus.

–Què ha canviat entre aquella noia que va entrar a l'Escuela ja amb un cant impostat i la que és avui?

–Bé, és evident que jo "sentia la música". I tenia una veu; una veu que ha evolucionat i que he après a cultivar. A vegades no és tant que aprenguis a cantar, sinó a reconèixer què sents i a saber controlar-ho. Els professors m'han marcat el repertori, que és una cosa molt important. Jo partia d'una musicalitat natural, però després venia la resta.

–¿Ha estat una alumna privilegiada, d'aquelles que els mestres des del primer dia ja s'adonen que té un talent especial?

–D'entrada el que no tenia era problemes, però no sobresortia. Va ser quan vaig deixar el treball que vaig començar a destacar. Va ser quan realment vaig evolucionar. Fins aleshores només era una veu bonica i fàcil però res més. Fins els mestres es van sorprendre de l'evolució que vaig fer. El que passa és que de sopranos lleugeres som tantes, a Espanya, que els professors fins i tot n'estan avorrits, d'escoltar-les. Les sopranos lleugeres costa que causem impressió.

La carrera de María José Moreno anava ampliant les bases cap a nous horitzons. Un fet important va ser sens dubte el seu guardó al·ludit al Concurs Viñas. Un èxit que tàcitament –no ho diu de manera expressa– poc o molt la va sorprendre.

–El mes d'octubre havia pres part en el Concurs Gayarre. I no em va anar gaire bé. Reconec que vaig cantar malament. No, no era problema de repertori, que va ser el mateix del Concurs Viñas. En aquest aspecte he tingut la sort d'anar ben guiada sempre.

L'èxit del concurs la va portar a ser contractada al Teatro Real per al segon repartiment de *La fille du régiment*.

–Això ha estat el que més m'ha ajudat fins ara. Havia fet unes audicions i és possible que el resultat del Concurs Viñas ajudés a la decisió final.

Contràriament al que diuen altres cantants, que després d'haver aconseguit un guardó de relleu refusen la tensió de noves participacions en concursos, María José Moreno encara pensa en alguna altra, en tot cas...

–Em sembla interessant per donar-te a conèixer a l'estranger. A vegades em pregunto si no em fa falta fer més concursos. Però la veritat és que ara no tinc temps.

–Això de fer audicions, en què sempre hi ha un o més d'un perdedor, ¿no és cansat, també?

–Un s'ho ha de prendre com és. La vida és així. Sempre s'han de fer audicions; almenys quan ets al principi de la carrera. No és

una cosa que m'agradi però és així.

Després de *La fille du régiment*, treball del qual té un gran record, va venir l'Oscar d'*Un ballo in maschera* i el segon repartiment de la versió de *L'elisir d'amore*, que es va representar la temporada passada al Teatre Victòria en la programació del Gran Teatre del Liceu. Aquesta és una altra cita que la cantant valora molt.

Posats ja en els rails de la via que pot menar a tot arreu, s'imposa la pregunta de com veu el seu futur.

–Miri, jo el que vull és cantar molt i fer-ho moltíssims anys. No sols òpera, sinó també oratori i concert. No m'importa ser famosa o ser un mite. Jo el que vull és cantar molt bé i tenir salut.

I sense perdre el seu sentit de la realitat, amplia els arguments.

–M'agradaria cantar als grans teatres d'òpera...

–...Aquí ha rigut una mica irònicament, com no acabant-s'ho de creure....

–...això està clarissim. Com no ho hauria de desitjar? Però ara no em preocupa. De moment porto molt bon camí i sóc conscient que tinc una evolució bona i fins i tot ràpida. En menys de tres anys he cantat al Real, al Liceu, a La Zarzuela i a tots els teatres d'òpera d'Espanya. Penso que sóc una persona afortunada. Vull anar fent les coses a poc a poc i progressar. No tinc cap somni concret.

La convicció com a actriu amb què es va moure a l'esmentada *Alcina* ens mena a preguntar fins a quin punt la dimensió actoral ajuda a la vocal i viceversa.

–A mi no m'agrada cantar les àries aturada al mig de l'escenari. M'encanta actuar. I és que cantar i actuar es complementen. El que no faig és sacrificar la veu per fer un moviment actoral que la perjudiqui. Primer sempre és cantar.

–¿Estudia el perfil literari dels personatges que interpreta?

–Sí, i això m'ajuda a cantar millor. Llegeixo tot el que puc i si és possible l'obra completa en la qual es basa l'òpera. Intento agafar tota mena d'informació possible a l'hora de construir el personatge.

I un personatge literari d'una gran força és Werther, basat en l'obra homònima de Goethe, com és ben sabut, òpera que ha d'interpretar aquest mes de juliol al Real amb ni més ni menys que Alfredo Kraus.

–Estic encantada de poder treballar amb Kraus. Déu meu... És un senyor increïble. És un ésser sobrehumà.

–¿Ha començat a deixar de dormir alguna hora pensant que ha d'actuar amb Alfredo Kraus?

–Per ara no estic nerviosa. Quan arribi el moment, ben segur que sentiré una mica més de tensió. Però ara falten tants mesos...

–Victòria dels Àngels aconsella als seus alumnes que llegeixin poesia. Què en pensa, d'una afirmació com aquesta?

–Jo el que sé, ho tinc clarissim, és que necessito pensar. I no sols en el Si o en el Re o en el Do. Quan he cantat en un idioma que no coneixia m'ha costat molt. Necessito pensar molt en el text. No puc cantar sense conèixer el text, sense creure-hi, sense conèixer la seva expressivitat... Jo no penso només en el so sinó a cantar. És una cosa inseparable. S'ha de pensar en el que es diu i així surt més fàcil. Jo ho sento així; per a mi és imprescindible. Bé, a vegades hi ha coses de coloratura o d'ornamentacions que és diferent.

Li recordo que un destacat especialista en música antiga es va doldre que l'estilística de cant de la versió d'*Alcina* no era la que corresponia a una visió autèntica i històrica de l'obra de Händel. María José Moreno demostra que el tema no l'agafa a contrapeu. I la resposta és tan diàfana com la seva pròpia veu i com ho han estat les anteriors.

–Els cantants especialistes en música antiga tenen un cantar pla. Rinaldo Alessandrini ens va deixar cantar a la nostra manera. Just abans de venir a Barcelona acabava d'interpretar L'incoronazione di Poppea *en el paper de Drusilda. I en*

Tal com s'ha apuntat a l'entrevista, María José Moreno és una de les "esperances blanques" de la lírica espanyola. Una de les moltes, feliçment, però en tot cas no una més. Això vol dir que és una artista que compleix una munió de condicions de gran potència per esdevenir una figura gran, un nom important.

Confesso que més d'una vegada he estat temptat de preguntar-li què passarà si d'aquí a uns cinc o deu anys, no arriba a aconseguir-ho. I no ho he fet per tres motius. Un d'elemental, perquè m'hauria semblat una manca de delicadesa que en un moment tan feliç com el que viu, tan exultant i tan obert a tot, hom posés el contrapunt d'una ombra virtual que ni remotament ningú no pot afirmar que arribi a concretar-se mai.

Un altre motiu és que crec que la maduresa de caràcter d'aquesta noia, no convertiria aquesta possibilitat en cap mena de trauma profund. No en faria, per tant, qüestió d'interès públic ni molt menys de morbo comunicacional.

I, en darrer lloc, però com a argument cabdal, perquè les condicions que posseeix aquesta artista fan que resulti molt difícil, si no apareixen problemes del tot inesperables, que no arribi a constituir-se en una autèntica gran figura.

Sóc conscient com resulta de perillós i arriscat jugar la carta de l'endevinador. Però carta per carta, les de María José Moreno estan molt ben marcades i, per tant, el meu risc és molt lleu.

aquells moments a Madrid hi havia una trobada de grans especialistes en aquest tipus de repertori, com per exemple René Jacobs i d'altres. I tots van coincidir a acceptar les veus normals i habituals en la lírica romàntica per a aquest tipus de repertori en comptes de les especialistes. Es van mostrar determinades escenes en diferents versions i va quedar clar que un cantant especialista en òpera romàntica pot cantar també el repertori barroc. Llevat que no tinguis un vibrato *exagerat. Hi va haver quatre o cinc especialistes i tots van coincidir que no volen especialistes sinó cantants amb bona tècnica de cant, amb la qual es pot fer tot. Els especialistes normalment tenen una tècnica limitada. Avui es canta en teatres grans que exigeixen una altra manera de cantar.*

Amb aquests arguments raonats amb tanta convicció dono per acabat aquest capítol, al qual, però, d'alguna manera tornarem més endavant. María José Moreno reconeix que encara no ha fet el salt al gran món internacional. No es pot dir que el fet la deixi indiferent, però tampoc que la preocupi gaire... per ara.

–Miri, de moment ja estic satisfeta com em van les coses, ja li ho he dit. He tingut la sort que ara el Liceu m'hagi permès interpretar el paper de Morgana com abans fer L'elisir d'amore. *El Liceu dóna oportunitats als joves, cosa que no passa a tot arreu. Però jo, a més, tinc el problema de ser una soprano lleugera, que n'hi ha moltes. Si fos tenor, segurament ho tindria més fàcil. Potser també és qüestió de publicitat, de cases discogràfiques, no ho sé. Sí, les substitucions són una via per donar-te a conèixer. Fa poc em van cridar d'un dia per l'altre per cantar* Il barbiere... *a Zuric. Però és una obra que no tenia preparada i no ho vaig poder acceptar. Però és que a més, amb la feina que tinc a estudiar, només caldria que em preocupés d'aquestes coses. La meva és una carrera complicada en la qual no tot depèn que cantis bé, sinó que agradis a un director d'òpera o no. És molt complicat...*

...acaba argumentant. Sobre el fet de la duresa de la carrera en el sentit més estrictament personal, per exemple el de la renúncia a una vida familiar ortodoxa, assenyala:

–La nostra és una forma de vida que afecta tothom qui t'envolta. Però jo sóc afortunada de fer una cosa que m'agrada i ho he descobert quan era gran. Sóc afortunada d'anar veient a poc a poc el que m'agrada. I potser ho valoro més en haver-hi arribat tard.

–¿Tem que la professió anul·li la persona?

–En aquest moment, no. La persona i la cantant ara mateix són una mateixa cosa. No tinc família, visc per a això. Potser dintre de pocs anys la cosa canviarà.

–Diu que li agrada molt la part teatral de la seva tasca encara que reconeix que el concert és més còmode...

–Però fer òpera no em cansa.

–¿Sent el pes de la responsabilitat davant de cada actuació, el famós *track*?

–Acostumo a estar tranquil·la. Si no em trobo malament de veu estic molt tranquil·la.

–Deia la Victòria dels Àngels que els joves normalment donen més del que el públic espera. ¿S'imagina ara mateix què podria passar si en *Linda de Chamonix* l'Edita Gruberova cometés alguna errada greu?

–No crec que passi, això...

...deixa anar amb una barreja d'ironia i convenciment....

–...però potser sigui veritat que s'exigeix més a les grans figures, perquè la gent les va a veure perquè les coneix.

Veient-la actuar a *Alcina*, és evident que el cant està vivint una gran evolució. Crec que una obra com aquesta fa tan sols quinze anys s'hauria interpretat de forma molt diferent. Penso, per exemple, en la mítica versió de *Giulio Cesare* al Liceu amb Montserrat Caballé i Raquel Pierotti, tan esplèndida però de concepte interpretatiu tan diferent...

–Sí, és cert, avui es canta d'una altra manera. Crec que es respecta més la partitura i que el cantant pensa menys a lluir-se. Jo, en el meu paper, hauria pogut fer floritures, però penso que no s'ha de fer...

FOTO: E. GUILLAMET

Sabem molt bé
què és sentir passió
per la música

GRAN TEATRE DEL LICEU
Reconstruïm el Liceu

FUNDACIÓN ORFEÓ CATALÀ PALAU DE LA MÚSICA

L'emoció, la dedicació,
el perfeccionament, els sentiments...
Sabem molt bé què són aquestes sensacions.

Aquesta és la raó per la qual col·laborem
amb el Palau de la Música com a Membre
d'Honor de la Fundació Orfeó Català
i amb la Fundació del Gran Teatre del Liceu
com a Membre del Consell de Mecenatge,
donant suport així a la divulgació
de la cultura musical a Catalunya.

Al Grup Winterthur sabem molt bé què és
sentir passió per la música.

winterthur

Programa de suport a la Cultura

Kent Nagano

La Hallé Orchestra, al Palau

Pro Música. Hallé Orchestra. Nadja Michael, mezzosoprano. Kim Begley, tenor. Dir.: Kent Nagano. *El cant de la terra*, de Mahler. Palau de la Música Catalana. 21 de maig de 1999 (21 h).

La primera temporada Pro Música arriba a la seva fi el dia 21 de maig amb un concert a càrrec de la més antiga de les formacions simfòniques britàniques. La Hallé Orchestra, sota la direcció del seu titular, Kent Nagano, oferirà la simfonia per a tenor, contralt i orquestra *El cant de la terra* de Gustav Mahler.

Aquesta formació britànica, fundada a Manchester per Sir Charles Hallé l'any 1858, ha estat dirigida en el decurs de la seva història per vuit directors principals, entre els quals destaquen Sir John Barbirolli i Kent Nagano, nomenat director musical i director principal el mes de setembre de 1991.

L'orquestra en l'actualitat divideix les seves actuacions entre Manchester i les gires mundials: d'Austràlia als Estats Units, d'Europa a Hong Kong. Aquesta orquestra, que posseeix un suport privat de més de setanta empreses, conjuntament amb la seva activitat concertística, genera a l'any més de quaranta projectes educatius, amb concerts per a joves i programes d'ensenyament.

Amb la seu al Bridgewater Hall, el seu repertori inclou totes les obres de repertori que formen part de les grans formacions simfòniques, amb una predilecció especial per la música contemporània; l'estrena europea del *Concert per a viola* de Sofia Gubaidulina als BBC Henry Woods Proms va suposar-li un gran èxit.

Ara l'Orquestra té un nou impuls amb la presència de Nagano al podi de director. Personalitat reclamada per totes les grans orquestres del món (filharmòniques de Berlín i Viena, Hamburg, Concertgebouw, Los Angeles, Gewandhaus, Philharmonia...), Kent Nagano ha forjat una brillant carrera compartint tant les interpretacions del repertori simfònic com de l'operístic.

Tant el seu debut al Metropolitan, on va dirigir *Diàlegs de Carmelites* de Poulenc, com les seves actuacions simfòniques al capdavant de l'Orquestra Simfònica de Londres –de la qual ha estat el principal director convidat associat–, la Simfònica de Berkeley –de la qual és director musical–, les gires al capdavant de l'Òpera Nacional de Lió –de la qual va ocupar el càrrec de director musical– i, per descomptat, les actuacions amb l'Orquestra Hallé, amb gires arreu del món, vénen corroborades per unes interpretacions d'un magnetisme colpidor, que podrà constatar-se en aquesta interpretació de *La cançó de la terra*, obra amb la qual es posarà fi a la primera temporada Pro Música. ●

Lluís Trullén

Renée Fleming debuta a Barcelona

Palau 100 (Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana). Renée Fleming, soprano. Àries d'òpera. Palau de la Música Catalana. 16 de maig de 1999 (21 h).

La temporada Palau 100 clourà la seva vuitena temporada amb un recital a càrrec de la soprano nord-americana Renée Fleming, que suposarà a més el seu debut a Barcelona.

Fleming és una de les veus emergents de la lírica dels darrers deu anys. Formada a la Juilliard School i alumna de la State University de Nova York, va recollir els seus primers triomfs en el món de la lírica quan va assolir els premis Richard Tucker i el George London. Amb el seu debut al Metropolitan de Nova York interpretant el rol de Desdemona d'*Otello* va aconseguir un èxit que l'ha acompanyada en les diverses aparicions als centres lírics de més prestigi. Un any després aconseguí nous èxits interpretant el rol d'Eva d'*Els mestres cantaires* a Edimburg i, posteriorment, el desaparegut Sir Georg Solti va escollir-la per a la recreació operística de *Don Giovanni*, que a més va ser enregistrada discogràficament.

La seva veu va ser constantment aclamada i de seguit sorgiren noves actuacions al Metropolitan –interpretant *Così fan tutte* de Mozart sota direcció de Levine– o el *Requiem* de Verdi amb Pavarotti, Ramey i Quivar com a solistes, actuacions que la van erigir definitivament en una veu lírica del tot consagrada. Directors com Solti, Barenboim, Mackerras, Ozawa, Haitink, Chailly, Abbado, Gergiev... i actuacions al costat de les filharmòniques de Viena i Berlín o la Simfònica de Chicago han convertit Fleming en una de les veus actuals més admirades en els rols operístics, essent portadora d'una veu que li permet assolir tant rols mozartians com wagnerians. ● LL.T.

FOTO: A. BURGUÈS (ARXIU)

Silvia Marcovici torna amb l'OBC

OBC. Silvia Marcovici, violí. Dir.: Lawrence Foster. Gerhard, Nruch, Dvorák. Auditori de Barcelona. 14, 15 i 16 de maig de 1999 (21 h, 19 h i 11 h, respectivament).

Amb la nova actuació a Barcelona de la violinista romanesa Silvia Marcovici interpretant el *Concert per a violí* de Bruch, l'OBC clourà la seva temporada de concerts 1998-99, marcada per la seva transició del Palau de la Música Catalana a l'Auditori.

Silvia Marcovici, de qui recordem com una de les seves últimes programacions a Catalunya la interpretació en el Festival de Música de Peralada de 1993 el *Concert per a violí* de Txaikovski sota direcció de Sir Neville Marriner, tornarà a portar el seu talent, que l'ha convertit en una celebritat en el món violinístic.

La carrera d'aquesta famosa violinista té uns punts destacats que van marcar des dels seus inicis una trajectòria imparable. Formada amb Stephan Gheorghiu a Bucarest, el seu debut es va produir a la Haia als quinze anys d'edat. Dos anys després, el 1969, va assolir un segon premi al Concurs Internacional Marguerite Long-Jacques Thibaud i l'any següent el màxim guardó al Concurs George Enescu. A partir d'aquell moment se succeïren les actuacions i invitacions per actuar als escenaris de més prestigi.

Un fet que va augmentar decisivament la seva popularitat es va esdevenir l'any 1972 quan el mític Leopold Stokowski va invitar Marcovici per actuar com a solista en un concert celebrat a Londres arran dels noranta anys del director. L'any 1976 va emigrar a Israel, on va impulsar la seva carrera internacional. A partir d'aleshores totes les batutes han reclamat la seva presència: Abbado, Muti, Mehta, Previn, Ormandy, Rostropóvitx, López-Cobos... i ha assolit infinitud d'èxits amb el repertori concertant violinístic. Des dels inicis dels anys vuitanta resideix a Alemanya, on és professora de la Musikhoschule de Sarrebrück, una tasca pedagògica que comparteix amb les classes que imparteix a l'Acadèmia de Música Tibor Varga de Sion, a Suïssa.

La interpretació del *Concert per a violí i orquestra* de Bruch que ha recreat en desenes d'ocasions suposarà una nova actuació de Marcovici al nostre país, en un programa en què a més l'Orquestra inclourà el *Concert per a orquestra* de Gerhard i les *Danses eslaves* de Dvorák, obres amb les quals clourà aquesta temporada de transició. ● LL.T.

La Stagione Frankfurt, amb Schneider

Palau 100 (Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana). La Stagione Frankfurt. Ruth Ziesak, soprano. Dir.: Michael Schneider. Mozart, J. Ch. Bach. Palau de la Música Catalana. 12 de maig de 1999 (21 h).

Reconeguda com una de les més prestigioses orquestres en la interpretació seguint criteris històrics, La Stagione Frankfurt ha format part dels més prestigiosos festivals de música antiga d'arreu. Actuacions a sales tan prestigioses com La Scala de Milà, el Concertgebouw d'Amsterdam o les Konzerthaus de Viena i Berlín, el seu repertori se centra principalment en la música del barroc i del classicisme. Amb interpretacions d'obres i melodrames de Telemann, Benda i òperes de Händel, com *Rodelinda*, aquesta orquestra posseeix una sonoritat i una expressió en què el dinamisme de les seves interpretacions tenen com a complement un exacte treball en l'afinació i la meticulositat.

El director és Michael Schneider. Amb vint-i-quatre anys va proclamar-se guanyador del Concurs Internacional de Munic i un any després va fundar la Camerata Köln, que ha ofert actuacions per tot el món i té una trentena d'enregistraments. L'any 1980, amb només vint-i-sis anys, va ser nomenat professor de la Hochscule der Künste de Berlín i tres anys després assumí la direcció del Departament de Música Antiga de Frankfurt, on dirigeix el programa de Llicenciatura de Música Antiga.

Primer com a solista de flauta, després com a professor i musicòleg, com a director d'obres simfoniques, oratoris i òperes, Schneider ha assolit una fama inqüestionable en el camp de la música antiga. L'any 1988 va fundar La Stagione Frankfurt, una orquestra que, integrada per professors de la Camerata Köln, tenia com a finalitat dur a terme els seus estudis d'investigació sobre música antiga, a més d'interpretar el repertori habitual. Michael Schneider és, doncs, una de les personalitats, malgrat la seva joventut, més destacades del panorama de la música antiga actual. ● LL.T.

La primavera musical del Nick Havanna

Per F. TAVERNA-BECH

Com ja és tradició des de fa uns quants anys, torna a anunciar-se el Cicle Música del segle XX del Nick Havanna, una de les poquíssimes sèries que, gràcies a la iniciativa de la Fundació de Música Contemporània, la ciutat de Barcelona té dedicada a la música del nostre segle.

En total seran vuit concerts de cambra, amb conjunts de formació molt variada i amb programes en què la música dels nostres compositors té especial presència. Fins a cert punt pot dir-se que el conjunt d'autors posa de manifest que s'ha procurat assolir un cert eclecticisme estètic, el qual si més no ha d'interessar pel que significa d'informació sobre l'estat de la creació musical en el ben imminent tombant de segle, una centúria artísticament ben moguda i generosa en iniciatives musicals i de les quals el Cicle de Música al Nick Havanna ha donat durant catorze anys puntual referència.

FOTO: P. BARCELÓ (ARXIU)

Fundació Música Contemporània. XIV Cicle de Música del Segle XX. Nick Havanna, tots els dilluns a les 21 h, des del 19 d'abril al 14 de juny de 1999. Dia 3 de maig: Dúo Diáfano (clarinet midi i electrònica en viu) i Eduardo Polonio (teclats i electrònica en viu). Obres de Berenguer, Díaz, Jiménez i Polonio.
Dia 10 de maig: Orquestra Barcelona Sinfonietta. Dir.: F. Llongueres. Obres de García, Grèbol, Martínez, Roca, Sabater i Sarda.
Dia 17 de maig: J. Espina (violí) i E. Blanco (piano). Obres de Brotons, Halffter, Montsalvatge i Toldrà.
Dia 31 de maig: J. Codina i J. M. Mangado (guitarres). Obres de Balsach, Brouwer, Guinovart i Homs.
Dia 7 de juny: M. Lluïsa Cortada (clavicèmbal). Obres de Balsach, Guinjoan, Guinovart, Homs, Ligeti, Llanas, Marco, Montsalvatge, Soler i Werner-Henze.

Centre Internacional de Música Antiga — La Capella Reial de Catalunya

I FESTIVAL DE PRIMAVERA: MÚSICA VIVA 1999

La Cultura en diàleg

Pròxims Concerts i Conferències

VI
11 Maig 1999
Òmnium Cultural
19.30 h. CONFERÈNCIA/DEBAT
Música, Societat i Poder
Roger Aller Antoni Sàbat
Moderador: Agustí Fancelli

21.30 h. CONCERT
Basílica de Santa Maria del Mar
Heinrich Ignaz Franz Biber
Música i Espai a Salzburg 1699
Missa de Requiem XV vocum
Missa de Bruxellensis XXIII vocum
LA CAPELLA REIAL DE CATALUNYA
LE CONCERT DES NATIONS
Direcció: JORDI SAVALL

Co-producció: Salzburg Festspiele «Pfingsten»
La Capella Reial de Catalunya té el patrocini de la Generalitat de Catalunya i la Col·laboració de Ibèria

VII
8 Juny 1999
Fundació Col·lecció Thyssen-Bornemisza
19.30 h. CONFERÈNCIA/DEBAT
Cultures en convivència, cultura de la convivència
Pablo Beneito José Maria Mendiluce
Moderador: Agustí Fancelli

21.30 h. CONCERT
Claustre del Monestir de Pedralbes
El Paradís Perdut 1100-1400
Concert per la Pau
Músiques jueves, cristianes i àrabo-andaluses
Montserrat Figueras *cant*. Yair Dalal *oud* (Israel)
Kenneth Zukerman *sharod* (USA)
Pedro Memelsdorff *flautes* (Argentina)
Arianna Savall *arpa*, Pedro Estevan *percussió*
Jordi Savall *rebab i lyra*

Co-producció: Music for Peace. A. Salsburg Initiative

Amb el suport de
La Generalitat de Catalunya, IBERIA Lineas Aéreas. Fundació Col·lecció Thyssen-Bornemisza
Òmnium Cultural, Monestir de Pedralbes, EL PAÍS, Canal Satélite Digital, Muzzik
i la col·laboració de
L'Auditori, Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana, Escola d'arts musicals Luthier, Consorci de les Drassanes de Barcelona, Institut Català d'Estudis Mediterranis, Institut de Cultura de Barcelona: Museu de la Música, Alia Vox, Ràdio Nacional d'Espanya a Catalunya, Catalunya Ràdio

Entrades a la venda al servei Tel-Entrada (902 10 12 12), taquilles del Palau de la Música i de l'Auditori
Conferència: 1.000 ptes. Concert: de 2.000 a 4.000 ptes. Estudiants: descomptes del 50%

Dansa València arriba a la XII edició

Els passats dies 3, 4, 5 i 6 de febrer la dansa es va convertir en la protagonista principal de tots els actes culturals de la ciutat de València. Dansa València es pot considerar com una de les manifestacions més rellevants de la dansa contemporània de l'Estat espanyol i referència obligada per a professionals, programadors i amants de la dansa.

Per PEPA PASAMÓN

Dansa València va néixer el 1988 com a fruit del panorama d'efervescència creativa que es produïa en la dansa en aquell període. Noves propostes i tendències totalment heterodoxes sorgien amb molta força procedents de joves coreògrafs i creadors amb ganes de connectar amb el públic. Es tractava d'un esdeveniment diferent i nou, que combinava l'exhibició per a tots els públics i alhora esdevenia un mercat i/o plataforma on es comprava i venia. Programadors nacionals i estrangers hi acudien per veure els espectacles que després havien de dur als seus teatres o festivals.

I és que des que es va crear, aquest Festival anual s'ha convertit, sens dubte, en un punt de trobada dels diversos sectors de la professió, tot promovent jornades de reflexió i de debat, obrint el mercat europeu a les companyies nacionals i contribuint a crear un públic interessat en dansa.

En l'edició de 1999 van desfilar una vintena llarga de companyies de diferent format per diversos teatres de la Ciutat del Túria. El Festival va tenir una inauguració de luxe amb la Companyia Nacional de Dansa, dirigida per Nacho Duato, que signava dues coreografies de les quatre presentades, *Remanso* i *Without Words*; les altres dues eren de Jiri Kylian, amb el títol de *Forgotten Land*, i de William Forsythe amb *Artifact II*, tots dos coreògrafs de primeríssima línia. El Festival es va clausurar amb el Ballet Flamenc d'Antonio Canales i amb Sara Baras com a artista convidada. *Homenaje al Romancero Gitano* i *Bernarda Alba* van ser les dues peces presentades, inèdites encara en aquestes terres, ja que tan sols havien estat estrenades a París. Canales continua amb les obres d'inspiració lorquiana, iniciada ja amb *Bengues*, el seu darrer espectacle.

I entre els grans noms de la inauguració i la clausura, van ser presents en aquesta edició altres companyies de reconegut prestigi i amb trajectòries molt interessants. Les companyies catalanes van predominar pel seu bon fer. És el cas Jordi Cortés, coreògraf i ballarí català fincat a Londres, que va fer gaudir el públic amb el seu *Lucky*, un solo brillant. Lanònima Imperial, amb la seva proposta *Cuerpo de sombra y de luz*, va impactar per la força de les intèrprets femenines, barrejada amb l'especial ambient aconseguit mitjançant la utilització de projeccions. El suggeridor *Orache* de Mal Pelo ens va portar de viatge amb la dansa i la paraula, aquesta última com a element dramàtic fonamental.

La mostra comptava amb altres grups, com Sol Picó, Iliacan i Andreu Corchero, que van sorprendre amb les seves particulars posades en escena. I en la programació, també hi eren els valencians Ananda Dansa, Companyia Toni Aparisi, Santiago Sempere, Mar Gómez, Okrana Dansa, Cel Ras o els madrilenys Mónica Valenciano, Ion Munduate i Ana Buitrago.

També hi va haver novetats. Per començar, s'hi va estrenar una apartat dedicat als nens amb el nom de Danseta. Producciones Sala Cuarta Pared va representar *Estáte quieta*, sobre una particular família de ratolins. D'altra banda, *Caixes*, l'espectacle de Nats Nuts, va fer les delícies dels més petits gràcies als colors i la multiplicitat d'espais. És una iniciativa força interessant, ja que es basa en la formació del potencial futur públic. Hi va tenir una calorosa rebuda i tot indica que tindrà continuïtat en les edicions futures.

A més a més, el certamen va instaurar un premi a la millor actuació individual per primera vegada. La guardonada va ser Laura Aris, de la companyia Lanònima Imperial. D'aquesta manera, en aquesta edició s'ha volgut reivindicar la figura de l'intèrpret. "*Sabem la importància de la coreografia i del grup en l'èxit d'una posada en escena, però qualsevol proposta necessita bons intèrprets*", deia Immaculada Gil de Lázaro, l'actual directora del Centre Coreogràfic de la Generalitat, organisme que ha centralitzat per primer cop l'organització de l'esdeveniment, el qual ha nascut com un espai consagrat a la creació coreogràfica professional, que facilita tant la preparació d'una producció com el desenvolupament d'investigació permanent.

En resum, la programació va sobresortir per algunes companyies catalanes, va haver-hi innovacions (la Danseta i el premi a la interpretació) i s'ha aconseguit èxit de públic: en quatre dies, vuit mil espectadors, dos mil més que l'any anterior.

AUDITORIS DE CATALUNYA

Centre Cultural de la Fundació "la Caixa" de Granollers

–Nom: Centre Cultural de la Fundació "la Caixa".

–Adreça: Joan Camps i Giró, núm. 1, 08400 Granollers, tel.: 93 870-64-67.

–Arquitectes: Joan Valls (1981) i Joan Ramos (1993) amb Javier Ariño, enginyer acústic.

–Any d'inauguració: 1981.

–Any de restauració: el 1993 es va fer la restauració per millorar-ne l'aspecte acústic.

–Propietat: Fundació "la Caixa".

–Gestió: Fundació "la Caixa".

–Aforament: 349 butaques.

–Capacitat d'ubicació d'intèrprets: l'escenari fa 11 metres de fondària i 14,48 d'amplada. Hi ha actuat la Simfònica del Vallès.

–Funcionalitat i/o polivalència: el Centre Cultural acull sessions de teatre, música, dansa i cineclub.

–Temporades estables: cada any s'hi celebra el Festival Internacional de Música de JJMM. L'Ajuntament programa tres obres de gran format al trimestre, i una de dansa. Aquest curs s'hi han programat dues sessions al trimestre de música melòdica, no clàssica.

–Pressupost: només de l'Ajuntament, 12.000.000 de pessetes. També tenen les subvencions de la Generalitat i la Diputació per cobrir aquell tipus de música que no es fa en aquesta població.

Per MONTSERRAT PUIG

Granollers és una ciutat amb tradició cultural tant de teatre com de música. L'auditori de la Fundació "la Caixa" ha estat i és un punt de referència tant per a la música com per a les exposicions. Conversem amb la responsable, Prudencia Panadés, que ens comenta els grans eixos d'actuació de "la Caixa".

–Podem parlar d'una triple línia d'actuació, en primer lloc hi les activitats programades per la Fundació. Una segona línia d'actuació és la de col·laboració amb entitats locals i de la comarca, per tant escoltem les seves propostes, les discutim i tirem endavant aquelles que ens semblen més adients. La tercera línia seria la d'actuacions alienes, quan determinades entitats lloguen l'auditori per fer-hi diversos espectacles, que poden ser de música, de poesia o de dansa.

–Coneixem la tradició teatral de Granollers, però pel que fa a les activitats de música, com estan estructurades actualment?

–Penso que és important parlar del paper fonamental de l'Escola de Música per oferir concerts interessants per a la població. D'altra banda, el Festival Internacional de Música que organitza JJMM també té molt prestigi i una programació molt atractiva. Tenim també un altre festival, el de Trobadors i Joglars, que es fa dos caps de setmana de setembre i dos d'octubre, i finalment el festival de poesia. Cal dir que l'Escola de Música programa els seus concerts a la Biblioteca, concretament a la Sala Francesc Tarafa.

–¿Destacaria alguna de les activitats musicals, a part de les ja esmentades?

–Potser una de les empreses que personalment veig amb il·lusió i esperança és la JOICOVO (la Jove Orquestra i Cor del Vallès Oriental). Va sorgir del Festival Internacional de Joves Músics celebrat a Barcelona el maig de 1998. Aquesta orquestra aplega estudiants de totes les escoles de música del Vallès Oriental, i va ser acceptada pel Consell Comarcal, ofereix als estudiants dels últims cursos la possibilitat de tocar amb una orquestra, amb el que això significa per a la seva formació. El responsable n'és Xavier Esteve i per Nadal van fer el concert de presentació amb una obra d'Albert Guinovart. El projecte és fer un enregistrament que es farà a l'Auditori. De fet, podem dir que aquesta és la seu de la Jove Orquestra del Vallès Oriental.

–¿Ens pot explicar quines activitats musicals es feien abans a l'Auditori de "la Caixa", i quines es fan ara, i a què obeeixen els canvis, en el cas que n'hi hagi hagut?

–Abans s'havia fet un cicle de concerts de cambra i un de jazz. Ara l'Escola de Música ha assumit la iniciativa i nosaltres fem altres coses, com tallers de música per a escolars, o bé cursos per a professors de música o públic en general.

D'altra banda, Teresa Civil, tècnica municipal de Cultura, també ens acompanya en la conversa.

–De quin gènere seran les sis actuacions que l'Àrea de Cultura de l'Ajuntament ha programat per a aquesta temporada?

–Més aviat de música o cançó lleugera, o grups simfònics, però no de música clàssica. Aquesta ja la programa l'Escola de Música i actuen a la Biblioteca, a la Sala Francesc Tarafa. D'altra banda, tenim dos festivals, el de Trobadors i Joglars tres caps de setmana de setembre i octubre, i el Festival Internacional de Música que organitza JJMM els mesos d'octubre i novembre i té una programació molt atractiva i molt èxit de públic.

–¿Tenen algun tipus de subvenció?

–Les normals de la Diputació i la Generalitat.

PERDONI, PERÒ AQUÍ NO PASSEN CAP PEL·LÍCULA...

MOZART:
Così fan tutte

Gens, Fink, Güra, Boone, Spagnoli, Oddone. Concerto Köln. Kölner Kammerchor. René Jacobs, director. Harmonia Mundi, 951663.65

Un preciós article de René Jacobs sobre la seva la pròpia visió de *Così fan tutte* acompanya la primera incursió discogràfica mozartiana del famós i personalíssim director. Recomanem de llegir-lo per la relació que té amb la mostra sonora que escoltarem en l'enregistrament, ja que aquest *Così fan tutte* respon, realment, a una autèntica "versió d'autor".

Des de la vertiginosa obertura de l'òpera hom pot remarcar, en efecte, que no es tracta d'una versió convencional i aquesta impressió es confirma de seguida en poder comprovar la identificació entre la vivor del ritme intern de l'acció i la seva plasmació musical, la unitat de l'estil vocal de tots els personatges, la varietat i fantasia de les ornamentacions vocals –provinent de la familiaritat de Jacobs amb la pràctica de la vocalitat barroca en què s'arrelen, en darrer terme, les òperes italianes de Mozart–, la concepció autènticament cambrística de les escenes concertants, la propietat dels diversos estils que s'integren en l'obra... Jacobs penetra en l'essència més genuïna de l'òpera napolitana en concedir als *recitativi secchi* un rol crucial per a la comprensió del desenvolupament de l'acció, per comptes de considerar-los com un tràmit rutinari i monòton; d'aquí la inventiva d'una realització extraordinàriament creativa de l'acompanyament al *pianoforte*, en què cal esmentar l'excepcional labor de Nicolau de Figueiredo.

L'excel·lent conjunt del Concerto Köln sobresurt en precisió i en la realització d'un fraseig detallista, sense rebutjar quan cal aquell típic *legato* mozartià que es correspon en darrer terme amb l'estil natural del cant, si bé en els passatges de més amplitud orquestral ofereix una imatge sonora una mica encaixonada.

Jacobs ha modelat a la seva mesura un equip vocal perceptiblement homogeni, que mostra un nivell de virtuosisme col·lectiu excepcional. Cal remarcar, en aquest sentit i a tall d'exemple, la precisió de les ornamentacions paral·leles en els duets de les dues protagonistes femenines, Veronique Gens (Fiordiligi) i Bernarda Fink (Dorabella). És aquest exemplar criteri d'equip allò que domina en aquesta producció, per sobre de les grans figures mediàtiques, un model –o una opció– que s'imposa per la seva coherència i que podem fer extensiu a tot el repartiment d'aquest *Così fan tutte* en què, a més de les esmentades protagonistes, cal esmentar els seus oponents masculíns, Werner Güra (Ferrando), en un pla simplement discret, i Marcel Boone (Guglielmo), igualment en l'esmentada línia d'homogeneïtat estilística. Els rols de caràcter *bufo*, amb Graciela Oddone (Despina) i Pietro Spagnoli (Don Alfonso), mantenen una línia eminentment musical, sense emfasitzar desmesuradament els trets paròdics dels respectius personatges. En suma, una producció que aporta aspectes inèdits d'una òpera tan prodigada i que, segons les preferències de cada melòman, hom podrà considerar com una versió de capçalera, o com una versió alternativa de gran valor.

És interessant de remarcar el fet que, amb aquest enregistrament, Harmonia Mundi ofereix un CD-Rom amb un viatge interactiu pel món de l'òpera mozartiana, que facilita tota mena d'informació sobre el compositor, l'òpera i els intèrprets, a més de la possibilitat d'una audició sonora integral de la producció, amb traducció simultània del text a la pantalla. ● **Ll. M.**

SCHUMANN:
Szenen aus Goethes Faust

Dazeley, Sigmundson, Nylund. Collegium Vocale, La Chapelle Royale, RIAS-Kammerchor. Orchestre des Champs Élysées. Philippe Herreweghe, director. Harmonia Mundi, 901661.62

El tema de Faust és gairebé recurrent entre els compositors romàntics (Liszt, Berlioz, Schumann, Mahler, Gounod), si bé la temàtica d'aquesta complexa obra de Goethe ha estat majoritàriament adoptada pels compositors des dels aspectes més anecdòtics i superficials, excepte Schumann, en l'obra que comentem, i de Mahler, en el moviment final de la *Vuitena Simfonia*. En aquest sentit, cal remarcar que Schumann, aquí, ha decantat l'accent sobre el *Segon Faust*, de difícil i quasi críptic accés literari, i ha coronat l'obra amb l'escena final de Goethe, "La transfiguració de Faust", una mena de cantata literària que, amb els seus personatges mítics, els cors d'àngels, d'infants i de penitents, sembla demanar la música de manera imperativa. El fet d'abastar aquests aspectes, generalment negligits pels compositors, confereix a aquesta singular i extensa cantata schumanniana una profunda dimensió, representativa de l'entorn cultural del seu temps.

Obra ambiciosa i extensa, que ens presenta un aspecte insòlit i commovedor de la inspiració schumanniana, reflecteix totes les llums i ombres del geni del compositor, que la creà en diverses etapes, sense que l'ordre de la composició es correspongui cronològicament amb el d'escriptura. Des d'una obertura orquestral abrandada, pròpia del Schumann més impulsiu i angoixat, fins a la ingent rapsòdia per a cors solistes i orquestra que configura la darrera part (i en la qual, com afirma el comentarista de l'enregistrament, Rémy Stricker, "*la passió i la compassió tan evidentment schumannianes s'alien amb tota la grandesa d'un admirador conscient de Bach i de Beethoven, mai no ofegat, però, pel seu record inspirador*"), podem escoltar unes dues hores de música que, si mostra certes desigualtats i inclou alguns fragments d'una certa monotonia, paradoxalment, aquesta mateixa disparitat esdevé un estímul per remarcarne els moments sublims, que responen al vessant més generosament romàntic del compositor.

Una obra avui –i a la seva època– virtualment desconeguda en versions en viu, a causa de la complexitat d'elements que el seu muntatge demana, ens arriba ara en una impecable versió enregistrada, dirigida per l'inquiet Philippe Herreweghe, que dar-

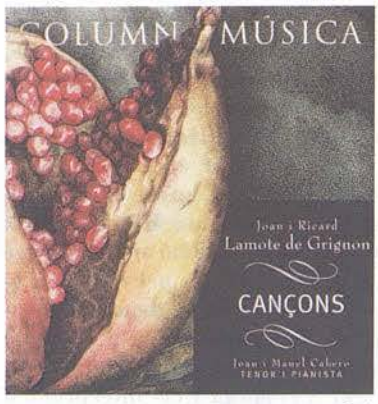
rerament manifesta una clara predilecció per ampliar l'àmbit estilístic del seu repertori. A la llegendària diafanitat vocal dels seus propis cors –La Chapelle Royale i el Collegium Vocale– s'afegeix el relleu de l'excel·lent RIAS-Kammerchor, que confereix a les sonoritats corals una plasticitat extraordinària. L'Orchestre des Champs Élysées, formada per instruments històrics, excel·leix en fluïdesa i equilibri, més que no pas en profunditat sonora, un fet que potser es deriva, en part, del mateix tarannà directorial de Herreweghe, més lúcid que no temperamental. Una observació anàloga es podria fer, en termes generals, de les aportacions dels solistes vocals, tan importants en el conjunt de l'obra; si palesen una notable noblesa vocal, hi manca potser aquella contundència en la declamació que exigeix el caràcter emblemàtic dels personatges goethians.

En l'any del 250 aniversari del naixement de Goethe, l'aparició d'aquest enregistrament constitueix també un esdeveniment cultural de primer ordre, atesos els lligams entre les arts literàries i les arts sonores que preconitzà l'estètica romàntica més genuïna. Es tracta, a més, d'una producció que omple un buit de la discografia recent, i que serà molt benvinguda pels melòmans àvids de descobriments. ● **Agustí Montellà**

JOAN i RICARD LAMOTE DE GRIGNON:
Cançons

Joan Cabero, tenor.
Manel Cabero, piano.
Columna Música.

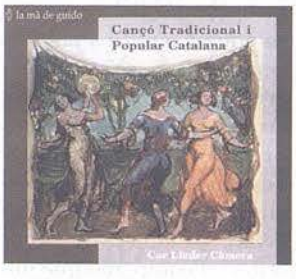
L'avinentesa de commemorar-se enguany un doble aniversari ja prou conegut referit a les figures de

Joan i Ricard Lamote de Grignon afavoreix l'aparició d'iniciatives d'índole diversa encaminades a vindicar aquestes dues figures cabdals de la música catalana. En aquest sentit, el compacte que ens ocupa constitueix un fet important, atès que amb aquest hom té l'oportunitat de gaudir d'una part de la producció poc coneguda d'aquests creadors.

El liederisme català constitueix un pou encara molt inexplorat i segons que sembla molt capaç també d'oferir moltes sorpreses agradables. I el material que recull el compacte ho palesa. Així, hom té l'oportunitat de descobrir una sèrie de cançons confegides amb una mestria extraordinària i que, molt oblidades fins ara, mostren fins a quin punt queda molt per fer en aquest terreny. Són cançons en les quals els autors es basen en material literari de poetes catalans, com és el cas de Joan, de qui s'ofereix un aplec de dotze versos d'Apel·les Mestres, mentre que pel que fa a l'obra de Ricard apareix més diversificada en els seus referents literaris: Marià Manent, Ricard Vives, Pons i Guitart, Josep Maria de Sagarra i fins Homer en traducció de Joan Maragall.

El disc traspua una considerable dignitat. Tot té el segell d'una categoria que sura arreu. En primer lloc la de les composicions, d'un refinament exquisit, molt intel·lectuals, cercant molt una fidelitat al poema gairebé més textual que contextual. I la dels intèrprets, en un treball d'un academicisme puntillista fins gairebé l'excés. El rigor en l'aprofundiment de les obres, per si mateixes –cal insistir-hi– molt acurades des del punt de vista formal, acaba, però, deixant un cert regust d'excés d'academicisme, que si bé tradueix molt exactament el context noucentista originari, no deixa d'esdevenir un pèl fred i s'arrisca a afeblir la dimensió expressiva, que sempre ha de constituir un factor clau de tota versió liederística. ● **J.C.C.**

Cançó tradicional i popular catalana

Cor Lieder Camera.
Dir.: Josep Vila i Casañas.
La Mà de Guido.

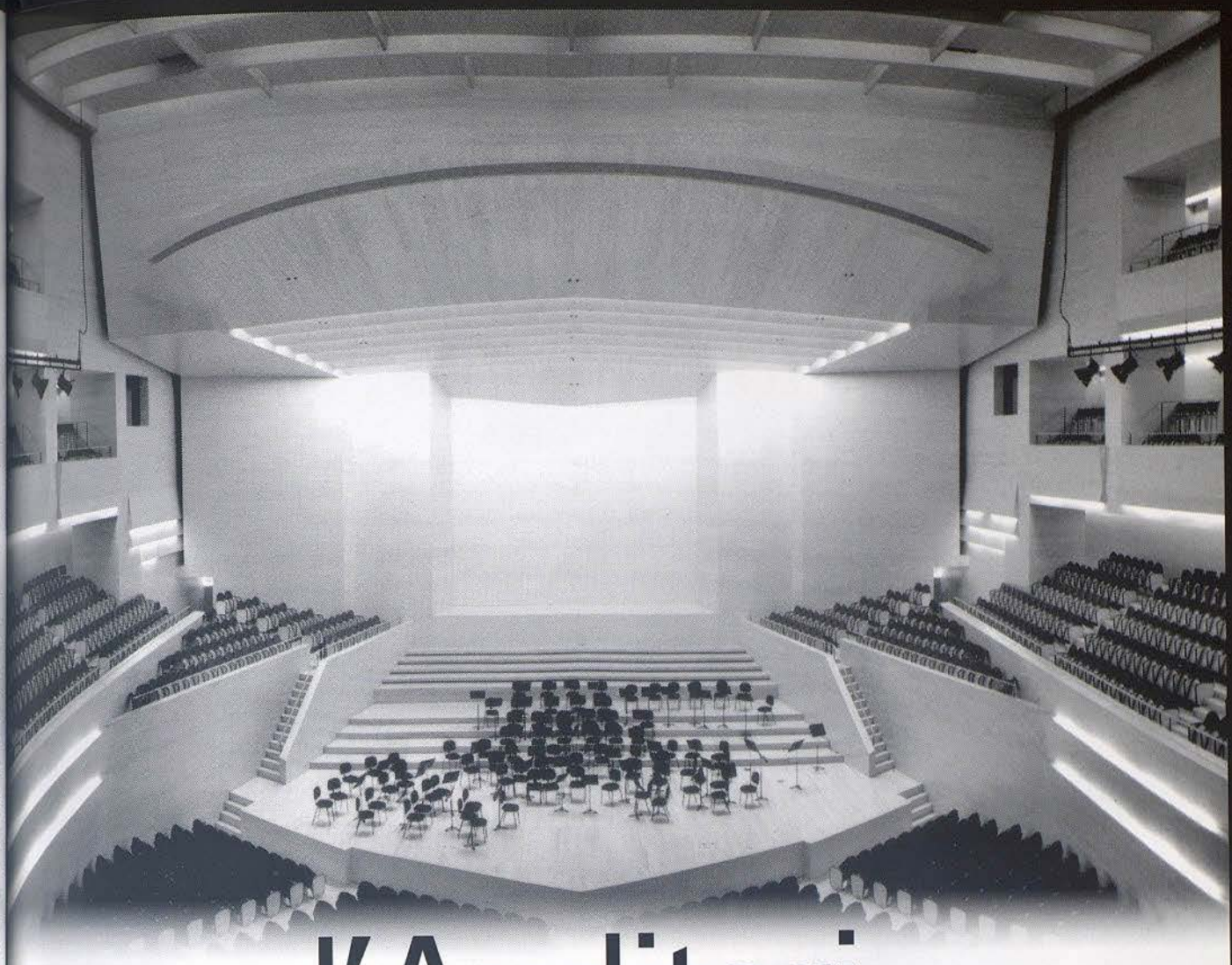
En una època en què bufen fort els vents dels transgressismes culturals, l'aparició d'un CD com aquest esdevé una alenada enormement saludable. Remarquem el fet que un cor d'història jove que des del primer moment s'ha mostrat molt fidel al seu temps pel que fa a postulats idearis actuacionals i a criteris formals, acara un producte en el qual realitza un implícit homenatge al repertori coral tradicional català. Tota una mena de declaració de principis.

El compacte recull un total de vint cançons amb títols tan emblemàtics com *L'hereu Riera*, *La dama d'Aragó*, *El rossinyol*, *Muntanyes regalades*, *El testament d'Amèlia*, *Muntanyes del Canigó*, *Sota de l'om*, *La Noi de la Mare*, etc., fins a acabar amb un oportú homenatge a Josep Anselm Clavé amb la probablement més feliç de les seves composicions, *Les flors de maig*, que clou el recull.

Temes d'arrel eminentment popular en harmonitzacions de noms capdavanters s'uneixen a d'altres de creació reconeguda –és el cas de l'al·ludit Clavé i de Morera–, en un producte presidit per una absoluta homogeneïtat, ja que com assenyala molt bé Josep Vila en el llibret que acompanya el CD, "*... les cançons tradicionals són les més populars, i les d'autor, de tan populars com són, les podem considerar gairebé tradicionals*".

Efectivament, tot plegat constitueix un patrimoni molt identificadament assumit pel poble, molt exactament definitori de l'epítet "popular" que les presideix i que, en tot cas, de la mà d'unes interpretacions fidels, assoleixen un considerable relleu i un vernís d'obra gran, remarcable. Tanmateix, sense perdre però mai l'alè eminentment assequible i patrimonial popular que presideix aquesta obra.

El Lieder Camera demostra en aquest CD el seu treball ple de rigor, l'equilibri de les cordes i la bondat dels criteris interpretatius en funció d'un material com aquest en què cada obra exigeix un tractament específic i una cura molt explícita per aconseguir que respirin el seu alè i la seva frescor individualitzada. ● **J.C.C.**

l'Auditori
Un gran espai per a la música

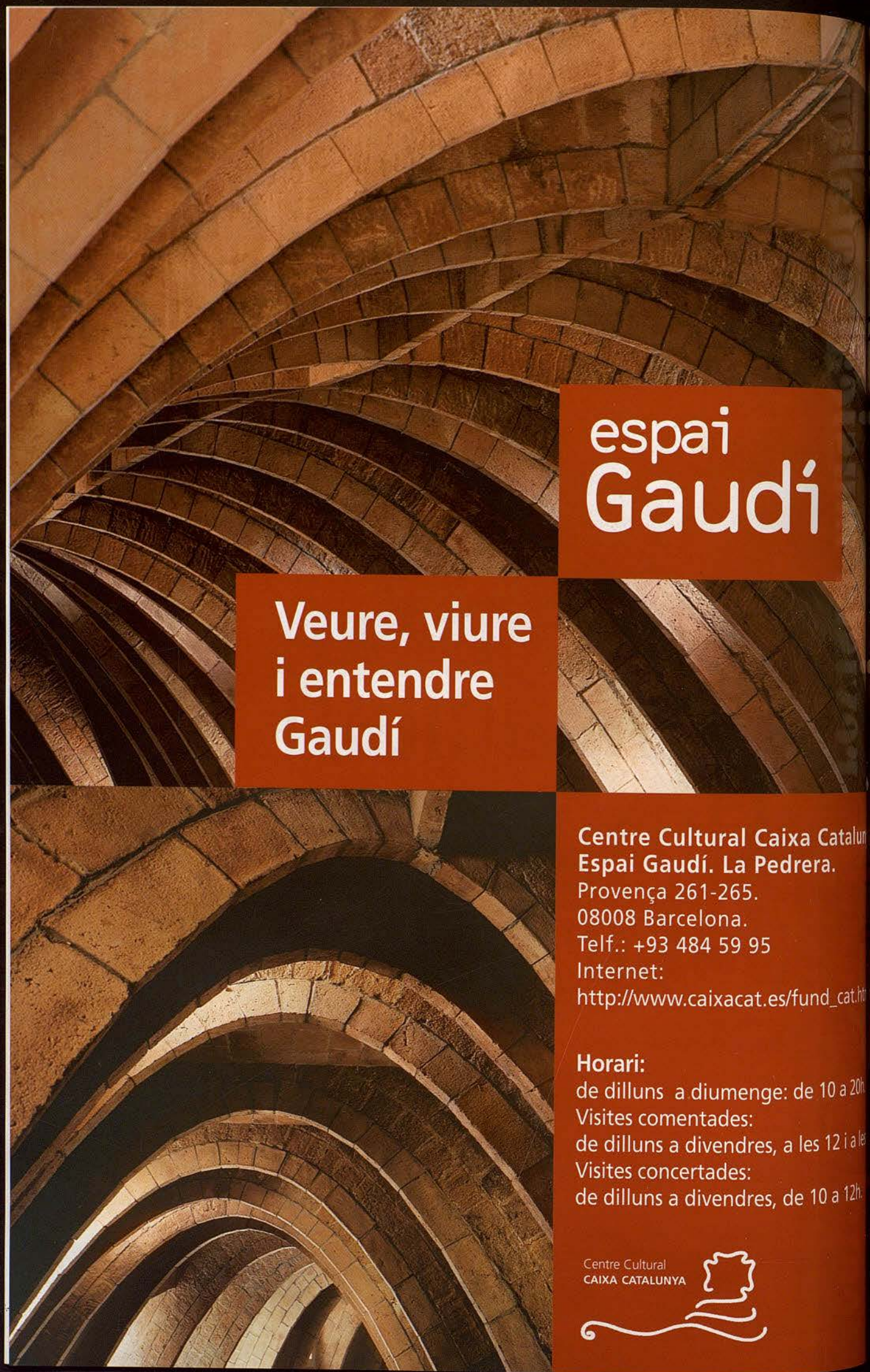
Barcelona acaba d'estrenar l'Auditori, un gran equipament que dota la ciutat de la seva primera sala simfònica especialment concebuda com a tal. Una gran obra de l'arquitecte Rafael Moneo que ofereix unes qualitats acústiques excel·lents. L'Auditori és, des d'ara, un punt de referència en tots els esdeveniments musicals i socials de Barcelona.

MINISTERIO DE EDUCACIÓN Y CULTURA
INAEM

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Ajuntament de Barcelona
Institut de cultura.

L'Auditori

espai Gaudí

Veure, viure i entendre Gaudí

Centre Cultural Caixa Catalu
Espai Gaudí. La Pedrera.
Provença 261-265.
08008 Barcelona.
Telf.: +93 484 59 95
Internet:
http://www.caixacat.es/fund_cat.ht

Horari:
de dilluns a diumenge: de 10 a 20h
Visites comentades:
de dilluns a divendres, a les 12 i a le
Visites concertades:
de dilluns a divendres, de 10 a 12h.

Centre Cultural
CAIXA CATALUNYA

catalunya música nacional catalana